

Sabates Blaves

Kai Serra

Quan la por domina la ment,
el món es torna imprevisible

Kai Serra

Sabates Blaves

Primera edició: **Maig 2026**

Disseny de la coberta: *Ferran Martínez*

Impress: Folch Graf S.L. – Barcelona (Espanya)

© 2026 Ferran Martínez Viñals i Maria del Carme Vidiella Rovira

ISBN: 978-84-09-86638-0

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta obra, en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, de fotocòpia, enregistrament o altres, sense l'autorització prèvia i per escrit dels titulars dels drets, excepte en els casos previstos per la llei.

Aquesta és una obra de ficció. Tots els noms, personatges, organitzacions, llocs i esdeveniments que hi apareixen són fruit de la imaginació dels autors o han estat utilitzats amb finalitats fictícies. Qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, o amb fets reals és pura coincidència.

Aquesta obra és una creació original i està protegida per la legislació vigent en matèria de propietat intel·lectual.

*«El poder de la teva ment determina
el potencial de la teva vida»*

John C. Maxwell.

Pròleg

El pedal del fre

En Baldiri Williams puja al cotxe, un Audi Q8 elèctric. És potent, modern i car. Amb el seu sou se'l pot permetre. N'està orgullós.

Es posa còmode i engega el motor, gairebé no fa soroll. Circula amb suavitat pel garatge, entre les columnes, cap a la sortida.

Encara té la compra del dia anterior al seient del darrere. Quan accelera, una de les bosses de fruita s'obre sense que se n'adoni. Tot s'escampa pel seient. Puja el pendent de la rampa, com si res. En aturar-se, una pinya petita rodola i cau sigil·losament del seient.

Condueix per carrers estrets, d'una Barcelona mig adormida encara. Continua per una carretera uns quants quilòmetres i finalment s'incorpora a l'autopista en direcció a l'aeroport del Prat. La pinya llisca per terra cap al seient del davant. Ell, aliè al que passa prop dels seus peus, escolta la ràdio. És l'hora de la tertúlia del matí. Es distreu pensant en les seves coses: els problemes a la feina, la maleïda reunió amb els caps de servei i la sempre molesta revisió mèdica.

Es canvia al carril del mig, està fart d'anar al darrere de camions que van massa lents. Avança un tràiler al límit de la velocitat permesa i nota alguna cosa al peu esquerre: un objecte estrany, arrodonit, quelcom que no hauria de ser allà. Abaixa el cap, encorba el cos i mira cap

als peus. Està massa fosc, tot i ser de dia. No veu què és. Amb els peus intenta desplaçar-lo. Finalment el veu: és una pinya petita.

Mira la carretera mentre pensa què pot fer. Intentarà sortir i aturar-se en alguna àrea de servei. Qualsevol precaució és poca, pensa.

La peça de fruita segueix movent-se cap aquí i cap allà, com si es tractés d'una pilota de tennis. Ell procura tenir-la controlada amb la vista, però aquesta fa tot un reguitzell de moviments erràtics. Mira la carretera de reüll. Torna a mirar a baix, ja no la veu, però encara la nota. Li dona un copet per apartar-la. Cada segon que passa està més nerviós i espantat.

Per un moment perd la carretera de vista. Està massa pendent dels moviments de la pinya. Davant seu, un camió n'està avançant un altre. Ho fa molt lentament; circulen pràcticament paral·lels l'un de l'altre, ocupen ambdós carrils de la dreta. A l'esquerra circulen els "fitipaldis" que l'avancen a tota velocitat.

Està molt a prop del camió. Va massa ràpid i s'hi acosta perillosament. Ha de frenar. Prem el pedal del fre, però no respon. La pinya s'ha quedat travada sota el pedal i impedeix que baixi. Ho torna a provar amb insistència. Res! Comença a tenir el camió massa a prop, ha de frenar com sigui o xocarà. Una gota de suor li regalima per la cara. Torna a prémer el pedal del fre amb violència, diverses vegades. S'enfurisma. La seva vida corre perill!

A dreta i esquerra, el xoc seria fatal. No li queda més remei que treure-la d'allà, com sigui. Ho intenta amb la mà esquerra a la desesperada, però no se'n surt. La pinya ha quedat massa fixada.

El xoc és imminent i inevitable.

De sobte, recorda la frase que murmurava son pare: "Hi ha moments que voldries poder fer marxa enrere", i té clar que aquest n'és un. Possiblement l'últim.

Poc abans del xoc, prem el clàxon, crida i es tapa la cara amb els braços encreuats, en un acte reflex. El cotxe va massa ràpid i col·lisiona amb el camió. L'impacte és brutal. Tot es torna negre.

Capítol 1

La rutina diària

Dues setmanes abans de l'accident.

Després de la feina entra al seu pub habitual, al carrer del Dr. Fleming. Està mig buit, però ara comença a omplir-se de joves. Tenen pinta d'estudiants universitaris.

En Baldiri es mira el rellotge, són les onze passades, més val que vagi cap a casa. Hi ha massa rialles, massa enrenou, aquests joves des preocupats i amb ganes de gresca el fan posar de mal humor. S'acaba el gintònic, s'acomia del barman amb un gest i surt del local. Un dia més, un altre dia exactament igual, la rutina el té atrapat.

Es posa còmode, un pijama de ratlles i unes sabatilles suaus de color blau marí. Encén el televisor de l'habitació, el té penjat a la paret enfront del llit. És un programa de vendes, però no hi para atenció. A la tauleta hi té el got d'aigua i el pot de les pastilles, se'n pren dues, amb una no en té prou, ja fa temps que agafar el son és una tasca feixuga, el rum-rum de la televisió també l'ajuda. A poc a poc els pensaments es dilueixen, es calma i s'adorm.

Al matí, l'habitació comença a il·luminar-se amb els llums leds del capçal. L'estança agafa un to blau suau. No té alarma, a les 6:30h les cortines s'obren soles i la llum natural inunda la cambra, alguns dies

una esclatxa de sol arriba fins al llit. Inevitablement es desperta. Obre els ulls a contracor, remuga, voldria dormir una hora més. Posa els peus a terra i per poc no trepitja el potet groc, ha caigut amb el tap mig obert i les pastilles s'han escampat, se li escapa un renec.

És un pis modern, gran, ple de llums indirectes i automatismes. Quan el va comprar estava molt il·lusionat i el va muntar al seu gust. Parets llises, mobles minimalistes, tonalitats blanques. A la cuina, el cafè es prepara automàticament. Al bany, l'aigua surt a la temperatura perfecta. La dutxa el fa evadir-se del món per uns instants, però els maldecaps tornen, no el deixen descansar.

Es mira al mirall, no es reconeix. Ulleres marcades, ulls enfonsats i cansats, sense brillantor. Sospira, no hi pot fer res. Es passa la mà per la barba de tres dies, s'ha d'afaitar, ho fa ràpid i de mala gana, no té més remei, avui té reunió amb els caps de l'empresa.

Surt de l'habitació, va cap a la porta i no veu les claus de casa, mira al seu lloc, al calaix petit del rebedor. No hi són. Damunt de la taula tampoc.

Obre i tanca calaixos, cada vegada més nerviós. Aixeca els coixins del sofà, mira dins l'armari de l'habitació. El cor li batega massa ràpid. Comença a suar.

Finalment les troba a la butxaca interior de la jaqueta. No recorda haver-les deixat allà. Últimament li passen aquestes coses, té massa neguits al cap.

Baixa al garatge amb la respiració accelerada. S'ha d'afanyar, no vol fer tard.

Surt de l'ascensor i va cap a la plaça número divuit. L'impecable cotxe blanc, l'espera.

—Bon dia, senyor Baldiri. —La veu del sistema, femenina i neutra, ja forma part de la seva rutina diària.

Condueix per carrers nets, rectes i amples. A banda i banda edificis de vidre. La ràdio del cotxe li parla de la borsa, de política, de futbol. Ell no ho escolta. La ment li vola a la reunió pendent, als informes que no ha lliurat, a l'última vegada que va dormir bé. Però a primera hora del matí hi ha molt trànsit, es veu obligat a deixar les cabòries i a centrar-se en la conducció.

L'empresa, una multinacional del sector dels serveis informàtics,

ocupa el dotzè pis de la Torre Glòries de Barcelona, al districte 22@. Aparca al soterrani, els càrrecs importants com ell tenen una plaça reservada a la planta -1. És el cap de projectes tecnològics. Entra a l'ascensor que el porta directament a les oficines. Passa per un passadís desert fins al seu despatx.

S'acosta al finestral, la vista és espectacular: el pont, elegant, amb un seguit de vehicles en les dues direccions, el port amb un trànsit intens d'embarcacions grans i petites, vianants que caminen apressats cap a la feina i altres baden abocats a la barana. Els despatxos que donen a l'exterior són un privilegi destinat als alts càrrecs. Contemplar uns minuts el moviment a fora, l'asserena.

—Bon dia, Baldiri.

És la Maria Eugènia, la secretària de direcció, treballen junts des de fa temps i es tenen confiança.

—Bon dia! —murmura.

—En Vicenç et vol veure. —fa cara de preocupació.

Ella aprecia molt en Baldiri, el tracta quasi com un fill. A ell li recorda la seva tieta paterna, que el va cuidar quan era petit.

En Vicenç és el director de zona, l'està esperant, té una mirada penetrant, un posat seriós.

—Fa temps que et veiem distret, Williams. Estàs bé? Necessitem que estiguis al cent per cent; ja ho saps, és una feina important.

Ell sent com un cop de puny per dins, no s'ho esperava. No diu res, assenteix.

—Recorda que avui tenim la reunió, tens els informes preparats?

—Em falta poc per acabar, els tindrè a temps.

—Això espero, però no pots continuar així, ens obligaries a baixar-te de categoria.

Surt amb el cor encongit. És cert que ha baixat el ritme i se li acumula la feina, el treball ha deixat de ser emocionant. Però es pensava que de cara enfora ho tenia controlat, que ningú ho notaria. Està preocupat. Ara entén la mirada de la Maria Eugènia, ella ja ho sabia.

A la feina ja se sap que no hi ha amics, la competència és implacable. Si pogués ho enviaria tot a dida, però no és el cas. Li ha costat anys arribar on és, ho ha de conservar costi el que costi. Per primer cop evita mirar la seva secretària als ulls, dissimula seient ràpidament

davant l'ordinador. Mira la pantalla, el sistema mostra: "Baldiri Williams" i demana el PIN. L'introdueix amb el teclat numèric i obre el document. Ha d'acabar l'informe, ho fa gairebé d'esma, de tant en tant es queda amb la mirada perduda, després reacciona i torna a la feina, el temps se li tira a sobre.

A mitja tarda es pren un Red Bull, per aguantar. La Maria Eugènia se'l mira amb preocupació però no diu res. A les set és la reunió. Se'n surt prou bé, veu mirades d'aprovació. Sembla que ha superat l'entrebanc, però a costa de patir un nivell d'estrès insuportable.

Quan surt ja és de nit. Puja al cotxe, agafa l'autopista, el trànsit és intens. Deixa el cotxe al garatge. Un cop al pis, tot és automàtic, s'encenen els llums, es posa en marxa la calefacció, música ambiental a totes les habitacions. Però ell no ho nota, es deixa caure al sofà, es queda pensant, l'aclapara la seva vida sense al·licients, sense objectius. Ha deixat passar els anys i està sol, no té una família, només parelles esporàdiques, no aguanta una relació seriosa. Els pares van morir quan ell era jove, no té germans. Fins ara amb la feina en tenia prou, s'hi entregava en cos i ànima, l'entusiasmava. Ara s'ha convertit en una obligació.

Es prepara una copa de vi negre, un Priorat collita del 2001.

De cop i volta nota que el cor li batega massa ràpid, té una suor freda, es troba malament, sent un dolor al pit, la visió es torna borrosa; és un atac d'ansietat, el reconeix perquè no és la primera vegada que el pateix. Busca pensaments de calma, sap que tot està en el seu cap, recorda el que va llegir al llibre d'autoajuda.

Procurar de no pensar en res, posar la ment en blanc i fer la respiració militar: la regla dels dos segons, dos per inhalar, dos per aguantar i dos per exhalar. Altres vegades li ha funcionat. A poc a poc el malesstar disminueix, ho ha passat malament.

Les parets li cauen a sobre, ha de sortir a respirar aire fresc. Baixa al carrer, és tard, gairebé mitjanit i el barri està desert. Camina sense rumb, encara està desorientat. S'endinsa en un carreró poc il·luminat. Les finestres estan a les fosques, tothom dorm.

Però més enllà hi ha una porta de vidre que envia un raig de llum al carrer, s'hi apropa, és una botigueta antiga, com les d'abans, una herboristeria, de seguida li crida l'atenció.

A l'aparador hi ha safates de vímet amb branquetes de plantes diver-

ses, maria lluisa, menta, espígol, i licors d'herbes diverses vingudes de lluny. Flascons d'infusions amb unes etiquetes escrites a mà, que no aconsegueix llegir.

En un racó, a la dreta, hi ha un cartell de cartró que diu:

—Hipnosi per combatre l'estrès. Recupera el control—

I amb lletra més petita:

—Consulta sense compromís—

Es queda garratibat. Sembla una resposta a la seva angoixa. El torna a llegir. Ni fet a mida!

Apropa la cara al vidre, no hi ha ningú. Demà hi tornarà, no sap per què, però té la sensació que ho ha de fer. Sent una palpitació, pot ser el que necessita per superar aquesta situació que no el deixa viure. Torna a casa més animat.

Capítol 2

L'herboristeria

Es posa al llit i s'adorm de seguida i plàcidament. Al matí, els llums del capçal s'encenen i les cortines s'obren puntuals a les 6:30 h, però avui res el desperta. Quan finalment obre els ulls, ja és de dia, mira el mòbil, són les 7:58 h. Què ha passat, com és que ha dormit tant? De cop reacciona, arribarà tard a la feina! S'aixeca d'una revolada, gairebé fa caure la tauleta, s'ha donat un cop al genoll, esbufega, renega, li fa mal, però no es pot entretenir. Es vesteix amb el primer que troba, no es para a esmorzar i surt esperitat a buscar el cotxe. Baixa per les escales per guanyar temps, l'ascensor està molt demanat a aquestes hores. La senyora Clotilde l'espia per darrere la porta, ha sentit sorolls i vol saber d'on venen. És la veïna de la planta baixa, una dona gran, ta-fanera i una mica mal pensada. Està paraplègica. Li comenta al seu home que alguna cosa li passa a en Baldiri.

—El veig descentrat últimament. —Continua mirant per l'espell. Voldria arribar al despatx sense que ningú el veiés, però al passadís un empleat penja uns impresos al tauler d'anuncis. Passa de pressa sense aixecar la mirada, el noi el veu, no li dona importància. La Maria Eugènia està intranquil·la, en Baldiri no arriba mai tard, però avui ja passen deu minuts de les nou.

En Baldiri entra al despatx amb el pas accelerat i la mirada posada a terra.

Quan ella el veu entrar, el saluda i li fa un gest d'alleugeriment amb el cos. Pateix per ell, sap que la seva situació a la feina penja d'un fil i només li faltaria que el veiessin arribar tard.

Tot just avui el president de l'empresa s'ha presentat a les oficines, sense previ avís, per parlar amb en Vicenç, el director de zona. Vol saber com va anar la reunió del dia d'ahir. Per sort, en Baldiri s'ha assegut al seu lloc sense que ningú el veiés.

El dia se li farà llarg, massa llarg. Avui té un munt de paperassa i informes per revisar. Tanmateix no es treu del cap l'anunci de l'herboristeria. Serà l'ajuda que necessita? es pregunta esperançat.

La mirada se li'n va sovint cap al rellotge penjat a la paret, sembla que no passi el temps. Obre documents, mou dates i projectes. La secretària és a prop, li parla d'un client, però la ment viatja cap a un altre lloc, està impacient per passar la porta de l'herboristeria i saber si l'anunci és real.

La Maria Eugènia s'aixeca del lloc, va a la cuina de l'oficina. Uns instants després torna, li deixa una tassa de cafè damunt la taula i un petit paquet de galetes de xocolata.

—No has dinat, oi? —pregunta.

En Baldiri arronsa les espatlles.

—Ja dinaré després.

—Sempre dius el mateix. I després et passes la tarda amb cafès i begudes energètiques. Això no és bo, Baldiri.

Ell no contesta. Obre el paquet de galetes i se'n menja una sense gana.

—Te'n recordes de quan vas entrar a l'empresa? —continua ella—.

Anaves sempre impecable, amb una carpeta grisa i la cara de voler-te menjar el món. Tothom deia que arribaries lluny.

En Baldiri somriu per primer cop en tot el dia.

—Doncs ja veus quin desastre.

—No diguis bestieses. Només estàs cansat. I massa sol.

Ell abaixa la mirada. La Maria Eugènia li posa una mà a l'espatlla un instant, amb tendresa gairebé maternal, i torna cap al seu despatx.

A l'hora en punt, en Baldiri tanca l'ordinador i està preparat per marxar.

—Adeu, Maria Eugènia, fins demà.

—Adeu, fins demà. —Ella el mira una mica estranyada; no és habitual que tingui tanta pressa per plegar.

Puja al cotxe, plou, és un plugim fi, persistent, a la gent l'ha agafat per sorpresa i han de caminar sota la pluja, arrecerats als edificis. Es veu algun paraigua aquí i allà.

Condueix de memòria. Deixa el cotxe al garatge i no puja al pis, va directe a la botiga. La pluja el mulla suaument, ell tampoc porta paraigua. Es mira els peus, les sabates brillen amb les gotes d'aigua, procura esquivar els bassals que reflecteixen la llum dels fanals. Camina ràpid, té por de trobar tancat.

Són gairebé les nou del vespre quan arriba a aquell carrer estret, mig amagat. No s'hi havia fixat mai abans, podria ser l'últim carrer de la ciutat amb les llambordes originals. Té un encant especial.

Algunes finestres estan il·luminades, les famílies sopen mentre miren algun programa de la tele. Al final del carrer, com una petita illa de llum, l'herboristeria brilla.

S'atura al davant. A través del vidre observa l'interior, avui hi ha algú a dins. És una dona gran, prima, porta ulleres, els cabells blancs ben cuidats. Sense pressa, col·loca etiquetes en unes capsos de cartró de colors suaus.

El cor d'en Baldiri bateja ràpid, no sap si de por, de nervis o d'una estranya emoció, segurament una barreja de tot plegat.

Empeny la porta i una campaneta entona una melodia fina i metàl·lica. L'olor de plantes seques i aromàtiques l'envolta immediatament. Lavanda, menta, camamilla. Les parets estan cobertes per unes prestatgeries de fusta fosca, plenes de multitud de recipients de tota mena, cistells, safates, ampolles, flascons petits, capsetes, tot etiquetat degudament.

Li recorda la seva infantesa, quan amb la mare i l'àvia anaven a casa de l'herbolari del barri, a comprar camamilla i altres herbes remeieres.

—Bona nit. —Té la boca seca i la veu li surt trencada.

—Bona nit, jove. —La dona aixeca la vista—. Tanco aviat. Què necessita?

—He vist el cartell, el de l'aparador. —L'assenyala amb un gest insegur.

La dona, sorpresa, se'l mira amb interès. Somriu.

—Segui. Li explico. —El dirigeix amb la mà.

Surt de darrere el taulell i li indica que sigui en un petit banc de fusta que hi ha a tocar de la paret. En realitat és un tronc tallat per la meitat, lluent per la resina i el vernís. Ella s'asseu davant d'ell en una cadira de vímet amb les potes de fusta.

La conversa és suau, tranquil·la, la dona té una veu càlida. Li parla de teràpies, de sessions per desconnectar, d'ajudar a persones que han arribat al límit, que s'han perdut a si mateixes i que han de recuperar el centre. Ell l'escolta i s'hi sent identificat. Diu que mai li han fet hipnosi, que no sap si se sentirà còmode, ella li explica que no és res estrany, només relaxació, deixar-se anar una estona i fer fora l'estrès. És el que vol, és just el que ha vingut a buscar, pensa que li anirà bé. No sap ben bé com, però quan surt d'allà ja té una cita per a l'endemà. A la butxaca, un paperet amb el nom del centre i l'hora escrits a mà. Al carrer, la pluja ha parat. S'atura sota un fanal i mira el paper. El cor li batega fort. No sap si ha fet el pas correcte, però per primera vegada en molt de temps sent que va en la bona direcció.

Capítol 3

Sessions d'hipnosi

Avui és el dia. Li toca la primera sessió i està impacient. Li ha costat centrar-se en la feina. Ha demanat plegar una hora abans. No ha estat fàcil, el director ha fet mala cara, però l'ha vist molt decidit i finalment hi ha accedit.

Conduint per la Diagonal ha apagat la ràdio, no vol distraccions. No coneix el carrer i ha de seguir les indicacions del Google Maps.

Arriba uns minuts abans de l'hora. Ha deixat el cotxe en un pàrquing subterrani, al mateix carrer. El local està en un xamfrà, ocupa la planta baixa d'un edifici antic. El rètol és discret, una placa de vidre transparent amb lletres superposades de color gris:

CENTRE INTEGRAL DE BENESTAR – DR. YANG.

—Consulta privada—

La porta és de color blanc i curiosament està semioberta. A la dreta destaca un timbre gros. El prem. Ningú contesta. En Baldiri s'ho pensa un moment, finalment es decideix i empeny la porta.

Tot està en silenci. L'olor el colpeja a l'entrar: lavanda i un toc de menta. La sala d'espera és petita. Les parets són de color blanc os. El terra és de parquet amb tonalitats fosques. Hi ha quatre cadires arrencades a tocar de la paret. Al davant, una tauleta de vidre amb revistes i llibres sobre meditació i teràpies alternatives.

El silenci només el trenca, de tant en tant, el brunzit d'un difusor d'aromes. A la paret principal hi ha un pòster gran amb l'eslògan: "Respira. Centra't. Allibera't." I al costat una filera amb els diplomes i títols del doctor Yang i dos metges més.

Darrere un taulell de fusta blanca hi ha la recepcionista. És una dona jove, de cabells foscos recollits en una cua. Li somriu.

—El senyor Baldiri Williams?

—Sí, jo mateix. —La veu li surt més nerviosa del que voldria.

—Pot seure. El doctor Yang el rebrà de seguida.

—Gràcies.

S'asseu, agafa el mòbil per tranquil·litzar-se, el desbloqueja, mira la pantalla sense llegir, el torna a desar a la butxaca. Es mira les mans, les té humides, són els nervis. Les frega dissimuladament als camals del pantaló. Mira l'hora, són les 20:03, l'espera se li fa llarga.

Les 20:09 h.

—Baldiri Williams?

—Sí. —S'aixeca de seguida.

La veu que l'ha cridat és greu i tranquil·la. El doctor Yang està dret a l'entrada d'un passadís curt.

És un home alt i prim, de pell fosca amb trets asiàtics, d'aspecte exòtic, amb els ulls negres i brillants, que transmeten calma i control. Porta unes ulleres fines i d'un groc metàl·lic, penjades al coll. El cabell és arrissat i molt curt, igual que la barba.

Duu bata blanca, està neta, impecable, amb tres bolígrafs a la butxaca, sota una plaqueta que diu: Dr. Yang. Metge especialista.

Li encaixa la mà de manera suau, amb precisió.

—Passi, si us plau, senyor Williams.

Recorren el passadís i al final hi ha la consulta. És un espai recollit, sense obertures a l'exterior, il·luminat amb una llum càlida i indirecta que prové de quatre plafons petits ovalats, de vidres translúcids, fixats a les parets.

Al centre hi ha una butaca ampla, reclinable, al costat d'una tauleta amb una capsa de vidre transparent, plena de mocadors de paper. Enfront, una altra butaca destinada al doctor. En un racó, una planta verda, alta, de fulles llargues i estretes. En una prestatgeria hi ha un petit sistema d'àudio Bluetooth.

En Baldiri es queda absort amb els detalls de la sala.

El doctor Yang li fa un gest amb la mà perquè s'assegui. Se'l mira amb posat seriós, analitza els seus moviments. És psicoanalista i la seva ment no descansa.

—Avui farem una sessió bàsica de relaxació. —El mira fixament als ulls. —El nostre objectiu és alliberar tensió acumulada.

En Baldiri assenteix, no diu res, la proposta li sembla bé, però ha d'esperar per saber si això és per a ell.

—No et preocupis. —El doctor parla amb calma. —Deixa't anar. El teu cervell decidirà què vol retenir i què no.

El comença a tractar de tu per mostrar més proximitat i confiança.

En Baldiri es recolza amb cura a la cadira. Es posa còmode. Entra una auxiliar, posa la butaca a mitja inclinació i li col·loca uns auriculars negres petits, d'aquests que no molesten. Una música suau, de sons ambientals i bols tibetans, li arriba a l'oïda. Després, la veu del doctor. La sent dins del cap.

—Tanca els ulls suaument. Respira profundament. Nota el pes del teu cos. Sent com la tensió abandona la mandíbula, el clatell i els múscles. —Té una veu agradable.

A mesura que la veu parla, Baldiri nota com se li afluixen el coll, la boca, els braços. El cos li pesa. No dorm. Però tampoc està ben despert. La veu continua:

—Ara, imagina que ets en un lloc segur. Un lloc només teu. No hi ha perill. Ningú t'observa. Només existeixes tu.

Ell prova d'imaginar una platja. No pot. Prova amb la casa dels pares. Tampoc.

Li apareixen imatges inconnexes: el passadís de l'oficina, la cadira del menjador, una habitació fosca, un home amb barret de palla.

Té una sensació estranya, no de perill, però sí de buidor. És com si algú remogués el seu subconscient amb suavitat però amb intenció.

No sap quant temps dura tot això. En algun moment, la música s'apaga.

Obre els ulls. La llum de la sala és la mateixa, però ara el molesta.

—Perfecte. Has respost molt bé a la iniciació. Com et trobes? —El doctor Yang el mira des d'una cadira lateral.

—Rar. Relaxat. Cansat. Com si m'haguessin tret alguna cosa de

dins. —En Baldiri triga uns segons a trobar les paraules.
El doctor li somriu.

—A vegades és així. Però estàs bé. Et recomano que avui descansis i beguis molta aigua. El cervell ha treballat.

Ell assenteix. Es posa dret lentament. Està una mica marejat, però es recupera ràpidament.

El doctor es col·loca bé les ulleres, gest que repeteix sovint, se'l mira amb un somriure i l'acomia amb una encaixada de mans.

La recepcionista li somriu.

—Voldrà una altra sessió, senyor Williams? —La recepcionista manté el somriure.

Ell ho confirma amb el cap. No sap ben bé per què, però ha notat una sensació molt agradable i vol repetir-la el més aviat possible.

Quan surt al carrer ja és de nit. L'aire és fred, plovisqueja una mica. Sort que té el cotxe a prop; es para, per un moment no recorda on l'ha aparcad. Rumia. Sí, és al pàrquing soterrani que hi ha tres cases més enllà. Paga en efectiu a la taquilla, l'empleat li torna el canvi. Puja al cotxe, es posa el cinturó. Agafa el volant, es mira les mans, estan una mica suades, fa una respiració llarga.

Encara no té clar què acaba de viure. Té la sensació que alguna cosa ha canviat, no sap ben bé què, però ho percep. Està inquiet.

Capítol 4

La trucada d'un vell amic

Aquesta nit, després de la primera sessió d'hipnosi, Baldiri sopa quelcom ràpid i es posa al llit més d'hora del que és habitual. Té el cos relaxat, però el cap actiu. Pensa en el que ha viscut. Apaga el llum, es gira d'esquena i es tapa fins al coll.

Passa una estona amb els ulls oberts. Quan per fi els tanca tot es torna fosc. S'adorm.

Ara està al volant. Condueix pel centre de la ciutat. No recorda haver sortit de casa, ni haver entrat al cotxe. Però hi és. Arriba a un pas de vianants i està a punt de passar. De sobte, veu el seu amic de la facultat, en Charles Preston, que baixa de la vorera i comença a creuar. No l'ha vist venir. Prem el pedal del fre fins al fons, les rodes xisclen i treuen fum.

No ho pot evitar i l'envesteix. En Carles, que és com l'anomena, rodola per damunt del cotxe. Mira pel retrovisor, el seu amic està estirat a l'asfalt, immòbil.

De cop i volta torna a ser a casa, al seu llit. Acaba de viure un malson. Encara té al nas la fortor desagradable de la goma gastada dels pneumàtics. —Com és possible? —es pregunta.

Es queda quiet i en silenci, sent els batecs del cor, respira a fons, a poc

a poc es calma. Ja no es pot adormir o no vol, té por que quan tanqui els ulls el somni es repeteixi. Recorda la sessió d'hipnosi, les bones sensacions, aquest malson hi té alguna cosa a veure? El fa rumiar. Agafa la novel·la que té a la tauleta, no es concentra, la deixa. Comença una partida de GO contra la màquina, és un joc de pensar i el distreu. Per fi s'adorm.

Es torna a despertar, ara sense ensurts. Es mira al mirall recolzant les mans a la pica del lavabo, encara porta el pijama, ja hauria de ser a la dutxa, però mira fixament la cara que s'hi reflecteix. Als ulls, una ombra d'incertesa. Què li ha passat? Per què aquest somni tan angoixant? Aquesta sensació de pànic, l'amic envestit pel seu cotxe.

No es pot quedar aquí rumiant. Se li fa tard. Ha estat un malson, res més, reflexiona. No s'hi ha de capficar, acostuma a passar.

Baixa al pàrquing, entra al cotxe amb una mica d'aprensio.

Al carrer el sol llueix amb força i l'enlluerna, es posa les ulleres de sol. Saluda el porter que escombra la vorera al davant del portal.

Condueix amb tensió, sempre hi ha algú que travessa quan no toca, avui està més atent. Quan para al semàfor observa els vianants. Busca l'amic del malson, en Carles. No el veu. Respira alleugerit.

Per fi ja és a la feina. No ha passat res, i no s'ha topat amb cap conegut. Quan ha aparcat s'eixuga les gotetes de suor del front.

Agafa el maletí amb el portàtil, tanca el cotxe amb el comandament, són accions mecàniques que fa cada dia.

A l'ascensor està sol, es mira al mirall, el nus de la corbata li ha quedat una mica tort, el refà; repassa: el coll de la camisa ben posat, l'americana cordada. Toca concentrar-se en la feina. Avui té una presentació davant d'uns clients, fa dies que la prepara, no pot fallar.

Durant el dinar els companys li comenten que el veuen una mica absent, molt seriós. Pregunten si li passa res. Ell diu que només és la feina.

—Sí, hem vist que a la presentació has tingut un petit lapsus.

En Baldiri s'espanta, es pensava que no s'havia notat, que havia pogut rectificar a temps. El seu cap ja li va fer una advertència seriosa fa dos dies, i ara els companys li diuen que també ho han notat. Es queda preocupat.

La conversa s'anima, s'acosta el cap de setmana, tots tenen plans i en parlen amb entusiasme. Ell intenta passar desapercebut, de tant

en tant sent una fiblada, la feina, el malson de la nit passada, massa preocupacions. Queden per prendre una copa després de la feina, però ell posa excuses, no podria fingir que tot va bé.

Passa la tarda treballant en el projecte que té en marxa per a l'empresa Costavelers.cat. La feina és un bon remei per al seu esperit trasbalsat. A última hora repassa l'agenda de la setmana vinent amb la Maria Eugènia. Tindrà dues sessions més d'hipnosi, dimarts i dijous. A ella no n'hi diu res, es tenen confiança, però potser no ho entendria.

Abans de marxar, ella se'l mira. En Baldiri sempre ha estat un home dinàmic, optimista, entregat a la feina, fa deu anys que treballen junts i no l'havia vist mai així, però ha canviat, està tancat en si mateix, pensarós, sense energia, alguna cosa li passa.

—Va tot bé? —es preocupa per ell.

—Fa dies que no dormo bé, no és res. Gràcies.

—Cuida't! —li diu ella, conscient que està massa sol.

—Sí, no t'amoïnis. Bon cap de setmana.

—Igualment.

Ella no hi pot fer res, confia que aviat torni a ser el d'abans.

A en Baldiri sempre l'il·lusionava el final de la setmana, tenir al davant dos dies de descans i tornar el dilluns a una feina que l'entusiasmava. Però d'un temps ençà la seva actitud és diferent, amb el treball i amb el seu dia a dia, no suporta la seva vida rutinària.

Avui no vol anar a casa encara, necessita desemboirar el cap. Puja fins al mirador de Llevant, és un lloc fantàstic per contemplar la ciutat. No està sol, grups de turistes s'embadaleixen amb el mateix espectacle que ell, els carrers que formen una xarxa il·luminada amb milers de puntets de llum. Busca un racó allunyat, s'aboca a la barana i observa els cotxes que recorren el carrer i fan la volta a la rotonda, ja amb els fars encesos. Els vianants que passen pel passeig central caminen sense pressa, els de les voreres van més apressats, és un moviment continu.

Es pensava que les imatges l'ajudarien a relaxar-se, però el record del malson torna, l'amic amb qui fa anys que no es veuen ni es parlen, com és que se li apareix en un somni, i amb un final tràgic!

S'ha fet tard, torna al cotxe. Conduir sempre ha estat un plaer, però ara no se sent tan segur, no posa la ràdio ni escolta música, no es vol

distreure en res, l'angoixa pensar que en qualsevol moment se li creui inesperadament un vianant i causi una desgràcia. A aquesta hora, a més, hi ha molt trànsit, un divendres al vespre riuades de cotxes abandonen la ciutat. Tots tenen pressa, canvien de carril per avançar ràpid, ell condueix amb precaució.

Al pàrquing es troba amb el veí del tercer, en Manel, no el pot esquivar. Pugen junts a l'ascensor, li parla del restaurant nou que han obert a la cantonada, li pregunta si ja hi ha anat, no vol seguir la conversa, diu que encara no i es queda callat. S'aturen a la segona planta, surt i s'acomiada amb un adeu quasi inaudible. Reconeix que ha estat anti-pàtic i en Manel no s'ho mereix, és un home amable, però ell té massa pensaments obscurs al cap.

Quan posa la clau al pany li arriba el so d'una trucada, obre la porta i es treu el mòbil de la butxaca. No hi és a temps, no reconeix el número, però li han deixat un missatge. L'escolta.

—Amic Baldiri, et recordes de mi? Soc en Carles. Tinc una mala notícia. Estic tancat a la presó, a Glasgow, per un malentès, soc innocent. Necessito que m'ajudis, en record dels vells temps. Aquí a Escòcia no puc confiar en ningú. Si us plau, només et tinc a tu.

Es queda sense alè, no s'ho pot creure! És en Carles, l'home del malson. Deixa les claus i la cartera, s'afluixa la corbata, es treu l'americana i la posa en una cadira de qualsevol manera. Està en xoc. Què hi té a veure amb el somni? És una casualitat? O el seu subconscient sabia que en Carles pensava en ell, que el necessitava? És quelcom pertorbador.

Quan es refà de l'ensurt es prepara un whisky i s'asseu al sofà. Torna a escoltar el missatge, és tan sorprenent. No se'n sap avenir, apareix després de tants anys i li demana ajuda perquè està tancat a la presó. És increïble! Li dona voltes a la situació. Què ha de fer, trucar-lo? Havien estat amics de la facultat, però ha passat molt de temps.

Són les tres de la matinada i encara no dorm, no es pot treure del cap la trucada d'en Carles.

Capítol 5

Charles Preston, en Carles

És dissabte, es desperta tard, el primer que li ve al cap és la trucada de l'amic. El malson no ha tornat, però és pitjor, en certa manera s'ha fet real! i això el neguiteja encara més.

Passen les hores i no es pot relaxar, la tensió li provoca mal de cap, els analgèsics li treuen durant un temps, després li torna. És tan fort que en alguns moments li produeix mareig. Prova de distreure's jugant a GO en línia, comença una partida amb un canadenc de Vancouver, però no es pot concentrar. L'amic li ve al cap una vegada i una altra, realment pot ignorar-lo? I com s'entén l'aparició al malson, és normal això?

Després de tot un dia de tortura es decideix, hi ha de parlar. S'ha de treure aquest pes de sobre, ha de saber què vol. Truca a la presó i demana per ell, l'enigmàtic Charles Preston. Però li diuen que és massa tard, l'horari de comunicacions ha acabat, passaran l'avís al reclus i l'endemà li trucarà.

Es maleeix per haver esperat tant. Però ara que ja ha pres una decisió està més tranquil.

Deixa que la memòria el porti anys enrere, quants? quinze, vint? en tenia vint-i-dos.

En Carles el va conèixer quan va anar d'Erasmus a Edimburg. Estudiava a la mateixa facultat i es van fer amics. El convidava a dinar a casa seva alguns caps de setmana, així va conèixer la Gladys, la seva germana, se'n va enamorar al moment, era encantadora! Van viure un idil·li apassionat, però quan ell va tornar a Barcelona, la relació es va acabar. Li va costar, va ser ella qui va trencar. Els dos amics no van permetre que això els separés, l'amistat va continuar; tanmateix, quan van acabar els estudis i van començar a treballar, es van distanciar fins que ja la comunicació es va extingir. Feia molt temps que no hi pensava.

—Què pot haver fet per acabar a la presó? —es pregunta. Era un noi divertit, li agradava la festa, per això van congeniar tant, el va portar a tots els pubs d'Edimburg! Però també era estudiós, treia bones notes, després va començar a treballar en una empresa de tecnologia. I aviat van deixar de parlar. Ja no en va saber res més.

La nit se li fa llarga, dorm a batzegades, es desperta, mira el rellotge, torna a agafar el son, i altra vegada desperta.

A les nou del matí del diumenge sona el telèfon. És del centre penitenciari. Nerviós, contesta la trucada.

—Sí, Baldiri, escolta'm! Estic en perill, m'han detingut i a la presó no estic segur, tinc por que em matin. El jutge m'ha posat una fiança de cinquanta mil lliures, no tinc tants diners i no puc recórrer a ningú, estic barallat amb la família. Per això t'ho demano a tu —parla de pressa, amb veu insegura; té por que li talli la conversa.

—Però què t'ha passat? Com has acabat a la presó? De què t'acusen? —llença les preguntes una rere l'altra.

—M'han parat una trampa, Baldiri! Diuen que he robat a l'empresa durant anys i no és cert. M'has de creure!

—Em demanes molts diners! —deixa anar, incrèdul.

—És un préstec, t'ho tornaré, t'ho juro! No m'abandonis. —Suplica desesperat.

En Baldiri no sap què pensar, no entén que el vulguin matar. Hi pot confiar? Cada vegada està més amoïnada. I si per ajudar-lo es posa en perill? Ha de pensar-ho bé.

—Necessito temps. He de veure com reuneixo tants diners.

—Ho entenc, però no tardis, el perill és real. —Diu en Carles, angositat.

—T'avisaré quan ho tingui. Tingues paciència.

—Sí, d'acord. Però puc confiar que m'ajudaràs? —pregunta amb desesperació.

—Faré el que pugui.

—Gràcies, amic!

La conversa no l'ha tranquil·litzat, al contrari, està més preocupat que abans. No para de fer-se preguntes:

—En Carles està tancat a la presó, realment és innocent? I per què li han fixat una fiança tan alta? Diu que el volen matar, és possible que hagi exagerat per fer-me pena i aconseguir que l'ajudi?

Està molt confús. Ha mirat de no comprometre's, però oblidar-ho tot ja no ho pot fer. Hauria d'anar a parlar amb ell, que li expliqui cara a cara, pensa.

El mal de cap li ha tornat. Es pren un cafè i un analgèsic. Intenta calmar-se, el primer pas serà parlar amb un advocat, ha de saber si ajudar-lo li pot comportar problemes legals. Li sap greu el mal pas d'en Carles, però ha de pensar en totes les implicacions per a ell.

Capítol 6

Castell de cartes

Avui és dia d'hipnosi, el centre li ha recomanat fer sessió doble. A ell ja li està bé, necessita allunyar-se una estona de totes les cabòries que no el deixen viure.

La trucada d'en Carles i les seves súpriques l'estan angoixant encara més. No s'ho pot treure del cap. Rumia si ha d'anar a Glasgow, vol que el seu amic li doni més explicacions, fa molt temps que no en sap res, necessita saber en quina persona s'ha convertit.

És a l'aeroport. En baixar del cotxe, el taxista li diu que arrossega els cordons de la sabata del peu esquerre. No ho entén, sempre és molt curós, precisament s'ha posat les sabates noves. Comprova el vol al tauler electrònic. No hi apareix, ho mira una altra vegada, que estrany, està desordenat, apareix tres línies més avall, ho comenta a un noi que té al costat, però quan es gira, li veu la cara esvaïda, quin ensurt! torna a la llista, ara el vol apareix al seu lloc però les lletres del cartell canvien ràpidament. Comença a suar. La gent que passa pel davant li assenyala la sabata descordada i se'n riuen. S'asseu en una butaca, s'ajup i ara totes dues tenen els cordons per terra. Les gotes de suor li regalimen per la cara. Un home es planta al davant seu, duu posades unes sabates de color blau. Xiuxiueja "pssst". Ell aixeca el cap

i abans de veure-li la cara, tot es difumina i es desperta.

Encén el llum de la tauleta, les gotes de suor són reals, se les eixuga amb el llençol, està espantat, és un altre malson. Estrany, però tanmateix angioxant.

Mentre s'afaita s'adona que està pàl·lid, demacrat. Li han sortit unes bosses sota els ulls, les arrugues del front s'han fet més fondes, no pot dissimular-les. Què diran els col·legues de la feina al veure'l? Tants dies dormint malament, i la responsabilitat que li ha caigut al damunt amb l'amic li estan passant factura.

Pensa que el malson d'aquesta nit és algun senyal, potser li diu que obliidi l'amic, que per a ell l'aeroport no és un lloc segur, que no hi vagi. —Hauria de consultar un psicòleg? —es pregunta.

Es prepara un cafè mentre menja un petit entrepà. Fa un esforç per recompondre's abans de sortir cap a la feina.

Algú truca a la porta. Obre i es queda gairebé amb la boca oberta. Té al davant una dona alta, esvelta, els cabells rossos mig tapats per un mocador xop de la pluja, molt maquillada. Porta un vestit de color vermell, cenyit a la cintura, elegant, unes sabates d'agulla del mateix color, una bossa petita de color crema penjant de l'espatlla dreta.

Ella li diu:

—Bon dia.

Però ell s'ha quedat mut. És un altre somni o és real? Sent que el cap li balla.

Ella somriu. Ell, per fi, aconsegueix reaccionar.

—Bon dia! —diu.

—No et recordes de mi, Baldiri? Soc la Molly.

Ell se la mira bé, la reconeix, és una antiga veïna que vivia a la cinquena planta, però està molt canviada, el maquillatge, la manera de vestir, la seguretat que mostra. Ell havia tingut fantasies de tenir una relació amb ella, però llavors ella estava casada i no li va fer cas. Després es va saber que el marit era un controlador, es van divorciar i tots dos van desaparèixer. D'això fa cinc anys, què hi fa ara a la seva porta?

Ella li allarga la mà, se saluden, però ell està incòmode, li passen tantes coses estranyes últimament.

—No em convides a entrar? M'he mullat amb la pluja. —Es treu el mocador que li cobria el cap.

—És que tinc tard, he d'anar a la feina. —Balbujeja.

—Només serà un moment. —La seva veu sona ferma.

Ell dubta però s'aparta a un costat i fa el gest de deixar-la passar.

Pregunta on és el lavabo, s'ha d'eixugar el cabell, diu. Ell aprofita per mirar per la finestra, sembla que ja no plou.

Quan torna li demana per seure. Li assenyala el sofà, ell ho fa a la butaca, no pot apartar la mirada d'ella, se la veu tan decidida, tan segura.

—Què deu voler de mi? —pensa. Aquella atracció que havia sentit torna a envair-lo, però ha d'anar en compte, potser la pluja era una excusa perquè la deixés entrar.

Ella busca a la bossa, treu una targeta i li dona.

—Necessito parlar amb algun veí de la finca, preferiria que fossis tu. —El mira als ulls.

—Amb mi?

—Sí, una amiga necessita llogar una habitació per la zona.

—Bé, doncs... —No sap què dir.

—No vull entretenir-te més. Me n'he d'anar, truca'm.

S'aixeca decidida, ell l'acompanya pel passadís, la dona es fixa en una fotografia penjada a la paret.

—És el dia de l'obertura de la fleca, oi? Mira, hi surto jo.

Ell fa veure que no se n'havia adonat.

—Oh! Sí. Ets aquí, al costat de l'aparador.

Ella li adreça una mirada entremaliada, ell no diu res.

Es donen la mà. Ha marxat. Es queda palplantat darrere la porta. Sent un malestar indefinit, què vol aquesta dona? I per què li ha trasbalsat el cor després de tant temps?

Quan va al lavabo veu que s'ha deixat el mocador. L'agafa, és un mocador de seda, de colors suaus, se l'acosta a la cara, es nota el flaire d'un xampú perfumat. El deixa allà que s'eixugui. Es mira al mirall, es renta la cara, la irrupció de la seva antiga veïna l'ha deixat més confús encara. No vol més complicacions a la seva vida, tant de bo no la vegi més. Per què ha trucat a la seva porta, li ha dit la veritat? No n'està segur. S'ha deixat el mocador, vol dir que tornarà? S'està posant cada vegada més nerviós, ha d'anar a la feina, truca per avisar que ha tingut un entrebanc, que ara surt i que arribarà mitja hora tard.

Durant el trajecte fa esforços per concentrar-se en la conducció. Quan arriba va directe al seu lloc de treball, és a la dotzena planta.

Al passadís es troba amb dos companys, el miren molt seriosos, responen el seu bon dia amb un gest i passen de llarg. —Què passa? —es pregunta. Quan entra al despatx, el primer que veu són les seves coses posades en una caixa sobre l'escriptori. El cor li fa un salt, sap molt bé què vol dir això. La Maria Eugènia, amb mirada moixa, li diu que l'esperen a Direcció. Ell la interpel·la sense paraules, ella només diu: “Em sap molt greu, Baldiri”.

No pot ser, això no és real, es diu a si mateix; tremola per dins. Truca a la porta, li diuen que entri, el director i el cap de personal estan drets al costat de la finestra. S'asseuen.

—Senyor Williams, lamento comunicar-li que l'empresa ha decidit prescindir dels seus serveis—diu el cap de personal.

—La nostra empresa té un nivell d'exigència molt alt, com ja sap, i últimament vostè ha tingut una actitud dispersa, gairebé negligent —segueix el director, amb veu ferma.

—Però tinc una explicació, senyor director, he tingut problemes d'insomni, ja ho estic solucionant, i la feina l'he tirat endavant com sempre —diu, angoixat.

—Potser vostè no se n'adona, però ha comès errors molt greus —replica el director.

—Per altra banda, ha tingut problemes de puntualitat; avui mateix fa mitja hora que l'esperem —afegeix el cap de personal, assenyalant el rellotge.

—Això ho puc explicar, i errors, quins errors? —sent que l'angoixa i la ira se li barregen.

—La presentació que va fer fa pocs dies, sense anar més lluny, els clients van comentar que estan molt decebuts per com està anant el projecte. No ho podem permetre —assegura el cap de personal.

—No hi ha res més a parlar. Des d'avui queda fora de l'empresa, reculli les seves coses i abandoni l'edifici —afegeix el director.

Està atònit. El fan fora? Així, sense més explicacions? Li allarguen la mà però ell la refusa, marxa amb un cop de porta.

Al despatx s'hi han reunit uns quants companys, tots molt seriosos, desconcertats per la notícia, li donen la mà, algun copet a l'espatlla,

li diuen que estaran en contacte. Ell agafa la caixa, passa avergonyit entre ells, els dona les gràcies i se'n va.

La Maria Eugènia l'acompanya. Està mig plorosa. Per a ella també és un cop dur. No s'esperava un desenllaç així. És l'últim a qui hauria imaginat que acomiadarien. En Baldiri sempre ha fet la feina de manera impecable, és eficient i responsable. Però ara toca animar-lo.

—Estàs bé per conduir?

—Sí, no t'amoïnis. Aquests propietaris es pensen que saben de què va tot això. Però no en tenen ni idea! —exclama, deixant anar la ràbia.

—Estic d'acord. Només miren els beneficis. No són gens humans.

—Què hi farem, Maria Eugènia. Les coses van així. —S'abracen.

Ell entra al cotxe, es queda assegut, pensatiu. Realment l'han despatxat? En un moment tot se'n pot anar en orris? Potser els pot denunciar, és un acomiadament improcedent? El poden deixar al carrer sense més ni més? Sí, d'un dia per l'altre en Francesc Freixes el van fer fora de l'empresa sense donar-li explicacions, però no li va donar massa importància, mai s'hauria imaginat que li podria passar a ell. No se'n sap avenir, la seva vida està de cap per avall i encara no entén per què.

Es posa música heavy metal al cotxe. Es dona ànims i procura calmar-se, abans d'anar cap a casa. Dominat per la ira, només pensa en els maleïts dirigents de l'empresa, dedicant-los una tirallonga d'insults i renecs, mentre condueix.

Al carrer Consell de Cent s'ha de parar al voral per deixar pas a tres camions de bombers, un cotxe de la policia i una ambulància. Quan passen pel seu costat les sirenes l'ensordeixen, van a tota velocitat.

Els cotxes s'han apartat, els vianants es queden mirant la corrua de vehicles amb l'ai al cor. Deu ser un foc important, es veu una columna de fum per sobre dels edificis.

En Baldiri reprèn la marxa. Gira a la dreta i quan enfila el seu carrer, de lluny veu que els bombers són molt a prop de casa seva. La policia no permet avançar als vehicles, s'hi acosta caminant amb l'esglai al cor, i es queda glaçat, és el seu pis! Surten flamarades i fum negre per la finestra i el balcó. Veu veïns seus que estan drets a fora, tensos, la policia els ha apartat, però ell vol entrar, ha de salvar el que pugui! Un policia l'atura, l'agafa pel braç.

—És el meu pis! —crida.

—Senyor, no pot passar! —li contesta.

Resignat, es queda a la vorera, algun veí se li acosta, tots estan espanyats, sembla que a dins no hi queda ningú, a aquesta hora la gent està treballant i els infants són a l'escola.

La senyora Clotilde va en cadira de rodes, ha pogut sortir ajudada pels bombers.

—Què has fet, desgraciat!

Ell està atordit. —Què diu aquesta dona? —pensa.

Se li encara. —Deixi'm en pau, no veu que ho estic perdent tot? —crida. En Manel, el seu veí, entra en escena, vol posar pau, li posa la mà al braç i el vol apartar.

—Tranquil —li diu fluixet—, tots la coneixem, és una mala persona!

En Baldiri remuga però es deixa portar.

Al cap d'una hora els bombers han aconseguit apagar les flames, encara surt un fum espès i la pudor de cremat s'ha escampat pel carrer. S'ha format un bassal d'aigua davant del portal.

Donen l'incendi per apagat. El cap de bombers explica als veïns que el foc només ha afectat el segon pis, però han de revisar l'estructura de l'edifici i l'estat de les canonades. Podran entrar al pis a recollir algunes coses, però hauran de passar la nit fora. Demà rebran la comunicació de com està tot.

Mentrestant han continuat arribant veïns avisats pels familiars que han sabut de l'incendi per les xarxes socials.

Tots estan consternats, les paraules del bomber els han tranquil·litzat una mica. Els bombers, amb calma, retiren les mànegues i les grues. Els inquilins entren d'un en un acompanyats d'un bomber, surten al cap de poc amb una bossa o una maleta.

Als pisos no hi ha llum, han hagut d'ajudar-se amb la llanterna del mòbil, han agafat roba i documents. Respiren alleujats perquè el seu pis està intacte, però l'escala està impregnada de la pudor del fum.

A part del segon, el pis de sota és el més perjudicat, el sostre està ennegrit i l'aigua s'ha filtrat i ha mullat tot el que hi ha, mobles, roba. Quan el veí surt es mira en Baldiri, li diria quatre coses per desfogar-se, però el veu molt alterat, ja hi parlarà un altre dia.

Ara el cap de bombers demana per l'inquilí del pis incendiati. En Bal-

diri s'acosta, rep les males notícies, no s'ha salvat cap habitació, el foc i l'aigua ho han destrossat tot.

—Farem un estudi a fons, però creiem que ha estat un curtcircuit —li diu amb calma.

En Baldiri està devastat, sembla que no entengui el que li diu, està molt pàl·lid, té la mirada perduda, en un obrir i tancar d'ulls la seva vida s'ha fet miques, ha caigut com un castell de cartes. El bomber avisa els sanitaris.

—Aquest home està en xoc, l'han de dur a l'hospital —els diu.

El porten a l'ambulància, en Baldiri reacciona, es regira, dona cops, no hi vol entrar, crida que el deixin anar. Fent força, els sanitaris aconsegueixen pujar-lo a dalt i estirar-lo a la llitera, mentre un el subjecta l'altre li injecta un calmant. Finalment s'adorm.

Es desperta en un llit d'hospital, un metge amb bata blanca li diu que ja se'n pot anar. Condueix de tornada a casa, al cel hi ha uns núvols negres, amenaçadors, sembla que ha de ploure d'un moment a l'altre, els vianants caminen de pressa, no volen que els enxampi la pluja. Un home, sembla un sense sostre, creua el pas zebra, es para al davant d'ell i riu, alguns conductors, quan l'avancen se'l miren amb una cara estranya, li fan senyals que no entén, no sap què és tot això. Quan deixa el cotxe al pàrquing el mira per tots costats i veu que algú ha escrit en lletres vermelles al lateral dret:

—ACOMIADAT!—

Qui ha estat, l'envejós d'en Daniel, segur, el que sempre ha volgut el seu lloc. Aixeca la vista i el veu dret a l'entrada del pàrquing, rient satisfet. Llavors desapareix.

Agafa un drap i frega les lletres amb fúria, a poc a poc s'esborren però al cap d'un moment ja hi tornen a ser, ho prova altra vegada i passa el mateix. Enfurismat dona cops de peu al cotxe.

Quan arriba a dalt veu que una dona entra al seu pis, la porta està oberta, vol cridar però no li surt la veu, s'ha quedat sense parla, vol córrer al darrere però els peus li pesen, no els pot aixecar de terra; veu un resplendor que il·lumina la figura, té un encenedor a la mà, l'acosta a la cortina i de seguida queda envoltada en flames, ell fa un crit esquerdat, però ella no en fa cas. El vestit vermell voleia quan li passa pel costat, vol atrapar-la, però les mans no l'obeeixen, ella li fa un somriure burleta

i marxa. La reconeix, és la Molly, l'antiga veïna. Tot d'una, es desperta. Quin esglai! està xop de suor, sent un tremolor al cos, un altre malson! No s'ho pot creure.

Capítol 7

Fugida a Escòcia

Quan es recupera de l'ensurt, s'adona que no és a casa. Mira al voltant, és una habitació blanca, d'hospital; s'espanta, com ha arribat aquí? No ho recorda. S'incorpora, vol avisar que vingui algú, de seguida li ve a la ment l'incendi del pis i tot seguit la pèrdua de la feina; desesperat, deixa caure el cap al coixí.

Fixa la vista al sostre, comença a pensar què hi fa a l'hospital, es palpa la cara, les cames, no té cap ferida, es mesura el pols, setanta-cinc pulsacions per minut, és correcte. Aprenentatges de la mili.

No està sol a l'habitació, a l'altre llit hi ha un home gran que se'l mira amb preocupació.

—Hola, soc en Jaume, què li passa, vol que cridi la infermera?
No s'hi havia fixat, es gira cap a ell.

—Jo em dic Baldiri, és que no sé per què soc aquí. Estic bé! I no necessito oxigen!

D'una estrebada es treu el tub del nas.

—Què fa? Calmi's!

No es pot quedar ni un minut més, surt del llit i busca la roba a l'armari. El company està espantat, prem el botó per avisar la infermera. Ell es vesteix de pressa, es posa les sabates.

—On va? No pot marxar així! Espera a parlar amb el metge!

—I tant que puc! He de resoldre un problema urgent i aquí no hi faig res!

Quan surt per la porta es creua amb la infermera.

—Senyor Williams! Espera's!

—Deixa'm! Estic bé! —crida. Camina de pressa cap a la sortida.

No l'ha aturat ningú. Comprova que a l'americana hi té la cartera amb les targetes. Fa parar un taxi.

—A l'aeroport! Ràpid! —diu amb veu ferma.

—De seguida! —respon el taxista.

Al taxi, busca amb el mòbil el primer vol cap a Glasgow o Edimburg. N'hi ha un de directe, a les onze de la nit, però s'hauria d'esperar massa. En troba un que surt d'aquí a una hora, ha de fer escala a Gatwick, però ja li està bé. Compra els bitllets. El Prat – Gatwick, i d'allà a Glasgow Prestwick. Ha pres la decisió gairebé sense reflexionar, ho ha perdut tot, és millor marxar lluny, deixar-ho tot enrere, i ajudar l'amic que és a la presó.

A l'aeroport obté la targeta d'embarcament. Nervios, passa el control d'equipatge, és fàcil, no porta res, quan passa per l'arc de detecció de metalls sona un xiulet. El policia el fa posar a un costat, li diu que tregui tot el que porta a les butxaques i l'escorcolla a consciència. Se sent molt incòmode.

—Es pensa que trobarà una pistola? —fa broma.

El policia se'l mira amb cara de pomes agres.

—Jo de vostè no faria brometes, senyor.

—Perdoni, estic nervios perquè el vol surt aviat.

Què em passa, com puc ser tan estúpid, no m'explico per què ho he dit, es recrimina.

El policia li diu que es tregui les sabates, les mira, tenen una sivella metàl·lica.

—És això, torni a passar per l'arc. —Ara ja no sona.

Quin ensurt! Se'n va ràpidament cap al control de passaports. Té problemes amb la màquina, passa vergonya perquè un altre viatger l'ha d'ajudar. Llavors veu que porta unes sabates blaves. Es queda pàl·lid, són les que ha vist al somni! Mira l'home, no té res d'estrany.

—Es pot saber què mira? —Etziba enrabiad.

—Res, em preguntava on ha comprat aquestes sabates.

—A vostè què li importa?

En Baldiri empassa saliva.

—Perdoni, és que m'han cridat l'atenció.

—Deixi'm en pau! —respon malhumorat.

S'ha trasbalsat, ha de comprovar de seguida una cosa, corre al plafó de l'horari de sortides, les lletres són al lloc que toca, i estan ben quietes. Respira alleujat, tot és ben real, per un moment ha dubtat si estava dins del somni.

Es queda assegut a prop de la porta d'embarcament. Pensa en l'home de les sabates blaves, les va veure al malson. Li ha tornat a passar, parts dels somnis es tornen reals. No ho entén, es preocupa, la seva ment li fa una mala passada?

Per fi els criden per megafonia, s'aixeca i es posa a la cua amb els papers a la mà. Puja a l'avió.

L'hostessa li dona la benvinguda. Té una mirada agradable. De sobte se sent molt cansat, vol intentar dormir. Per sort, seu al costat de la finestra i pot recolzar el cap. De seguida s'adorm, però un sotrac el desperta, estan passant per una zona de turbulències molt fortes, alguns passatgers s'han donat cops al cap i fins i tot un ha perdut el coneixement, ell porta el cinturó posat, no se'l desfà mai. Comprova que estigui bé. El pànic s'apodera de tothom, se senten crits, plors, pregàries. Les màscares d'oxigen es despleguen i les hostesses donen instruccions pel micròfon, tothom se les ha de posar. Ell estava tan adormit que li costa de copsar la situació, fa intents de posar-se-la, al final ho aconsegueix, sent que respira bé.

L'home que seu al costat fa cara d'espantat, s'aferra al seient amb força, ell està més tranquil. Passen els minuts i les turbulències continuen, per l'altaveu els diuen que no pateixin, que no hi ha perill. S'obren alguns compartiments i cauen els equipatges que hi ha a dins, immediatament les pertinences s'escampen per terra.

Enmig del caos, en Baldiri nota que li costa respirar, la mascareta no funciona, no li arriba l'oxigen. Fa gestos a l'hostessa, però no el veu, aixeca els braços, els mou, pica de mans, ningú li fa cas, ni tan sols el veí del costat se'l mira. És angoixant, no pot respirar, s'ofega, i quan sembla que tot s'ha acabat, es desperta.

Mira al seu voltant, tot està tranquil, la gent llegeix o mira una pel·lícula a la pantalla. Ha estat un altre malson, són molts en tan poc temps! El cor li batega molt ràpid, té por de patir un infart. Respira a fons per mirar de tranquil·litzar-se.

Al cap de poc s'encén la llumeta amb l'avís de cordar-se els cinturons, pels altaveus anuncien que estan a punt d'aterrar.

Està suat, beu aigua i guarda l'ampolleta a la bossa del seient.

L'aterratge és suau i per fi l'avió s'ha parat. El pilot s'acomiada dels passatgers, diu que han tingut un vol plàcid, que espera retrobar-los un altre dia.

Ell es queda assegut, deixa que la gent vagi sortint, a poc a poc el cor es calma, respira alleugerit. S'aixeca i enfila el passadís, l'hostessa li pregunta si es troba bé, el veu pàl·lid, ell diu que està bé.

Ha d'esperar dues hores fins a agafar el vol cap a Glasgow. L'aeroport Gatwick té dues terminals, ell és a la Sud. És una terminal gran, hi ha molta gent amunt i avall arrossegant maletes, i joves amb motxilles a l'esquena. Les cues als taulells de les aerolínies són llargues, fan zigzagues amb unes tanques de separació.

Busca un lloc tranquil per fer un mos, fa hores que no menja. No sap per què decidir-se, entrepans, hamburgueses, amanides, pizzes.

Finalment entra al local que està més apartat, hi ha bastant silenci, fa la cua a la barra, demana dos talls de pizza i un refresc. Li posen en una safata i s'ho emporta a una taula del racó. Esquiva cadires i maletes, ha d'anar en compte que no li caigui el menjar.

Està bona la pizza, és una "margarida". Mira el mòbil, pensa en el que li va dir en Carles. Està impacient per parlar-hi, d'entrada no el vol considerar culpable.

Torna a la barra per demanar un cafè sol i es fixa en un televisor que hi ha penjat a la paret, el so és molt fluix, però quan passa pel costat sent un nom que el posa en alerta, Charles Preston. És el seu amic, no s'ho pot creure! Es queda allà plantat, escoltant la notícia.

"La setmana passada la policia de narcòtics, en col·laboració amb la policia francesa, va desarticular una banda de traficants de droga, liderada per un escocès, Charles Preston. Feia temps que els anaven al darrere, però no els havien pogut detenir per manca de proves, fins que van infiltrar a l'organització un agent encobert. Ha estat gràcies

a ell, que els van atrapar quan transportaven un carregament de ketamina fins a un magatzem. Entraven la droga a Edimburg per mar i després la distribuïen per Escòcia. A l'escorcoll els van intervenir cent vint quilos de droga i cinc-centes mil lliures esterlines”.

A la pantalla apareix la foto de l'amic i companys al moment de la detenció. Van emmanillats i amb el cap cot, no miren a la càmera.

Encara que han passat anys, en Baldiri el reconeix, el cabell pèl-roig i el caminar desmanegat.

S'asseu, està desolat, a poc a poc va copsant l'abast de la notícia. En Preston l'ha enganyat, ni és un delicte de coll blanc ni és innocent!

Ha de pensar molt bé el que farà, la situació s'ha capgirat, pot ser perillosa. El més sensat seria tornar a Barcelona i oblidar-se del personatge. Renoi, és que és un narcotraficant! exclama. Però si se'n torna, què l'espera? Baralles amb l'asseguradora i amb els advocats de l'empresa, buscar pis, buscar feina. La seva vida ha fet un gir tan brutal que sent l'impuls de seguir i deixar que passi un temps abans d'enfrontar-se als problemes que l'assetgen.

Mentre espera l'hora del vol, busca a internet més informació sobre el cas, però no hi ha dades noves.

El viatge transcorre sense incidents, es distreu llegint la revista que ha trobat al seient, reportatges de fauna salvatge, de platges de sorra blanca i clima càlid, anuncis de joies i perfums.

Finalment arriba a Escòcia, a Glasgow. No té decidit què farà, de moment ha de buscar un hotel per passar la nit. Quan surt de l'aeroport el fred l'envolta i se li posa ben endins, no va preparat, porta camisa i americana. Torna a entrar i en una botiga d'allà mateix es compra una gavadina i una bufanda de llana.

S'asseu en una de les cadires a prop de la sortida i demana a la IA que li busqui un hotel cèntric. Li recomana el Dakota, a Regent Street. Cerca més informació a la pàgina web, el preu és raonable, mira les fotos, té bon aspecte. Contracta una habitació per a aquesta mateixa nit.

Busca la parada de taxis, s'ha de posar a la cua, però de seguida li toca. Dona l'adreça al conductor i es queda dret a la porta sense atrevir-se a entrar, l'home se'l mira estranyat. Uf! Quin ensurt! Per un moment li ha semblat que era el mateix taxista de Barcelona! Obre i tanca els ulls, no, no ho és, ara el veu diferent. Estic massa nerviós, es recrimina.

Són les onze de la nit, el trànsit és fluid, només veu la línia de la carretera i els llums dels cotxes en sentit contrari. Després d'un trajecte de quinze minuts arriben a l'hotel.

El noi de recepció li dona la targeta per entrar a l'habitació i li pregunta per l'equipatge. Li diu que no en duu, que estarà poc temps a la ciutat.

El recepcionista se'l mira estranyat, però li somriu i li desitja una bona estada. Puja a la quarta planta, habitació 404, es treu la gavadina i la bufanda. Està molt cansat, es deixa caure damunt del llit.

Fa hores que no menja, truca a recepció i demana que li pugin quelcom per sopar, no té ànims d'anar al restaurant de la planta baixa. Li diuen que trobarà el menú a la web. Tria un plat calent, estofat de mandonguilles i patates.

Al cap de poc truquen a la porta, és el cambrer, deixa els plats a la tauleta i li desitja bon profit. Sembla que espera alguna cosa, però ell no té diners en metàl·lic, el cambrer se'n va una mica decebut.

Mentre sopa, el seu cap no para, pensa en tot el que li ha passat, les sessions d'hipnosi, els malsons, l'incendi, la feina, i ara és a Escòcia, ha estat una bona decisió? No ho sap.

Quan acaba es dutxa. En una cistella al costat del llit hi ha un barnús blanc plegat, unes sabatilles de rus, i a l'armari un pijama. És un detall de l'hotel que agraeix molt.

Capítol 8

Colgats a la sorra

Es fica al llit i engega el televisor, fa zàping fins que topa amb un vídeo musical de quan era jove, deixa el comandament damunt del cobrellit. Està tan cansat que s'adorm de seguida.

Al cap de poc s'endinsa en un somni.

Camina amb dificultat per un terreny arenós, desèrtic, a l'horitzó muntanyes altes i rocoses, de formes extravagants; l'ambient és desolat, una capa de boira impedeix que brilli el sol, una llum esblanqueïda ho impregna tot.

L'escena canvia, uns metres més enllà veu uns nens que juguen en una muntanyeta d'arena, estan fent un túnel amb les mans i amb un pal malden per treure tota la sorra que poden. De sobte es produeix una esclavissada i els atrapa, ell corre per salvar-los, dos nens han quedat sepultats, treu les pedres i separa la sorra, però en continua caient, no se'n surt, es desespera. Passats uns minuts d'activitat frenètica veu unes mans blanques que han quedat al descobert, té un esglai, continua traient terra i llavors apareixen les cares, plenes de sorra, és esgarrifós! Tanca els ulls, no ho vol veure, quan els torna a obrir veu que uns metges posen els cossos dins d'unes bosses tèrmiques i tanquen la cremallera.

Es desperta suant, s'asseu al llit, un altre malson! Ja no pot més!

Va al lavabo, es renta la cara. Es pregunta què li passa, no és normal tenir tants malsons, i cada vegada són més esfereïdors. La imatge amb els nens colgats a la sorra l'ha acabat de destrossar.

Li recorden els fills d'un cosí seu, un nen i una nena molt juganers. Un dia van quedar per anar a la platja, en aquell moment ell tenia una relació amb una noia que va conèixer per cap d'any i quedar amb altres parelles li feia gràcia. Els nens feien castells a la sorra. També jugaven a fer sots i mentre un s'hi ficava dins, l'altre li anava tirant sorra a sobre fins que només se li veien els peus i la cara. D'altra banda, els grans parlaven, recordaven històries de professors nefastos que havien tingut a l'institut, i malifetes dels seus companys.

El nen que està ensorrat s'ha cansat d'estar presoner, vol sortir, però no pot, demana que l'alliberin entre tots, està a punt de plorar, té por. Els pares li treuen importància, l'estiren d'un braç i el treuen d'allà. Està ple de sorra com els nens del somni. La mare li diu que vagi a l'aigua a netejar-se. El nen es tranquil·litza, però ho ha passat malament. A en Baldiri els crits del nen l'han impressionat.

També recorda la calor intensa i l'olor de cremes bronzeadores. Els venedors que passaven abrigats per la platja, amb collarets i polseres penjant del braç, i els vigilants de la Creu Roja atents a qualsevol perill.

A en Baldiri l'espanta que es barregin somnis i realitat. —Aquests són els nens del somni? Vol dir que també estan en perill? Quan s'acabarà tot això?

Capítol 9

Visita a la presó

Baixa al vestíbul, el recepcionista està atenent una parella que li reclama un canvi d'habitació. El tracten amb prepotència, són gent de diners i tothom ha d'estar al seu servei. El noi diu que la reserva no especificava el número de la cambra, l'endemà quedarà lliure i es podran traslladar. Aconsegueix calmar-los. A ell li rellisquen aquestes petiteses, voldria veure'ls al seu lloc!

Avisa que es quedarà una altra nit. El noi, amable, assenteix i ho introdueix a l'ordinador.

Va a la cafeteria, no té gana però ha de menjar alguna cosa. Agafa una porció de pastís de formatge i a la màquina de cafè es prepara un caputxino. S'ho emporta tot a la terrassa.

Quan surt a fora se sorprèn, fa sol i les persones assegudes al seu voltant es veuen alegres, un dia tan lluminós és excepcional i gaudeixen de la tebiesa de l'aire i la carícia del sol a la pell.

Però ell està immers en els seus pensaments més negres i té massa preguntes sense resposta.

Per què l'amic l'ha enganyat? Ha vingut fins aquí, i ara què?

Quin misteri amaga la seva veïna? Què vol d'ell? Semblava amigable però en el somni li cremava el pis, és una dona perillosa?

I l'home de l'aeroport, per què portava les sabates blaves del somni? És tot tan misteriós! I enmig d'aquests fets pertorbadors, la seva vida s'ensorra perquè ha perdut el pis i la feina.

Passen els minuts i encara que no vulgui l'ambient l'asserena, la tranquil·litat de tothom s'encomana. Es decideix, ha d'encarar la situació, el que ha vingut a fer no ho pot deixar a mitges. Ha de deixar les preocupacions de banda i centrar-se en el seu amic. Va ser un cop dur veure la notícia a la televisió, es va sentir traït, l'amic en realitat és un traficant! Necessita mirar-lo a la cara i que li digui la veritat. Conserva la petita esperança que tot sigui un error de la policia, que sigui innocent.

Busca a Google Maps la situació de la presó, la ruta més ràpida és agafar el metro. Hi ha una entrada a prop de l'hotel, són deu estacions i després cal caminar cinc minuts.

Es planta davant l'edifici, presó Barlinnie, la més gran d'Escòcia. És imponent, murs sòlids, destaquen les grans xemeneies a les teulades. A la porta hi ha un policia, li explica que ve a visitar un pres, el deixa passar i li assenjala el final d'un passadís ombrívol.

Entra en una cambra quadrada, les parets despul·lades, blanques. Sense llum exterior, la il·luminació ve de dos tubs fluorescents penjats al sostre. Va fins al fons on hi ha dos policies d'uniforme al darrere d'un taulell llarg que va de paret a paret. S'esforça per ser amable a desgrat de la inquietud que li provoca la situació. Demana per parlar amb el pres Charles Preston. El policia no s'immuta, ell patia per si li farien preguntes compromeses, doncs no, simplement li dona un imprès, li diu que ompli la sol·licitud amb les seves dades personals i la signi. Li indica que esperi, que ja l'avisarà. S'asseu en un banc arrambat a la paret. Hi ha altres persones, se sent molt estrany en aquest lloc, mai s'hauria pensat de fer-hi cap.

Surt de les seves cabòries quan sent que algú crida el seu nom. Un policia és a la porta amb un paper a la mà. S'aixeca i va cap allà.

—Senyor Baldiri Williams?

—Sí, soc jo.

—Acompanyi'm! —el seu to és seriós.

El porta a una habitació petita, sense llum natural, amb tot d'armariets a les parets.

—Deixi el mòbil aquí, tanqui en clau i jo la guardaré.

Es fixa que la clau té el número setze, el policia li dona una targeta amb el setze i després l'afegeix a un clauer immens que porta penjat a la cintura. Les claus fan un so metàl·lic quan topen entre elles, a ell li sembla un so sinistre, potser per culpa de l'ambient que l'envolta.

—L'he d'escorcollar.

—D'acord.

Passat el tràmit el fa entrar en una sala. És molt gran, allargada, tota la banda dreta està ocupada per uns compartiments petits, cadascun amb l'espai suficient per a dues cadires posades davant d'un vidre. El policia li demana la targeta, mira el número i li diu que vagi al compartiment número setze. Se sent el murmurí apagat de les converses. Quan arriba al seu lloc, veu el seu amic assegut a l'altra banda del vidre.

Ell encara no l'ha vist, està capcot. En Baldiri s'asseu i amb la punta dels dits dona un copet al vidre. En Carles aixeca la vista, intenta un somriure però li surt una ganyota. Agafen els intercomunicadors. En Baldiri s'adona que no estava preparat per trobar-se'l tan a prop, cara a cara. El veu molt envellit, els ulls enfonsats, fondes arrugues al front, havia pensat escridassar-lo tan bon punt el veïés, i ara té sentiments barrejats, pena i enuig.

—Abans que diguis res, gràcies per haver vingut, no confiava gaire que ho fessis —li diu l'amic, amb veu compungida.

—No t'ho mereixes, Carles, m'has enganyat com un babau.

—Perdona'm, si t'hagués dit la veritat sabia del cert que no m'ajudaries!

—Però és que estàs acusat de narcotràfic, saps com n'és de greu això? —exclama, enutjat.

Ha aixecat la veu i un vigilant se li posa al costat.

—Senyor, aquí no es pot cridar, no ho repeteixi o haurà de marxar.

—Disculpi, no tornarà a passar —diu. No vol que l'expulsin.

En Carles ha vist l'escena sense poder fer-hi res.

—Calma't, escolta, em van parlar una trampa, amb pistes falses, no soc un criminal. Sé que la màfia ha donat ordres que em facin callar i aquí a la presó ho tenen fàcil. Si desapareixo em carreguen les culpes i ells es deslliuren.

—La màfia? M'estàs explicant una pel·lícula de gàngsters, et penses que et puc creure?

—Et dic la veritat, ara sí, me'n penedeixo d'haver-te enganyat, però m'has de creure, estic en perill, he de sortir d'aquí, em volen matar. Necessito contractar un bon advocat, me n'han posat un d'ofici que no m'ha servit de res. Ajuda'm! —suplica.

—Estic en un mal moment, Carles, tinc problemes, i el que em demanes costa molts diners. No tens ningú més? No pots vendre propietats o hipotecar?

—Em sap greu que les coses no et vagin bé. No tinc res, necessito efectiu ràpid i no en tinc. Si hagués trobat altres sortides no t'ho hauria demanat, pots estar-ne segur, només confio en tu —diu, nerviós.

—Necessito pensar-ho bé, em poses en una situació molt compromesa —diu amb veu cansada.

En Carles es desespera. Se li ha omplert el front de petites gotes de suor, es passa la mà per eixugar-les.

—Et demano que facis una cosa almenys, que parlis amb una persona que em coneix bé.

—Amb què em surts ara? —exclama, sorprès.

—No pots marxar així, vull que et convencis de la meva innocència. Ves al número 17 de Drury Street. És un edifici alt, de pedra vista; a la planta baixa hi ha un local, la mestressa és la senyora Eileen. Digues que t'envio jo, parla amb ella, si us plau!

—I què m'ha de dir aquesta senyora? —pregunta, incrèdul.

—Fa molt temps que ens coneixem, t'explicarà com m'ha anat a la vida, sabràs que soc una persona honrada, no tan diferent de quan érem joves —diu amb vehemència.

No ho voldria, però la insistència d'en Carles el commou. Farà el que li demana, al cap i a la fi és el que vol, saber com ha arribat a estar tancat a la presó.

—D'acord, aniré a veure-la.

Per primer cop en Carles es relaxa, fa un sospir d'alleujament.

—Gràcies! Et caurà bé, pregunta-li el que vulguis.

—Ho faré, però no et prometo res, no sé si et podré ajudar.

—Confio en tu, confio que trobaràs la manera, el temps corre, o em mataran! —exclama.

Sona un xiulet, els vigilants avisen que el temps s'ha acabat. De seguida apareix un guàrdia darrere d'en Carles que el fa posar dret i se l'emporta, només té temps de fer-li adeu amb la mà.

En Baldiri es queda pensant, és tot tan estrany! En Carles no li ha aclarit res, no sap què ha de creure, el que li ha repetit és que està en perill de mort, i l'ha vist molt espantat. Anirà a parlar amb aquesta senyora Eileen, necessita treure'n l'entrellat, i ha de confiar que ella li explicarà tot. Després ja veurà què pot fer.

Fan posar els visitants en fila i d'un en un entren a buscar les pertinences. Quan li toca a ell mostra el paper amb el número setze, el policia li dona la clau de l'armariet, agafa el mòbil, i se'n va tan de pressa com pot.

Surt amb el cor encongit, el lloc és opressiu.

Capítol 10

De vint-i-un botons

Decideix caminar, agafarà el metro unes parades més enllà, està massa trasbalsat, li anirà bé per calmar-se i rumiar el que li ha dit en Carles. La conversa s'ha acabat de sobte i no ha pogut preguntar-li quina mena de local és aquest, potser s'hi fan activitats il·lícites? I quina relació deu tenir amb el seu amic? es pregunta inquiet.

Passa pel costat d'unes petites escales. Hi ha nois i noies asseguts conversant o amb un llibre a la mà. És la biblioteca de Riddrie, un edifici baix amb maó vist, molt característic de la zona. Deuen estar preparant-se per als exàmens.

Ai! la vida d'estudiant, quins bons moments! pensa. Més endavant arriba a una plaça petita, hi ha tauletes i cadires, gent asseguda menjant entrepans o porcions de pizza, semblen treballadors de les oficines de la zona, és l'hora de dinar, s'ha fet tard. Decideix fer el mateix, entra al Princess Bar i demana un entrepà de carn i un refresc. S'asseu a fora, tothom aprofita el dia de sol, ell també.

Treu el mòbil i busca l'adreça que li ha donat en Carles. A mig fer, uns núvols cobreixen el cel, s'amaga el sol i comença a caure una pluja fina, la gent es refugia dins del local. Decideix tornar a l'hotel, va cap al metro, i al vestíbul de l'entrada veu l'anunci d'uns grans magat-

zems, els Slater Menswear. Recorda que porta la mateixa roba de fa tres dies, no ha posat atenció en el seu aspecte, però necessita estar presentable a la visita d'aquesta nit amb la senyora Eileen.

Segueix les instruccions de l'anunci. Ha de baixar a la parada St. Enoch i caminar deu minuts.

És un lloc immens, té quatre plantes molt àmplies. Escull roba interior, mitjons, una camisa i pantalons, una corbata. Tot a conjunt. A la planta baixa, prop de la porta, hi ha caixes amb paraigües grans i petits, de tots colors, n'agafa un de negre amb unes ratlles primes de color blau. Continua plovent.

Ho paga tot a la caixa, s'ha deixat una bona picossada. Diners no li'n falten. La caixa li fa un somriure amistós mentre li dona el tiquet de compra i li desitja que tingui un bon dia. Ell li torna el somriure i se'n va.

Carregat amb les bosses, se'n torna a l'hotel.

A recepció pregunta si tenen servei de barberia, necessita un tall de cabells i una afaitada. El dirigeixen a la primera planta. També demana pel servei de bugaderia, li indiquen que només ha de deixar la roba en una bossa que trobarà a l'habitació i ells s'encarreguen de tot, al cap de dues hores ho tindrà tot net i planxat.

La barberia és al fons del passadís. La porta és de vidre, la meitat de baix translúcida, la meitat de dalt transparent. Abans d'entrar, en Baldiri fa una ullada a l'interior, no hi ha cap client, el barber seu en una cadira llegint el diari. Porta una bata curta blanca. A la butxaca hi té una pinta de color negre.

Quan el veu, immediatament s'aixeca i li obre la porta. L'ajuda a treure's la gavadina i la penja en un armari.

—Bon dia, senyor. Què farem?

El fa seure davant del mirall, en Baldiri li diu el que vol.

—Entesos, de seguida, senyor.

És un home baix i grassonet. Sembla simpàtic i amable. No té gaires clients, així que està content de poder donar-li conversa.

—Ha vingut per negocis, senyor?

—No.

—És un viatge de turisme, doncs?

—Sí.

El barber insisteix.

—Havia vingut abans a Escòcia?

—No.

En Baldiri no té ganes de conversa, està molt inquiet pensant en la cita de la nit. Per això contesta amb monosíl·labs, a veure si para de fer-li preguntes.

—S'hi estarà molts dies a l'hotel?

Aquí en Baldiri ja perd la paciència i li respon amb sequedat.

—No ho sé, depèn. —La seva veu sona tallant.

Per fi l'home ha entès el missatge, és queda seriós, ja no li diu res més. És un silenci que amb el pas dels minuts es fa incòmode. Només se sent el so de les tisores i dels moviments del barber. En Baldiri se sent una mica culpable, ha estat massa brusc, el barber no té cap culpa que ell estigui tan estressat. Ha de fer alguna cosa.

—Tinc mal de cap. —La seva veu sona cansada.

—Ah! Per què no m'ho ha dit abans? No volia molestar-lo. Vol un analgèsic?

—No, gràcies, però no tinc ganes de conversar.

—Ho entenc, senyor.

El barber treballa amb destresa.

—Ha fet una bona feina. —En Baldiri observa satisfet el reflex al mirall.

—Gràcies.

—Soc a l'habitació 404.

—D'acord, senyor. Que tingui un bon dia.

—Gràcies.

Prefereix que li carregui al compte, ja ho pagarà tot quan deixi l'hotel. Va directament a l'habitació, encara no sap res del local on l'ha enviat en Carles, no sap què pot esperar. Obre la mini nevera, hi ha unes ampolletes de whisky, n'agafa una, s'asseu a la butaca, sota el llum de peu, i escriu l'adreça al mòbil, 17 de Drury Street. És un pub, The Horse Shoe Bar, mira l'horari, tenen obert de les 11 del matí a les 2 de la matinada.

S'ho hauria d'haver imaginat, ja no recordava que de joves els coneixien tots? reflexiona. En certa manera el tranquil·litza, és un lloc públic, s'imaginava un local quasi clandestí, perillós fins i tot.

Entra a la web del pub, diuen que l'ambient és formidable i que té la barra més llarga d'Europa. És un reclam per als turistes i ho posen de forma destacada, amb la foto al costat, realment impressiona. També anuncien que tenen karaoke. Hi ha fotos d'actors, cantants, esportistes, a l'escenari cantant amb una pinta de cervesa a la mà.

No sap si tota aquesta fama és bona o dolenta. Aquest local deu sortir a les guies de viatges i els turistes segurament no se'l deixen perdre.

Per què en Carles el fa venir aquí? Què té a veure amb el fet que en Carles estigui a la presó? Sembla un lloc legal. No el convenç, hi ha massa incògnites, però li ha promès que hi aniria i no li fallarà.

De sobte, li ve un record. Una nit, ell, en Carles i la Gladys van acabar precisament en un pub semblant. Eren joves, van quedar per sopar, però la nit es va anar allargant, van beure fins a estar alegres. Recorda en Carles, dret damunt d'una cadira, cantant fatal la cançó Wonderwall dels Oasis mentre mig local reia i l'aplaudia.

La Gladys no parava de riure, amb les galtes vermelles i una pinta de cervesa a la mà.

Després van sortir al carrer. Feia un fred terrible, però ningú semblava notar-lo. Caminaven pel centre de Glasgow sense rumb, passant per carrers plens de gent, taxis i música que sortia dels locals.

En Carles, espatlla contra espatlla per mantenir l'equilibri, li va dir:

—Baldiri, passi el que passi, algun dia tornarem aquí.

En aquell moment li va semblar una frase qualsevol, dita per l'alcohol i la nostàlgia. Ara, en canvi, assegut sol a l'habitació de l'hotel, li provoca un calfred.

Es dutxa i es vesteix de vint-i-un botons, amb la roba nova que s'ha comprat i que l'hotel ja li té preparada. Ha de fer una bona impressió. Es mira al mirall. Li agrada el seu aspecte, dissimula la inquietud que el rosega per dins. Necessita parlar amb la misteriosa senyora Eileen, saber la veritat, està impacient i espantat alhora, sent el vertigen de no saber on el portarà tot això.

Encara és d'hora, va directe a la cafeteria, ha de sopar alguna cosa. S'asseu en una taula del racó, lluny d'altres comensals, no té ganes de sentir converses alienes. El cambrer s'acosta sol·lícit.

—Bona nit, senyor.

—Voldria sopar, porti'm la carta, si us plau.

—Ara mateix.

Mentre s'espera el dominen pensaments negatius, està sol, lluny del seu país, trist per ell i per l'amic, cansat, i no es pot relaxar, encara té una tasca molt important aquesta nit.

Es mira el menú, tria un plat bàsic, pollastre amb patates fregides, ha perdut la gana i menja gairebé per obligació. Demana una copa de vi negre, un Penedès, diu.

No es pot treure del cap la visió de l'amic en aquell lloc tan tètric. La vida, quines sorpreses prepara!

Fa un senyal al cambrer.

—Un espresso, si us plau.

—No vol res més? Formatge, una fruita?

—No, no, només el cafè —respon impacient.

Li diu el número d'habitació, perquè ho carreguin al compte.

Capítol 11

La senyora Eileen

Amb gust es posaria a dormir, però li ha promès a l'amic que aniria a parlar amb aquesta senyora Eileen. El cafè el revifa.

Reserva un minicab a la companyia Glasgow Taxis. Espera a recepció que l'avisin. Li arriba una notificació al mòbil, el taxi ja ha arribat. El porter l'acompanya al cotxe amb un paraigua gran de color negre, fa un xàfec ara mateix.

Dona l'adreça al taxista, 17 de Drury Street.

A les 20:30 h el taxi para davant del local. Continua plovent, sort que una marquesina recorre tota la façana, no es mullarà. Però amb les presses s'ha posat en un toll d'aigua, no ha mirat on ficava els peus, se li escapa una maledicció! Es treu un mocador de paper de la butxaca i s'eixuga les sabates, però deixa petjades per allà on passa. No pot fer-hi res, potser no se n'adonarà ningú, normalment no hi ha gaire il·luminació en aquests locals, però aquest entrebanc el posa més nerviós.

Encara no entra, procura asserenar-se, observa la façana, sobre la porta hi ha un cartell de fusta amb el nom del pub, The Horse Shoe Bar, en lletres daurades. La porta també és de fusta i a cada costat hi ha unes finestres de forma ovalada. Se senten moltes veus, deu estar ple de gent.

Es decideix, es diu que ha de mostrar-se segur, decidit, i ha d'estar molt atent a tot. Obre la porta i es troba en un espai rectangular molt gran, a l'esquerra la barra ocupa tota la llargada del local, i a la dreta hi ha una filera de taules i cadires. Els clients beuen i conversen a la barra o asseguts a les taules. Parlen animadament en veu molt alta. S'obre pas com pot, algú se li encara perquè l'ha fet apartar del lloc, però ell no li fa cas; el cambrer està molt ocupat, per fi se li acosta i li pregunta què vol prendre.

—He vingut a veure la senyora Eileen.

El xicot se'l mira sorprès. Li fa repetir.

—Coneix la senyora? —pregunta incrèdul.

—No, no la conec, però un amic meu m'ha donat un encàrrec per a ella, hi he de parlar urgentment —insisteix.

El cambrer desconfia, l'home és estranger i no l'ha vist mai pel pub. En Baldiri té un bon nivell d'anglès, a la seva feina és indispensable, però l'accent el delata.

—Què vol prendre? —Insisteix.

En Baldiri se sent obligat a demanar.

—Un whisky amb gel, si us plau.

Mentre li serveix la beguda el cambrer vol esbrinar qui és ell.

—Vostè no és escocès, oi?

—No.

—D'on és, doncs?

—De Barcelona —contesta de mala gana.

—Oh! "Forza Barza!" —fa una rialla—. Tinc moltes ganes d'anar-hi, a les properes vacances.

En Baldiri s'impacienta, talla la conversa, li recorda que ha demanat per l'Eileen.

El cambrer assenteix amb el cap i va cap al fons del local. El segueix amb la mirada, ha desaparegut darrere d'una porta amb un rètol que diu "Reservat als empleats".

Es queda esperant. No li ha agradat l'actitud del cambrer, feia massa preguntes.

Dissimula el nerviosisme bevent uns glops de whisky. Al cap d'uns minuts torna, es posa darrere la barra i ni se'l mira. En Baldiri no sap què pensar, aixeca la mà per cridar la seva atenció, però llavors

veu que per l'escala baixa una senyora molt elegant. Porta un vestit negre, un mocador blau de seda al coll, i unes sabates negres de taló prim. Va molt maquillada, els llavis vermells. El cambrer li assenyala on és ell. Aquesta és l'Eileen, pensa en Baldiri. Els clients que ocupen el passadís davant de la barra s'aparten per deixar-la passar. Molts la saluden i ella els somriu.

—És vostè en Baldiri? —diu amb educació.

Té una veu càlida i de seguida l'embriaga el seu perfum.

—Sí, soc jo. Vostè és la senyora Eileen?

—Sí, vingui, anem a un lloc més tranquil.

El guia per un passadís poc il·luminat i arriben davant d'una porta tancada, és de fusta de caoba amb motllures que formen dibuixos de formes vegetals.

L'Eileen passa al davant i entren en una sala molt gran.

En Baldiri es queda bocabadat, és un espai especial, luxós, decorat amb cortinatges i pintures a les parets. Hi ha taules de jocs de casino, ruleta, pòquer, cartes. Una taula de billar preparada per jugar, les boles dins del triangle i els tacs subjectats a la paret.

La il·luminació és tènue, prové d'uns llums de peu amb pantalla col·locats sobre petites tauletes repartides per la cambra. Unes butaques de vellut de color verd fosc, molt elegants, són al costat de les tauletes.

Sorprenentment no hi ha ningú però els llums estan encesos. L'Eileen el treu de dubtes. —Un dia a la setmana tanquem, els nostres clients ja ho saben.

En aquest moment la sensació és de pau, de tranquil·litat, però en Baldiri s'imagina la sala plena de jugadors, amb la remor de les converses, la música, les veus dels crupiers, els drings dels gots.

L'Eileen s'adona de la sorpresa d'ell.

—Li agrada? No s'ho esperava, oi? —pregunta amb un somriure.

—Sí, és increïble. —Es nota que l'ha captivat.

L'Eileen és una dona molt atractiva i ell n'ha quedat embadalit.

Ella l'acompanya fins a un dels racons.

—Seurem aquí. —S'acomoda en una butaca i li fa un gest perquè segueixi.

En Baldiri encara duu el whisky a les mans. Fa un glop més.

—Doncs bé, digui'm! De què coneix en Charles Preston? —pregunta, encuriosida.

—Jo li anava a preguntar el mateix —s'atreveix a dir.

—És vostè que ha vingut a mi, ha de contestar primer.

De sobte, en Baldiri nota que el cap se li va emboirant. Vol respondre, però no li surten les paraules, té la visió borrosa, és com si la veiés a través d'una cortina, les parpelles li pesen. Finalment el cap cedeix, el cos llisca de la butaca i ell cau inconscient a terra.

Capítol 12

Panteres negres

Quan era petit i li preguntaven què volia ser de gran, en Baldiri responia: «Camioner», amb una veueta aguda, però ben decidit. Els pares i els avis se'l miraven sense acabar d'entendre'l, d'on li venia aquesta dèria? ningú a la família s'hi dedicava. Tots tenien professions liberals, metges, arquitectes, enginyers.

La resposta del nen els feia sentir incòmodes davant de les amistats.

—No sabem d'on ho ha tret això —deien.

—No patiu, ja li passarà, coses de criatures —responien els interlocutors.

Però, per molt que el corregissin, el nen insistia:

—Sí, sí, jo vull ser camioner!

Li deien: —Però, has d'anar a la universitat, com el pare i la mare.

No el podien convèncer, al final el van deixar estar, amb els anys ja canviaria.

En Baldiri fa molt de temps que no hi pensa en aquest desig infantil. Però ara, unes mans fortes l'agafen i el pugen dalt d'un camió. Potser algú vol que compleixi el seu somni d'infant. A poc a poc recupera la consciència, obre els ulls, li fa mal el cap, localitzat a les temples, i abans que pugui entendre on és, el sobresalta un so de clàxon estri-

dent. Té un gran ensurt, s'adona que està assegut al lloc del pilot d'un camió de gran tonatge, conduint per una autopista desconeguda. El conductor d'un altre camió l'ha avisat perquè envaeix el carril del mig posant en perill els cotxes que l'avancen. Esgarriat, posa les mans al volant, fa un moviment brusc cap a la dreta i per poc no surt més enllà del voral, torna al carril, disminueix la velocitat, es concentra en la conducció, encara no sap dominar el vehicle, cada cotxe que l'avança fa sonar el clàxon, és tot un concert de sons que l'acompanya.

No ha conduït mai un camió, no sap quina càrrega porta, ha d'anar en compte perquè un moviment brusc el pot fer bolcar. Es va asserenant, però se sent dèbil, encara amb son als ulls, voldria parar i baixar, ha de trobar una àrea de descans, no sap si en trobarà cap. De cop i volta l'autopista ha quedat deserta, està sol, hi ha una figura estesa al mig de la calçada, no té temps de frenar, l'ha d'esquivar, el camió trontolla, està a punt de bolcar, aconsegueix redreçar-lo. Quan passa pel seu costat, la figura es posa dreta, porta unes sabates de color blau, li fa una ganyota i desapareix corrent. Ara una llum l'enlluerna, s'ha fet de nit i un altre camió ve en direcció cap a ell, ja no és una autopista, és una carretera estreta, no hi ha espai per a tots dos, però al costat hi té un precipici, és l'altre qui s'ha d'apartar, el xoc és inevitable, es tapa els ulls, i es desperta, ara de veritat. Era un malson. Un més!

Està suat, ha patit, s'ha vist a punt de morir. Fa un sospir, no era real! Però l'alleujament li dura poc. Comença a recordar, era al pub amb l'Eileen, es va trobar malament i ja no sap res més, està convençut que el van drogar, el cambrer li va posar alguna cosa al whisky!

La inquietud l'envaeix. Mira a tot arreu. On soc? I com he arribat fins aquí? es pregunta.

És una estança àmplia, luxosa, ostentosa. Una catifa oriental cobreix el terra, hi ha un sofà de pell, dues butaques, un llum de peu amb una pantalla i un braç inclinat per llegir amb comoditat.

El sol entra sense obstacles, ell està mig estirat al sofà i li arriba als peus. Està sol. No sap quant temps ha dormit, no sap calcular quina hora és, si matí o tarda.

S'adona que no porta la seva roba. Algú l'ha vestit amb una camisa fresca, blanca i uns pantalons blau marí de tela, va descalç però hi ha unes sandàlies blanques a prop seu.

A poc a poc és conscient de la seva situació, potser està en perill, ha de sortir d'allà! Prova d'aixecar-se. No té temps d'agafar el calçat perquè de cop i volta s'obre una porta, i dues panteres, negres com la nit, amb uns ulls brillants que el miren fixament, entren i amb parsimònia van cap a ell. Es queda sense alè, està aterrit, puja al respall del sofà i es queda quiet, encara somia o és real? es pregunta. Busca per on pot escapar-se, però tot està tancat, i les panteres l'atraparien abans que arribés a alguna de les portes. Calcula si pot fer un salt i penjar-se del llum del sostre, ho ha d'intentar, però llavors apareix l'Eileen darrere les bèsties i les fa enrere amb un crit.

Un home alt i forçut ha entrat amb ella, posa unes cadenes grosses al coll dels animals i se'ls endú.

—Perdoni per l'ensurt, senyor Baldiri, s'han escapat de l'habitació contigua, són dòcils i passen per la casa lliurement. S'han criat amb mi des de petites, no ha de patir per res.

—Però, eren panteres, oi? —empassa saliva.

—Sí, són la Lily i en Dow, estan acostumades a les persones, estigui tranquil.

Baixa del sofà, s'asseu, el cor encara li bateja amb força. No es pot creure el que acaba de viure! A la taula que té al davant hi ha una gerra d'aigua amb dos gots. Se'n serveix un i se'l beu d'una tirada.

—Així ja s'ha despertat? Me n'alegro. —La seva veu pretén sonar amable.

El posat de l'Eileen és ferm, es mou amb moviments suaus i elegants, sensuals. És una dona que ha rebut una educació selecta, de gent de classe alta. De ben petita els pares la van portar a un internat d'Edimburg, el St George's School. És només per a noies i la seva reputació és elevada. Viure fora i allunyada dels pares, la va enfortir i convertir en una persona freda i calculadora.

S'encén una cigarreta que aguanta amb la punta dels dits. En Baldiri no en pot apartar els ulls, és una dona meravellosa. Per un moment s'oblida de la seva caòtica situació, es deixa portar per la fascinació que ja el va envair quan la va conèixer.

Però torna a la realitat, està indignat.

—Per què m'han adormit? I què hi faig aquí? —pregunta amb ràbia.

—Era necessari.

—És que estic en perill?

Ella esquivava la pregunta i insisteix:

—Aquí està segur, per això l'hem portat. Ara li podré explicar tot. En Baldiri rumia angoixat: i si en Carles li va parar una trampa? O potser no en sap res de tot això?

—Només volia saber què li havia passat a en Carles, i ara soc aquí, a les seves mans. —Es lamenta—. On són les meves pertinences, la cartera, el mòbil, la roba?

—No pateixi, tot està ben guardat. No ho necessita ara. Confïu en mi.

En Baldiri se la mira sense entendre res, amb ganes d'escriu-la, l'agafaria per les espatlles i li faria dir el que passa realment. Però sap que no serviria de res, i pot ser perillós.

—Està molt nerviós, Baldiri, anem, baixem al jardí, allà se sentirà més còmode. —Parla amb tranquil·litat, vol transmetre-li calma.

Ell no contesta, la segueix, sent que està atrapat. Travessen el menjador i arriben a unes escales amples, amb una barana metàl·lica daurada.

El jardí és molt gran i el primer que veu és una piscina immensa, envoltada per tot un espai de travesses de fusta, amb unes gandules encarades cap a la piscina i para-sols que ara estan tancats. Més enllà hi ha gespa, molt ben cuidada. Sota uns arbres hi ha una tauleta i cadires de jardí, però ella passa de llarg. On em porta? pensa en Baldiri. El lloc està desert. Quan són a l'altra banda de la piscina una figura s'acosta. És un home prim, d'altura mitjana. Va vestit tot ell de color blanc: camisa, americana, pantalons i sabates. El contrast amb la pell morena i el cabell negre és cridaner. Camina decidit cap a ells, saluda de lluny.

—Li presentaré en José Sánchez. És molt amic meu. És mexicà, de Cancún, però fa anys que viu a Escòcia. És amic d'en Carles, també.

En Baldiri es posa en guàrdia, no sap què pot esperar.

En José encaixa la mà amb l'Eileen, que li somriu, i després amb en Baldiri.

—Soc en José Sánchez, encantat de conèixer-lo. —Parla amb extrema cordialitat.

—Igualment. —Respon expectant.

Ara que el té al davant es fixa en una cicatriu que li travessa la galta esquerra. Li dona un aspecte amenaçador.

—Quan tenia cinc anys un lloro em va mossegar i em va deixar marcat. —Li ho vol explicar perquè no s'imagini baralles sagnants.

—Perdoni, no volia incomodar-lo. —S'excusa en Baldiri, tot i que en el fons dubta si se'l pot creure.

—Tranquil, és normal.

—D'acord.

—Així que coneix en Charles, oi? Són molt amics? —pregunta en José.

—Ho érem de joves, fa molt que no en sabia res.

—Jo el conec de fa temps, és indignant el que li està passant.

—En José ha portat unes coses per a vostè, Baldiri. —L'Eileen intervé amb una entonació impersonal, fins i tot freda.

L'home duu una bosseta de mà, fa córrer la cremallera i en treu dos carnets i tres targetes VISA. Els hi posa a les mans.

En Baldiri s'ho mira i veu que tot està a nom de Tom Lloyd.

—Què és això? Qui és en Tom Lloyd?

—És la seva nova identitat. A partir d'ara ha d'oblidar en Baldiri Williams. —L'Eileen sona contundent.

Es queda blanc, ho ha entès bé?

Després l'home treu un mòbil, en Baldiri veu que no és el seu.

—Aquest mòbil l'ha de tenir sempre amb bateria, perquè el puguem localitzar a cada moment —diu en José, amb un to que no admet objeccions.

Cada vegada està més espantat.

Finalment li dona una perruca de cabells curts i rossos.

—Posi-se-la. L'ha de portar sempre.

En Baldiri se la posa mogut per la curiositat. En José li fa una foto amb el mòbil.

Ell fa esforços per entendre la situació, no pot ser real, pensa. Té una reacció inesperada, mira al voltant, algú està gravant l'escena? Se li acut que potser estan filmant un anunci o una pel·lícula. Se'ls mira amb complicitat, s'ho pren com un joc, ara li diran que tot és una broma. Però no, continuen seriosos, l'observen sense dir res.

S'adona que va de veritat, que està en una situació difícil que no pot controlar. Es mira l'Eileen i pregunta:

—Què és tot això? És necessari?

—Indispensable! —contesta ella, implacable.

Llavors en José li dona un llibret de tapes negres.

—Aquí hi trobarà la biografia d'en Tom Lloyd. Se l'ha d'aprendre de memòria, hi ha en joc la seva supervivència.

—Però, jo només vull saber què passa amb en Carles.

—El vol ajudar, oi? Doncs aquesta és l'única manera.

—Però, què volen de mi?

En José no contesta la pregunta, li allarga unes claus.

—Viurà una temporada en un pis al centre de Glasgow. Aquí té l'adreça. —Li entrega un paper.

—No es preocupi per res, allà estarà segur, no el deixarem sol.

—L'Eileen torna a sonar amable—. A l'apartament hi trobarà un ordinador, el necessitarà. Al llibre negre hi ha les instruccions per accedir al sistema.

Ell se'ls mira, ara a ella, ara a en José. Està totalment desconcertat.

—Em mereixo una explicació! —exclama amb energia.

—Mentre segueixi les nostres ordres el protegirem, l'han vist amb en Charles i està en perill. —L'Eileen el mira fixament.

Les respostes no el deixen satisfet, però no insisteix. —S'ha arriscat parlant amb en Carles? Ho havia pensat, però no que fos tan greu.

L'Eileen li estreny la mà.

—Baldiri, sé que no ens fallarà.

Ell no respon. No ho entén.

En José s'acomia de l'Eileen i guia en Baldiri cap a la tanca del jardí. L'Eileen se'ls queda mirant mentre s'allunyen, amb una ombra de preocupació als ulls, és una aposta de risc.

La tanca és metàl·lica, de color gris fosc, i fa uns tres metres d'alçada. Hi ha una porta gran però ells van a una porta lateral petita, i en José l'obre amb la clau que es treu de la butxaca dels pantalons. A fora, allà mateix, hi ha un taxi esperant-los.

El José li obre la porta i el fa seure al lloc del copilot. Li diu que el portarà al pis que li han assignat. Ha de quedar-se allà i esperar, el mantindran informat. Ell escolta i assenteix amb el cap.

El taxista emprèn la marxa, no pregunta, ja sap on va. En Baldiri ja no se sorprèn de res. Intenta treure-li una mica d'informació, si coneix en Charles Preston, qui són l'Eileen i el José, però l'home li respon sorrut que no el distregui.

Al cap d'un trajecte de vint minuts, pels carrers de Glasgow, el taxi para davant d'un edifici antic, però reformat de fa poc.

—És aquí! —diu el taxista.

Ell comprova l'adreça i baixa del taxi, obre el portal amb les claus que li han donat. El taxi encara és allà, el taxista se'l mira i parla pel mòbil. En Baldiri comprèn que fins que no entri no se n'anirà, s'acomiada amb la mà i tanca la porta darrere seu. A l'altra banda del carrer veu un noi jove que l'observa mentre fuma una cigarreta. Té la percepció que el vigilen.

Capítol 13

Pis franc

És un vestíbul petit, il·luminat amb un aplic petit, amb una pantalla de color beix. No se sent cap soroll. Va cap a l'ascensor, hi entra amb una mica de prevenció, té la porta de vidre transparent. Prem el botó del quart pis. L'ascensor es posa en marxa amb un petit sotrac i puja lentament. Pot veure a través del vidre que a tots els replans les portes estan tancades i no hi ha moviment de persones. Ves a saber, potser és l'únic habitant de l'edifici.

Quan entra al pis dona una mirada ràpida a l'estança i es deixa caure al sofà, de cop tot el cansament li ha caigut a sobre. És un sofà de tres places, amb una «chaise longue». Sembla tan còmode! S'estira, però llavors es fixa en unes fotografies que hi ha escampades damunt la tauleta. No pot ser! Hi surt ell portant la perruca, al costat del seu amic Carles! Però això és impossible, pensa, les fotos són un muntatge, segurament les han retocat amb intel·ligència artificial.

Quan encara no s'ha refet de l'ensurt, sent uns passos al replà i algú truca al timbre.

No sap què fer, però qui hi ha a fora insisteix, pica amb més intensitat. Va cap a la porta sense fer soroll i mira per l'espiall.

Hi ha un home alt i gros plantat davant de la porta. Ha de respondre.

—Digui? Qui és?

—Soc el seu vigilant dins l'edifici, em dic Conor MacAllister, ens hauríem de conèixer.

Sembla una ordre, ha d'obrir.

Encaixen les mans.

—Sr. MacAllister, estic molt cansat.

—Sí, ho entenc. Veu que al costat de la porta hi ha un teclat? premi l'1 i respondré al moment.

—Gràcies. Ara vull descansar.

—Sí, i tant. Compti amb mi.

Tanta amabilitat, però és el meu guardià! En realitat m'han segregat. Cap on anirà la meua vida? rumia mentre tanca la porta. Sent l'angoixa a la boca de l'estómac.

Una dutxa li anirà bé. Sota l'aigua no vol pensar en res.

S'ha asserenat. Va a la cuina i obre la nevera, quantes hores fa que no menja! Hi ha de tot, verdura, fruita, begudes, plats preparats, i al congelador pollastre i peix. Agafa un plat d'espaguetis i l'escalfa al microones. Ho posa en una safata i ho porta a la tauleta del sofà.

Mentre menja, reflexiona, té clar que no pot fugir, el tenen vigilant. Potser fins i tot hi ha càmeres o micròfons dins del pis. No és un expert, però no es pot quedar sense fer res, mira pels racons, sota les taules i cadires, es fixa en un gerro sospitós amb flors seques, el buida, es pensava que hi trobaria un micròfon però no hi és. Es passa una hora buscant, és inútil, no troba res enlloc. Ho deixa estar, són professionals, saben com amagar-ho. Només ha aconseguit posar-se més nerviós.

S'ha de calmar. Torna al sofà. Què és el que li han dit? Que ha de canviar d'identitat i complir les instruccions. És per ajudar el seu amic tot aquest muntatge? No n'està segur, però no té alternatives, ell sol no hi podrà fer res.

Va assimilant la idea que haurà de confiar en aquesta gent. Qui són? És una organització? Estan al marge de la llei? No li expliquen res, volen que obeeixi a cegues, és desesperant!

Es torna a repetir que ha de mantenir la calma. Agafa el llibret, ha d'esbrinar qui és aquest Tom Lloyd que li han preparat, serà capaç d'adoptar la seva identitat? El fulleja, ja tindrà temps d'estudiar-lo,

només vol tenir una idea de qui és. No pot ser més allunyat d'ell, se'n fa creus, li costarà aprendre a ser en Tom Lloyd.

Passa la tarda amb constants canvis d'humor, tan aviat ho veu tot negre com pensa que tot anirà bé i salvarà en Carles. Realment és aquí per ell o perquè les circumstàncies l'han dut aquí? Com més hi pensa, més dubtes té. Volia salvar en Carles però ara s'ha de salvar ell.

S'acosta a la finestra, apaga el llum de l'estança i es queda darrere la cortina, així no el poden veure. S'ha fet fosc, pel carrer passa gent apressada, hi ha poc trànsit, és un carrer tranquil. Observa l'edifici del davant, sembla d'oficines, és modern, les finestres són uns rectangles petits amb vidres translúcids, no veu llum en cap dels habitacles. Engega el televisor, és l'hora de les notícies. Està atent a la pantalla però no diuen res del seu amic.

Avui dormirà en un llit com cal. A l'habitació també hi ha un televisor, el deixa programat perquè es tanqui al cap d'una hora, busca un programa d'entrevistes i posa la veu molt baixa, el rum-rum l'ajudarà a adormir-se.

Capítol 14

Tom Lloyd

La llum tènue de les primeres hores del matí entra a l'habitació. En Baldiri es desperta sense angoixa, ha dormit tota la nit i no ha somiat, o potser no se'n recorda, pel cas és el mateix. S'estira sota el llençol i a poc a poc recupera la consciència d'on és. No se sent cap soroll, la tranquil·litat de l'ambient se li encomana. Es veu amb forces per encarar la situació.

A la cuina es prepara uns ous amb cansalada i un cafè llarg. Agafa el llibret d'en Tom Lloyd i el llegeix mentre esmorza. Comença a estudiar la infància i l'adolescència, aquesta gent no s'ha estalviat cap detall, no deixen res a la improvisació, pensa.

De cop ha recordat que va posar el mòbil en silenci perquè res li estronqués el son. El connecta, té l'avís de tres missatges de text, tots enviats per la mateixa persona, un tal Angelo Lombardi. No el reconeix, es posa en guàrdia, el pols se li accelera.

Els obre tot seguit, són instruccions, és el que pensava. Llegeix amb tensió, no ho pot evitar. L'Angelo el saluda educadament i li remarca la importància de les accions que haurà de dur a terme. Al primer missatge li recorda que en José li va donar unes targetes bancàries, són de bancs diferents. Ha d'agafar la del Bank of Scotland i a la pà-

gina vuit del llibret d'en Tom Lloyd hi trobarà anotat el número PIN, l'ha de memoritzar.

Al segon missatge, enviat al minut següent, continua amb les instruccions. Amb la targeta ha d'anar a un caixer i treure 2.500 lliures. Al calaix de la tauleta de nit hi trobarà un sobre marró, gruixut, hi ha de guardar els diners.

A l'últim missatge li dona una adreça, 12 Hydepark Street, és on ha de portar els diners avui exactament a les 13.00h, ni abans ni després. Tanca el correu i es queda uns segons intentant assimilar el que ha llegit. Està clar que no el deixaran tranquil. La maquinària s'ha posat en marxa i ja té el primer encàrrec. Ni es planteja no fer-ne cas, només té l'opció d'obeir. Mira el rellotge, són les nou, no pot badar. S'acaba ràpidament el cafè i va a la dutxa. Obre l'armari de l'habitació, hi ha roba per escollir, comprova que és de la seva talla.

Ha de pensar amb calma, no pot fallar, busca l'adreça que li han donat a Google Maps, és a la zona est de la ciutat, amb metro són trenta-cinc minuts. Després cerca l'oficina bancària més propera, en troba una a cinc-cents metres.

No sap amb qui s'ha de trobar, haurà de ser molt prudent, estar alerta. Encara no ha estudiat prou la història d'en Tom Lloyd, si li fan preguntes haurà d'improvisar.

Procura tranquil·litzar-se, el missatge és molt clar, s'ha de presentar allà amb els diners.

Quan surt de l'ascensor, al vestíbul s'obre una porta i treu el cap el seu vigilant, en Conor McAllister.

—Bon dia, senyor Williams, com està? —somriu.

—Etic bé, gràcies. —Respon d'esma.

Diligent, li obre la porta del carrer.

—Passi-ho bé!

—Adeu.

Es gira per tancar la porta i veu en Conor parlant pel mòbil. Fa la seva feina, pensa, comunica a qui correspongui que surto de casa.

Treure els diners del caixer és fàcil, el PIN és el correcte, els col·loca dins del sobre i se'l posa a la butxaca interior de l'americana. Mira enrere de reüll. Té la sensació que algú el vigila de prop.

Pensa que és més segur agafar un taxi, busca al Google la parada més

propera, és a dos carrers en direcció sud.

Dona l'adreça al taxista, encara falta una hora per a la cita però prefereix esperar-se allà, a una distància raonable de l'edifici, vol estar segur de ser-hi a l'hora marcada. Té la intuïció que donen molta importància al compliment exacte de les instruccions.

Mira el mòbil per si li han enviat un altre missatge, res, llavors mira l'hora, falten quaranta minuts per a la cita.

S'allunya uns passos i s'asseu en un banc des d'on pot observar l'entrada del número 12. Està neguitós. Passen els minuts lentament, posa la mà a la butxaca i palpa el sobre, sí, és al seu lloc. Tot sortirà bé, es diu, tan sols ha d'entregar el sobre amb els diners i marxar, no hi ha d'haver complicacions.

Són les 12:56 h, va cap a la casa i a les 13:00 h en punt truca al timbre.

—Soc en Tom Lloyd. —Diu acostant la cara al vídeoporter.

La porta s'obre immediatament. És un vestíbul estret, amb una escala de granit sense barana. Al primer replà hi ha una porta oberta, i al dintell, un home corpulent amb una barba descuidada li diu que pugi fins allà. No fa preguntes, l'escorcolla i li troba el sobre. Obre la solapa i comprova els diners.

—Molt bé, senyor Lloyd, ho ha fet molt bé.

Llavors li posa a les mans un paquet petit.

—El senyor Angelo m'ha dit que li entregui això a canvi dels diners.

—Què és? —pregunta, intrigat.

—Vegi-ho vostè mateix.

Separa el paper i queda a la vista una arma de color negre. És una pistola petita, però esgarrifosa. En Baldiri empal·lideix. El mira, no en pot apartar els ulls, s'ha quedat sense paraules. Empassa saliva.

—És de veritat? —pregunta amb incredulitat.

—És clar!

—Està carregada?

—No. Aquí té la munició. —Li mostra una capsa amb bales.

—I llavors què n'he de fer?

—Les instruccions del senyor Angelo són molt precises. L'ha de portar sempre al damunt i no pot permetre que ningú la vegi. En Baldiri se la posa a la butxaca de l'americana, i surt sense dir res

més. L'home se'l queda mirant i fa un gest amb el cap convidant-lo a marxar.

Agafa el metro. Sap que porta una arma al damunt, per què li sembla que no és el primer cop que s'hi troba? De cop se sent diferent de quan ha entrat a la casa del número 12.

Molts pensaments li venen al cap.

La seva vida tal com era ha desaparegut. No té feina, no té casa, està lluny del seu país.

Algú, una organització, il·legal, potser? l'ha mig segrestat i l'ha dut a un pis franc, li ha donat una identitat nova, i ara una pistola! Ha d'estar a l'espera de treballs que li encomanaran. Per primer cop sent una mena d'excitació agradable, la seva vida era tan previsible, n'estava tip de la feina, no suportava els companys, tan educats, la relació era tan freda, els dies eren tots iguals. Ara ha recuperat el contacte amb en Carles.

El vigilen, no és quelcom estimulants? Tantes persones pendents d'ell, sí, li proposen accions arriscades, però no és millor que la monotonia d'abans?

El consideren útil, capaç, està disposat a deixar-se portar per l'aventura.

Ja no té por, a partir d'ara serà en Tom Lloyd, el seu aspecte també ha canviat, sota la perruca se sent diferent, atrevit, amb empena.

—Para! —es diu— vas massa de pressa. En Carles és a la presó, acusat de narcotràfic, si és culpable es passarà anys tancat. I si t'obliguen a ocupar el seu lloc, que continuïs les accions que tenien previstes per a ell? Seria molt perillós, però ara per ara no tinc alternativa, estic a les seves mans.

No vol pensar en tornar a Barcelona, què l'esperaria allà? Barallar-se amb les asseguradores, potser denunciar l'empresa per acomiadament improcedent, no en té gens de ganes.

Es decideix a seguir el camí que té al davant, la nova vida que li han preparat, a veure on el porta.

Algú li estira la màniga, és una noia que demana que li deixi pas, que ha de baixar a la parada. Li ha dit dues vegades i ell estava tan immers en els seus pensaments que no l'ha sentit. Se sent avergonyit i es disculpa.

Capítol 15

«Glock 19»

Quan arriba al pis, el seu guardià no s'ha deixat veure, és estrany. No té temps de treure's la gavadina que li sona el mòbil. —Què deuen voler? —es pregunta.

Es queda parat, la trucada ve de la presó on és en Carles, al telèfon hi té quatre contactes i un és aquest.

—Digui.

—Soc jo, en Carles.

—Hola, digues.

—Sé la nova situació, Tom.

L'ha anomenat amb el nou nom, se'n sorprèn. Però no li dona més importància.

—D'acord. —No vol ser més explícit.

—T'he de demanar un favor.

—Quin? —contesta amb monosíl·labs.

—Has d'anar a la casa on visc i fer una neteja general. Ja m'entens.

—Neteja? —dubta un moment—. Ah, sí. —Entén que serà eliminar proves o alguna cosa semblant.

—Tornarem a parlar.

—D'acord.

- Puc comptar amb tu, oi?
- Sí, confia en mi.
- Gràcies, amic.
- De res, cuida't!

La conversa ha estat breu, de poques paraules. En Baldiri creu que ho ha fet bé, no ha donat pistes.

Es queda pensant. Així que en Carles sap el que ha passat. I li ha encomanat una feina.

Li agrada, està preparat!

Treu amb cura la pistola que porta a la butxaca i la deixa sobre la taula, al costat hi posa la capsa amb la munició. Realment fa impressió! Es treu la jaqueta, es posa còmode. Corre les cortines opaques de les finestres, una esclatxa de llum ve de la cuina però l'estança queda en penombra.

Encén el portàtil que li han deixat. Necessita connectar-se a internet i buscar informació sobre l'arma que té al davant. És una «Glock 19». No ha tingut mai una arma a les mans, ha de començar per les coses més bàsiques. Com es carrega, com funciona el sistema de seguretat, com es neteja. Ho fa en mode ocult, per no deixar rastre. Però a mesura que va aconseguint informació té una sensació estranya, li sembla que en realitat no necessita totes aquestes explicacions, que ja sap com funciona, és com si ho hagués après en un temps passat, però... No pot ser! S'asseu al sofà, reflexiona. Està equivocat, la ment li juga una mala passada, són massa emocions aquests dies.

Es refà, deixa enrere aquests pensaments. Agafa la pistola, l'empunya, passa d'una habitació a una altra, fingint que busca algú amagat. Es posa davant del mirall, s'agrada. És realment emocionant, se sent «James Bond, l'agent 007». Una gota de suor li corre per les temples, té l'adrenalina pels núvols.

A poc a poc es va acostumant al pes de l'arma, als moviments, però aquella sensació estranya no se'n va, sembla que n'hagi tingut una tota la vida. És que el pare li va ensenyar a disparar quan era petit? No ho recorda pas.

Sap que s'endinsa en un món desconegut, perillós. Però més que mai, no té dubtes, és el que vol.

Deixa l'arma. Ha d'estudiar a fons la seva nova identitat. Es posa una

música suau i continua la lectura on l'havia deixat: Acabats els estudis secundaris en Tom entra a la universitat, estudia art. Continua llegint la biografia fictícia d'en Tom Lloyd. Amb no gaires ganes, però ho ha de fer. Frisa per passar a l'acció.

Capítol 16

El cos a la banyera

Quan acaba de llegir el llibre negre, es dirigeix al lavabo a preparar-se un bany, retira la cortina de la banyera i el que veu li fa saltar el cor. Fa un crit i es fa enrere instintivament. Una dona nua, blanca com la neu, està estirada a la banyera, els ulls oberts sense vida el miren fixament. Té marques als canells i als turmells, va estar lligada de mans i peus, i al voltant del coll una línia fina indica estrangulament. Té senyals per tot el cos que fan pensar que ha estat torturada abans de morir. És una imatge dantesca! No estava preparat per a aquesta visió. La dona té un paper enganxat al front; el que hi ha escrit li glaça la sang:

—Desfés-te del cos. Tens vint-i-quatre hores.

I a sota del text hi ha un logotip que impressiona. La cara d'una cobra amb els ullals visibles i els ulls esfereïdors mirant endavant.

En un racó hi ha escrita la sigla XYZ, i un codi #27-008.

Trontolla, s'aferra a la cortina. Està marejat, s'ajup i posa el cap entre les cames, es regira ràpid, aixeca la tapa del vàter i vomita. Passen uns minuts que no pot pensar en res, per fi el vòmit para. Es renta la boca i la cara. Respira profundament. L'ensurt ha estat molt fort.

Les cames encara li fan figa, es recolza a la paret, pensa en la noia, qui

és? què li han fet? qui l'ha matat? Per què l'han deixat aquí? Aquestes lletres i el codi, què signifiquen? Té moltes preguntes i ningú que les respongui.

Va al menjador, hi ha un moble bar petit amb whisky escocès, una gerra i uns gots a joc. Es prepara la beguda amb gel.

S'asseu al sofà, beu amb la mirada perduda. Li venen altres imatges al cap, de tortures, de morts, per què?

A poc a poc es recupera i comencen els dubtes. On s'ha ficat? Ha acceptat la pistola, és quelcom seriós, què es pensava, que només era un joc? es recrimina. L'han deixat sol, no sap si serà capaç de complir l'encàrrec. Però no hi ha marxa enrere, ho ha de fer.

No s'esperava que l'obliguessin a fer una cosa així. Li ve una idea al cap, és una prova que li han posat per veure com respon, si la supera entrarà a formar part del grup; si no se'n surt, no sap quines seran les conseqüències.

De sobte, no sap d'on, li ve una convicció, ho pot fer, està preparat. No vol pensar en la pobra noia, al cap i a la fi està morta i no pot fer res per ella, l'únic que li demanen és que la faci desaparèixer. És una missió, l'ha de fer bé, els demostrarà que hi poden confiar.

És hora d'actuar. Però primer ha de pensar. Com pot fer desaparèixer el cos? El més fàcil seria llençar-lo al riu en un lloc solitari, però no es coneix la zona. Pot descompondre el cos amb àcid corrosiu, però és un procés molt lent i ell només disposa de vint-i-quatre hores! Podria esquarterar-lo i posar els trossos en bosses d'escombraries, necessitaria una destrat o millor una esmoladora radial, però s'escamparia sang per tota la cambra, s'esgarrija només de pensar-hi. Una a una descarta totes les opcions.

Es desespera, camina amunt i avall, s'ha quedat sense idees. Entra al lavabo, es mira el cos amb prevenció, no és gaire gran, calcula que fa al voltant d'un metre seixanta. —Potser cabria en una maleta grossa —pensa— i la podria deixar abandonada—. Una persona amb maletes no crida l'atenció, tan sols hauria de vigilar que no el veiessin al deixar-la. Ho descarta també, hi ha càmeres per tot arreu, no les podria esquivar.

Per un moment deixa de pensar en això, i va més enllà, possiblement esperen que resolgui l'entrellat sobre el codi #27-008 i la sigla XYZ.

Potser allí hi ha informació amagada.

Agafa el portàtil i es posa a investigar, busca a la internet fosca qual-sevol pista que l'ajudi a entendre d'on ha sortit la noia.

Quan més concentrat està, sona el timbre de la porta, fa un salt, qui pot ser? I si és en Conor i vol entrar? abaixa la pantalla del portàtil i va cap a la porta amb cura de no fer soroll. Mira per l'espell i veu un home amb uniforme, és el carter. El timbre torna a sonar, no sap què fer, però i si és important? Quan ja té la mà a la maneta de la porta es para en sec, damunt de la taula hi té la pistola. El cor se li accelera, crida: —Un moment! —corre a amagar-la a l'habitació. S'ha salvat pels pèls.

Obre la porta a poc a poc. L'home fa cara d'emprenyat.

—No tinc tot el dia, sap? Per què m'ha fet esperar tant?

—Disculpi, era al lavabo. —És el primer que se li ha acudit.

L'home remuga i li dona dues cartes.

—Ha de signar aquí.

Li presenta una tauleta electrònica petita, hi ha el nom de Tom Lloyd i l'adreça correcta. Li assenyala un requadre.

—Aquí! —li repeteix.

En Baldiri es queda parat, no ha signat mai amb aquest nom, dissimula, s'inventa una signatura fàcil de recordar. Se'n surt prou bé.

—Adeu.

—Tingui bon dia.

L'home se'n va.

Obre les cartes, van dirigides a Tom Lloyd, i l'adreça és correcta, el número 35 de Trongate. No hi ha remitent, no li estranya, tot és secret. Observa els mata-segells, porten la data d'ahir, i el lloc d'origen és el mateix en totes dues, el districte de Townhead, al centre de la ciutat.

Obre la primera, està nerviós, l'únic que hi ha és un codi de sis xifres, res més, cap explicació. No sap què pensar. Preocupat, obre la segona, hi ha un escrit, llegeix amb atenció, la firma és d'en Carles.

“Urgent.

Amic Baldiri,

Ves al número 1 de Ashton Lane Street. Ves-hi de nit, és molt important que no et vegi ningú.

Estigues atent, hi pot haver policia vigilant, pots provar d'entrar per la porta del darrere. S'obre amb un codi, el trobaràs a l'altra carta. Al vestíbul hi ha l'escala que va a les plantes superiors. Puja a la segona planta i segueix el passadís de la dreta, la segona porta és la de l'habitació de matrimoni, al darrere de l'armari hi ha la caixa forta. Has de posar aquest codi per obrir-la. Agafa els documents. Torna a tancar la caixa.

Has de comprar un maletí, ha de ser aquest, no t'equivoquis, el model Westminster 3-navy de la marca Swaine. Hi guardes els documents, te'ls emportes al teu pis i els amagues. No els miris, no els perdis.

Carles.”

En Baldiri llença les cartes, no pot deixar rastre. S'ha apuntat els codis al mòbil. Es repenja al sofà. No és un encàrrec fàcil. Haurà de muntar un bon pla, és urgent treure els documents d'allà, seria desastrós per a en Carles que els trobés la policia.

Però ara ho ha de deixar de banda, primer s'ha d'ocupar de l'altre encàrrec, més urgent encara: té una noia morta a la banyera i l'ha de fer desaparèixer. I encara no ha trobat la manera. Reobre el portàtil, continua la cerca sense èxit.

Capítol 17

L'home del taüt

El temps corre, la tensió és màxima, hi ha d'haver una sortida!
De cop els ulls li brillen, se li acut un pla, estrafolari, això sí, però pot sortir bé.

Hi pensa, és l'únic que veu amb possibilitats d'èxit. Necessita un taüt i un cementiri, un cop dins hi deixarà el cos. Aquesta opció és la que l'atrau més. No s'ho repensa més.

Primer de tot ha de trobar el taüt, entra a aplicacions de compra-venta d'objectes de segona mà, a la primera que visita no hi ha res; a la segona, quan escriu "taüt en bon estat" li surt una foto i el preu, 2.000 lliures. Gairebé no s'ho pot creure, està de sort! Busca una mica més però no n'hi ha cap altre. El preu és alt, tant li fa. L'anunci diu que és de fusta de pi, té bon aspecte, no sembla un engany. Envia una oferta al propietari, de seguida li arriba la resposta. El preu són 2.000£ i l'avisava que no està disposat a negociar cap rebaixa.

En Baldiri té pressa, no pensa discutir.

—D'acord. On el té?

—En un traster als afores de Glasgow.

—Perfecte, el necessito avui mateix.

L'home se sorprèn, però ja li va bé, fa molt temps que se'l vol treure de sobre.

—Sí, el tindrà, però vull els diners en metàl·lic.

—Cap problema. On ens trobem?

—Vagi a Cambuslang Road, a l'encreuament amb Clydesmill. —És una zona industrial, al sud de la ciutat.

—Molt bé, a quina hora? Com més aviat millor. —La seva veu sona nerviosa.

—Doncs a les 20 h, l'esperaré en aquella cantonada, em reconeixerà perquè portaré una gorra blava de mariner.

—Entesos! Ens veiem allà.

L'home es frega les mans, està content, ja es pensava que mai trobaria comprador, per fi perdrà aquest trasto de vista i tindrà dues mil lliures a la butxaca. Serà un negoci rodó, que no es faci enrere! pensa, mentre creua els dits.

En Baldiri respira fondo, de moment el pla va bé. Aquest home m'ha salvat la vida, però, qui té un taüt guardat? Hi ha gent per tot.

Agafa una cervesa de la nevera i se la beu mentre decideix els pròxims passos. Està nerviós però ha de mantenir el cap clar. Necessita una furgoneta i 2.000 lliures.

En José li va donar tres targetes de crèdit, agafa la del Barclays, al llibret troba el número PIN, el memoritza i surt al carrer.

Per sort no es troba amb en Conor, sembla que ha desaparegut, millor, no convé que vegi les seves anades i vingudes.

Primer passa per l'oficina bancària, al caixer treu dues mil cinc-cents lliures sense problemes. Li quedaran cinc-cents lliures per a qualsevol imprevist que li surti. Es felicita de fer les coses bé, de pensar en tot.

Ara, la furgoneta, murmura.

Busca a Google una agència de lloguer de vehicles. Hi ha un «Cars & go» a Douglas Street, un carrer allunyat del centre, és el que vol.

Agafa el metro. El tràmit és ràpid, diu que vol una furgoneta i li ofereixen una Volkswagen blanca. Perfecte! La lloga per quaranta-vuit hores, a nom de Tom Lloyd, firma amb la signatura que s'ha inventat. El noi l'acompanya a l'aparcament, li dona les instruccions mínimes. Ha de tornar-la amb el dipòsit ple com està ara. Si té un problema ha de trucar al número que està enganxat al vidre. L'avisava que no perdi la clau, no ho cobreix l'assegurança. Impacient, diu que sí a tot i se'n va

de pressa. Torna a casa i la deixa al pàrquing de l'edifici. Ha anat amb compte, conduir per l'esquerra encara li resulta complicat.

Puja al pis directament amb l'ascensor.

Posa les 2.000 lliures en un sobre i se'l guarda a la butxaca interior de l'americana. Va a l'habitació, obre el calaix de la tauleta i es mira la pistola. Li van dir que l'havia de portar sempre al damunt. Està indecís, però l'home del taüt pot ser perillós, estaran tots dos sols en un lloc apartat i ell portarà molts diners a sobre, el podria atracar i tot se n'aniria en orris. Es decideix, la carrega i se la posa a la cintura. Immediatament, té un flaix, li venen imatges confuses, com si ho hagués viscut anteriorment, és una sensació de poder que li agrada. Torna a la realitat.

Abans de sortir fa una ullada al lavabo, la noia continua allà. Tenia l'esperança que mentre estigués fora se l'haguessin endut, però no. — Et trauré d'aquí! —li parla, com si l'escoltés.

El primer escull és la trobada amb l'home del taüt. Baixa al pàrquing a buscar la furgoneta. Ja és fosc. Condueix amb precaució. Segueix les indicacions del GPS, ha activat la veu.

Deixa els carrers de la ciutat enrere, el trànsit disminueix, arriba a la zona industrial, carrers amples mal il·luminats amb uns fanals d'una llum groguenca. Magatzems, naus, tallers, alguna fàbrica, van desfilitant pel costat del vehicle a mesura que avança. Gairebé tots els edificis a les fosques, l'horari laboral ja fa estona que ha acabat. Ni una ànima al carrer. Fa fred.

Quan s'apropa al lloc indicat va més lent, ha arribat a un edifici d'una sola planta, és un seguit de portes metàl·liques totes de la mateixa mida, són trasters.

A l'encreuament els fars del vehicle il·luminen una figura que aixeca els braços i assenyala una porta propera.

En Baldiri aparca la furgoneta i surt del cotxe. És l'home que busca, porta una gorra blava de mariner, tal com li ha dit. Aparenta uns seixanta anys, alt, porta bigoti i una barba llarga, rossa canosa, en forma de perilla. Els ulls vius. Tots dos s'estudien uns segons, després es donen la mà.

La conversa és molt curta, l'home és eixut, de poques paraules, i en Baldiri no vol donar explicacions.

—Bona nit, el tinc aquí.

—Està en bones condicions, oi? —diu en Baldiri, seriós.

—Sí, està nou, ara ho veurà.

La porta metàl·lica fa un xerric agut mentre puja i acaba amb un soroll sord quan es para. L'home prem un interruptor i s'encén un fluorescent al sostre, fa poca llum perquè està molt brut. El local és petit, uns dotze metres quadrats, l'única obertura és la porta. Està ple de tota mena d'andròmines, una màquina de cosir antiga, aigüeres apilades recuperades d'algun pis, rajoles en caps de cartró mig obertes, una bicicleta amb les rodes desinflatades. L'home el porta fins al fons, li mostra el taüt, el tenia mig amagat darrere d'una banyera rovellada, però ara l'ha mogut i li ha tret les teranyines i la pols. En Baldiri l'examina, sobretot el preocupa que sigui sòlid. Obre la tapa, està encoixinat, net, li sembla que és nou.

—Calma, va tot bé—, es repeteix.

Es treu el sobre i li dona. L'home es mira el feix de bitllets, és força gruixut, compta els diners amb calma, i amb un moviment de cella confirma que la quantitat és correcta.

En Baldiri agafa el taüt, l'home es guarda el sobre a la butxaca dels pantalons i s'ofereix a ajudar-lo a portar-lo a la furgoneta, entre tots dos el posen dins. Es donen la mà i s'acomiaten.

En Baldiri fa córrer la porta del darrere amb força, una mica massa fort, ha fet molt soroll. Puja a la furgoneta, prem l'accelerador i enfila cap a la sortida de la zona industrial. Posa en marxa el GPS. —Ha estat molt fàcil, ja el tinc! —exclama— i sense preguntes.

L'home del taüt n'ha viscut de tots colors però això no s'ho esperava, ha estat vist i no vist. El comprador ni tan sols li ha dit el nom. Ha estat tot molt ràpid. Té els diners a la butxaca i s'ha tret una nosa de sobre, és el que compta, està satisfet.

Abaixa la porta metàl·lica i camina dues passes enllà on té aparcats el cotxe. Assegut darrere el volant es felicita, ha estat un dia de sort, només un rau-rau fluixet el molesta, espera que la venda no li porti complicacions, l'ús que es faci del taüt no és cosa seva. Ara pensa que ha estat un pèl imprudent, hi ha deixat les seves empremtes. No hi vol pensar. Anirà al pub i demanarà un whisky.

En Baldiri està nerviós però alleugerit, ha tingut una bona idea, sap

que ningú obre els taüts. Posarà la noia a dins i el durà al cementiri, el ficarà dins de qualsevol espai obert. És la segona part del seu pla.

Distret en els seus pensaments, agafa un revolt massa ràpid i sent un soroll fort al darrere, amb les presses no ha pensat a subjectar la caixa i ha corregut d'una banda a l'altra donant cops a les parets, es maleeix, com li ha pogut passar per alt? No li convé cridar l'atenció. Para el vehicle, mira al voltant, no es veu ningú i hi ha molta foscor. Surt amb precaució, vol evitar que algú vegi el que transporta, no és un objecte corrent, qui ho veiés a aquelles hores es podria fer preguntes. Mira dins la furgoneta, veu unes corretges que pengen d'una anella gruixuda al lateral, les passa pel voltant de la caixa i les estira fins que queda ben travada. Emprèn la marxa pendent dels sorolls que vinguin del darrere, tot va bé, no hi ha moviments. Més tranquil, es concentra en la conducció. El pàrquing està buit, aparca al costat de l'ascensor. Mira a dins, el taüt no s'ha mogut, deslliga les corretges i el treu a fora. El col·loca dret a l'ascensor. Amb cura de no fer soroll l'entra al pis. Es treu la pistola i la col·loca sobre la taula, no li ha fet falta. Amb el mocador s'eixuga la suor, és per l'esforç i pels nervis. Va a la cuina i beu un got d'aigua, es refresca el front.

S'asseu en una cadira. Reflexiona. Ho té tot ben pensat. Ara ha de buscar el cementiri més adient. A Google Maps cerca les diferents necròpolis que té la ciutat, anirà al de la zona oest.

Vol esperar a mitjanit. Mentrestant es prepara un entrepà de bacó i formatge i una cervesa. No té gaire gana, fins que no acabi la feina no estarà tranquil.

S'ha fet tard, no pot esperar més, va al quarto de bany, corre la cortina, es mira la noia, li treu el paper del front, però abans li tanca els ulls, no s'explica com no ho va fer de seguida que la va veure, estava massa trasbalsat! El paper seria una pista si el trobessin, en fa una foto. L'arruga i el tira al vàter.

Necessitaria algú que l'ajudés, però ho ha de fer sol. Es queda pensant la millor manera de treure-la de la banyera. Si l'agafa per les espatlles o per la cintura. Decideix que millor per sota els braços. Porta el taüt, el deixa a terra, amb la tapa oberta, a prop de la banyera.

Prova d'aixecar-la, posa una mà a cada aixella i estira la noia cap a ell, l'arrossega per la paret de la banyera i la fa caure dins del taüt. Cau a

pes, les cames i els braços han quedat mig a fora, entafora les cames a dins i els braços els deixa encreuats damunt del pit. Tanca la tapa. Ja està! Respira fondo.

Se sent estrany, es renta les mans amb alcohol i es frega la cara amb sabó. Està més tranquil.

Es deixa caure al sofà, s'estira uns minuts, ha de recuperar forces. Fa un sospir, s'anima. Tot està sortint millor del que pensava. S'aixeca, es posa la gavardina, arrossega el taüt fins a la porta, amb esforç aconsegueix posar-lo dret a l'ascensor, s'eixuga les gotes de suor que li cauen cara avall. Al pàrquing no hi ha ningú, amb calma el carrega a la furgoneta. Ha vist un carretó al costat de la rampa d'entrada, l'agafa, li anirà bé pel transport al cementiri.

Es posa en marxa, ha estat de sort que el pàrquing estava desert, però ara, quan surt al carrer, ha de parar en sec, una parella jove passa davant seu, s'espanta, però van distrets parlant, ni l'han mirat. —Tranquil, no passa res —es diu alleugerit.

Segueix les indicacions del GPS per arribar al cementiri, a vuit quilòmetres a l'oest de la ciutat.

Mira el rellotge, la una de la matinada, fa fred i s'ha girat vent, no hi haurà ningú. Està inquiet per com s'ho farà per entrar, però si cal, forçarà la porta.

És una nit molt fosca, no hi ha lluna. Només un solitari fanal subjectat a la paret. La porta és de ferro, alta, la sacseja amb força però no s'obre, està ben falcada. S'empassa un renec, es calma, fora nervis. Decideix fer una volta per tot el perímetre i està de sort, a la banda del nord hi ha una altra porta, petita, d'un metre d'amplada. Para la furgoneta al davant, el vent la fa moure, grinyola fort. Serà fàcil, l'empeny, dona un cop de peu al pany, i s'obre.

El vent la llença contra el marc de la paret i una pluja blanca de guix li cau a sobre, s'espolsa sense immutar-se. Entra al cementiri, el vent fort xiula entre els arbres, comença a ploure amb ganes, un estremiment li recorre el cos, il·lumina el camí amb el mòbil, busca una tomba oberta, buida. Quan s'acosta a una làpida un corb surt de la foscor i aixeca el vol, el cor li fa un salt, li ha passat fregant la cara.

Camina entre les tombes, per fi troba un espai buit i més enllà un altre. Surt a buscar el taüt, el posa al carretó, va a poc a poc en passar

per la porta, que no fregui la paret. Posa el taüt al forat més baix, ran de terra, i el fa córrer fins al fons, ben amagat. Il·lumina el lloc amb el mòbil, des de fora no es veu. Respira satisfet. Es queda uns minuts allà dret pensant en la noia.

—Que tinguis un bon descans, un viatge tranquil. —Xiuxiueja solennement.

—Pobra noia, per què haurà acabat així? —es lamenta.

Però llavors diu amb un somriure: —Encara sort que has topat amb mi, t'he donat una sepultura digna, al cap i a la fi has acabat com la majoria dels mortals, en un taüt i en un cementiri. Descansa en pau! El vent cada vegada és més fort, no ha parat de ploure, té l'aigua a la cara i el fred li travessa la roba. Ha de marxar, torna cap a la porta.

—Eeeh! Senyor! Pari, pari!

Uns crits i un xiulet el deixen paralitzat. Què ha de fer, posar-se a córrer o quedar-se quiet?

—Pari o truco a la policia! —sent que crida més fort.

S'atura i es gira. La llum d'una llanterna s'acosta, no veu qui hi ha al darrere. S'espera, l'home arriba esbufegant. És el vigilant de nit, s'havia quedat adormit però algun soroll l'ha despertat i ha vist la claror del mòbil. L'home li enfoca la llanterna a la cara i en Baldiri es queda uns moments enlluernat.

—Qui és vostè, què hi fa aquí?

—Perdoni, ja me n'anava.

—A aquestes hores no es pot estar aquí!

En Baldiri ha de pensar ràpid una excusa.

—Sí, té raó, disculpi'm, estic de pas a la ciutat, he vingut a portar flors a la mare i se m'ha fet tard.

—Però està tancat, com ha entrat?

—Per aquella porta —li assenyala—. Em penso que l'haurà obert el vent.

El vigilant no se l'acaba de creure.

—D'acord, marxi, i un altre dia vingui dins l'horari.

—Sí, d'acord, ha estat un impuls, em sap greu.

L'home no diu res, li fa que marxi amb la mà. Gira cua, després es recorda de la porta i va a tancar-la, mira enfora, però en Baldiri ja ha pujat a la furgoneta i ha marxat.

Quan ja ho ha deixat enrere fa un crit: —Síí! ho he fet! missió acomplerta! —aixeca el puny enlaire, deixant anar tota la tensió que ha acumulat. Nota una pujada d'adrenalina.

—Tenia 24 hores i ho he aconseguit abans i tot. I el lloc? Qui ho hauria pensat millor? Ha estat un èxit! —Està exultant.

S'ha d'obligar a centrar-se en la conducció. Ja és al centre de la ciutat, els carrers estan deserts. El somriure a la cara no se li esborra.

Aparca la furgoneta, ara es recorda del carretó, s'ha quedat al cementiri! No hi pot fer res, no sabran d'on ha sortit. Entra a l'ascensor i prem el botó del seu pis, però es para a la planta baixa. —Què passa, m'he equivocat de botó?— pensa. Algú obre la porta, és en Conor.

—Bona nit, senyor Williams, ja ha resolt el problema? —li dedica un somriure murri.

Es queda de pedra. Com ho sap? No ha vist que el seguissin, però és clar que el tenen sempre vigilat.

—Sí, sí, tot correcte. —Contesta de mala gana.

El mira enfadat però en Conor riu fent que no amb el cap i tanca les portes de l'ascensor.

En Baldiri puja al pis. Es queda pensant. El controlen en tot moment, saben quins passos fa, ho ha de tenir sempre present. No li ha agradat l'actitud d'en Conor, però ha d'entendre que aquí no hi ha amics, no pot confiar en ningú, només es té a ell.

Està molt cansat i es posaria ja a dormir, però no ha acabat la feina.

S'ha de dutxar, ha suat molt, se sent brut, contaminat per haver tocat un cadàver. Però no es pot posar dins la banyera, abans l'ha de netejar. Agafa l'ampolla de lleixiu de sota l'aigüera i n'hi tira un bon raig, amb un drap frega amb força, després fa córrer aigua abundant. Ho repeteix una altra vegada.

Es treu la roba i engega la rentadora.

Sota la dutxa es frega amb energia tot el cos fins als peus i es renta el cabell. L'aigua s'emporta tota la brutícia que sentia a la pell. És una sensació d'alliberament.

S'eixuga amb una tovallola blanca i flonja, i es posa un barnús. Se sent bé.

Va a la nevera, necessita fer un mos, agafa un tros de pastís de formatge, ho acompanya amb una copa de vi dolç.

A l'habitació nota una esgarripança de fred, puja dos graus la calefacció. Es posa el pijama i es fica sota els llençols. Mira rere les cortines. Ha sentit sorolls.

Capítol 18

L'espia

Una claror pàl·lida entra pel balcó, mira l'hora, són les set del matí. Estirat al llit li venen al cap les imatges de la noia morta. I després l'alegria del triomf, com va trobar una solució brillant per a un repte tan complicat.

Pensa en com ha canviat, on és aquell home que duia una vida monòtona, sense sobresalts. Ara la seva vida s'ha capgirat, està dins d'un remolí que el fa anar cap aquí i cap allà, i ell no en té el control. Però no tornaria enrere, li agrada el nou rumb que ha agafat la seva vida, posar-se a prova, pensar amb fredor, dominar els nervis. Fins i tot la sensació de perill traient el cap a la cantonada.

De cop torna a l'avui, té al davant un altre dia difícil, agafa el mòbil de la tauleta de nit i mira els missatges, no n'hi ha cap de nou, això vol dir que l'encàrrec del seu amic es manté. Ha d'anar a casa seva i recuperar els documents que guarda a la caixa forta.

No pot perdre més temps. Surt del llit i va a la dutxa, l'aigua més aviat freda el deixa ben despert. Es vesteix sense mirar-s'hi gaire.

Es fa preguntes: —Què hi ha als documents, per què són tan importants? Qui persegueix en Carles? —Tanmateix, pensa que l'única manera de respondre-les és fent el que li ha demanat.

Té gana, va a la cuina i es prepara uns ous amb cansalada i un cafè llarg. Mentre esmorza mira les notícies al mòbil, res que l'afecti, no s'ha descobert cap cadàver desconegut.

Recull la cuina i es posa a treballar. Ho ha de preparar bé, no li pot fallar al seu amic.

Fa una llista de totes les tasques. Localitzar la casa, fer un pla per entrar-hi sense que el descobreixin, comprar els estris que necessita. Posa les cartes d'en Carles sobre la taula, s'aprèn de memòria la combinació de la caixa forta i el codi de la porta.

Engega el portàtil, obre el Google Earth, cerca el carrer Ashton Lane, número 1. És un carrer ample, amb residències de luxe, envoltades de jardí tancat amb una paret o una tanca metàl·lica.

Es concentra en la casa d'en Carles, al principi del carrer, a tocar d'una rotonda. El que veu a Google és que té un jardí gran, amb arbres frondosos que tapen bona part de la vista de la façana, i al darrere hi ha una piscina de formes ondulades. Es fixa en les portes d'entrada i les finestres. La casa està protegida per una reixa alta, amb plantes enfiladisses en alguns trams. No té prou informació, ha d'anar allà, i sobre el terreny prendre nota de tots els detalls que li semblin rellevants.

A les nou baixa al pàrquing i surt amb la furgoneta. Saluda en Conor, sempre atent als seus moviments. Necessita uns binocles per poder observar de lluny, en Carles li diu a la carta que hi pot haver policia. Para en una botiga de caça i pesca i en compra uns de potents.

Aparca dos carrers més enllà, porta els binocles amagats a la mà. Es creua amb pocs vianants, no és un lloc de pas.

Des de la rotonda mira dissimuladament i veu dos agents a la porta d'entrada i dos cotxes patrulla aparcats a l'altra banda del carrer. No es pensava que hi hauria tanta vigilància.

Per aquí li serà impossible entrar.

Va al carrer del darrere, no es veu ningú. Observa amb els binocles. La casa té una porta petita per aquesta banda, al costat hi ha un vídeo porter i la placa amb els números per marcar el codi d'entrada. A l'esquerra de la porta hi ha una finestra, li pot ser útil. Té vidres esmerilats, no es pot veure l'interior, i per la porta tampoc, és de fusta. És un contratemps, haurà d'entrar i confiar en la sort.

Ja té prou informació, torna al pis. Ara ha de pensar un pla. S'asseu i

anota els estris que li sembla que necessitarà.

Es vestirà amb un xandall de color fosc, amb caputxa, i unes vambes tècniques negres.

No vol que el reconguin, portarà un passamuntanyes de llana. Uns guants de goma, adaptats a la mà, en portarà dos parells per si se li trenquen. La pistola a la butxaca, fàcil de treure.

La roba ja sap on comprar-la, al centre comercial hi ha botigues de tota mena.

Busca a internet on comprar els ginys que ha posat a la llista. Troba “The spy”, és una botiga d’aparells per a la vigilància i la seguretat, s’ofereixen com a especialistes per a detectius privats. Sembla d’estil supermercat, tot està a la vista a les prestatgeries, és el que li interessa, ho agafarà i pagarà, sense fer preguntes, buscarà la informació online. Quan ho tingui estudiarà les instruccions amb deteniment, no se li pot escapar res.

Surt amb la furgoneta i primer va al centre comercial, de seguida troba el que vol, els passamuntanyes són a la secció de bufandes i gorres de llana, no desperta sospites, els compren pescadors i altres treballadors que fan feines a l’exterior durant el cru hivern de Glasgow.

Després va a “The spy”. Aparca la furgoneta al pàrquing de l’edifici. Quan entra a la botiga queda impactat. És molt gran, hi ha cinc passadissos amb prestatgeries que arriben al sostre i una línia de tres caixes de cobrament. Comença a caminar, aturant-se a cada moment. Tot ho observa, tot li crida l’atenció. Hi ha des de rellotges i gorres amb càmera incorporada fins a ulleres de visió nocturna o localitzadors diversos. Una gran varietat d’aparells que ni sabia que existien. S’entusiasma, carrega el carro, no li cal mirar els preus, ha agafat una targeta nova, la del Starling Bank. Compra i compra, tot li sembla interessant.

Paga a caixa, és un rebut quilomètric.

Ara s’ha d’encarregar del maletí. El que vol en Carles és especial, un Swaine Adeney Brigg. L’ha buscat a Google, és luxós, de pell, fet a mà, amb tanca de combinació. El preu l’ha deixat sense alè, 2.083 lliures! Se li ha escapat un xiulet. Li resulta estrany que li demani un model tan exclusiu, però no es vol fer preguntes, en Carles deu tenir les seves raons. Va a dues botigues d’articles de viatge i no tenen el model que vol.

Li podrien encarregar, li diuen, però ell ho rebutja amb amabilitat. Finalment es decideix a cercar la botiga de la marca i allà sí que hi és. Ja ho té tot, torna al pis amb les compres. Frisa per mirar i tocar cada objecte. Des de petit li fascinen els estris d'espies.

Es prepara un dinar ràpid, tota la seva atenció està posada en la feina que ha de fer. Una hamburguesa, patates i un cafè.

Passa la tarda ocupat amb el pla. Posa tots els objectes damunt la taula, obre cada paquet i n'estudia el contingut. De seguida veu que ha comprat sense mesura, n'ha de descartar bastants que no li seran útils, els posa en una bossa i els guarda a l'armari. Potser un altre dia li serviran. Es concentra en els gadgets que necessitarà.

Unes ulleres de visió nocturna, li serviran per desplaçar-se lliurement per la casa a les fosques. Un localitzador de càmeres ocultes, el posarà en marxa només entrar al recinte, no vol sorpreses. Un detector d'alerta d'intrusos. Una mini llanterna pel cap, i un joc d'eines.

Es llegeix amb calma les instruccions, carrega les bateries, s'assegura que funcionin. S'emprova la roba, el passamuntanyes també, es mira al mirall, no pot evitar una rialla, són els nervis, no es reconeix. — Qui és aquest? Soc jo?

Ja ho té tot a punt. Ho ha de fer de nit, tal com li va aconsellar en Carles. Esperarà que siguin les dues de la matinada. El temps d'espera serà llarg, procurarà mantenir la calma.

Es prepara un sopar lleuger, una amanida amb els ingredients que troba a la nevera, enciam, tomàquet, advocat, nous, formatge.

Quan acaba s'estira al sofà, voldria dormir una mica però no pot, està massa tens. Va al lavabo, es mulla la cara. Fa tombs pel pis, repassant el pla que ha ideat, fa estiraments, flexions, la impaciència és una mala companyia. No vol estar pendent del rellotge, es posa l'alarma a la 1:25 h, vol ser allà a l'hora en punt, seguir l'horari que s'ha marcat el tranquil·litza.

Sona l'alarma, ha arribat el moment de posar-se en marxa. Mira per la finestra, no es veu ningú al carrer, ni vehicles ni vianants. Cau una pluja fina, gelada, l'aplicació del mòbil marca tres graus positius.

Es posa el xandall amb la caputxa, el passamuntanyes en una butxaca i els guants a l'altra.

Els estris dins del maletí.

Surt al replà, crida l'ascensor i va directe al pàrquing, està desert. Puja a la furgoneta, engega i marxa. La porta del pàrquing fa massa soroll, potser en Conor es despertarà, o potser està alerta i ja ha sentit l'ascensor quan baixava. Per si de cas mira pel retrovisor, no el segueixen.

Vint minuts de trajecte i ja hi és. Evita passar pel davant de la finca. Aparca la furgoneta al carrer del darrere, allunyada. Es posa el passamuntanyes i els guants. Espera, tot està en silenci, no hi ha cap moviment. Es dona ànims, tot sortirà bé, està preparat. Comença! Tanca la furgoneta, es guarda les claus a la butxaca dreta del xandall, ben endins, no les pot perdre, seran crucials a l'hora de fugir.

Fa la volta a la casa amagat darrere els arbres, ha de saber com està la vigilància. Al davant, els agents de la porta no hi són però els dos cotxes continuen al seu lloc. Fa molt fred per estar-se a fora, potser amb sort estan a dins mig endormiscats. Torna al darrere, salta la tanca, aquí és més baixa, al voltant d'un metre, el sòl és de terra, les vambes han esmorteït el cop. El jardí està en penombra, li arriba només la llum indirecta d'un fanal del carrer. Quan és davant de la porta busca la placa numerada. Se sap el codi de memòria, pitja els botons i la porta no s'obre, no s'ho pot creure! No hi comptava, està desconnectada, deu ser cosa de la policia. No té temps per perdre, ha de buscar una alternativa, es mira la finestra, és corredissa. Activa el detector de càmeres de seguretat, a fora no se'n veu cap, però podrien ser dins de la casa; no mostra res, o no n'hi ha o estan apagades. Prova de fer córrer els vidres, no pot, estan travats per dins, ja s'ho esperava. N'ha de treure un, manipula amb un tornavís i una palanqueta, és difícil, perd uns minuts en l'intent, per fi aconsegueix treure'l de la guia, el deixa repenjat a la paret. Fa fred però ell sua per l'esforç. S'aboca a dins per deixar el maletí a terra, després passa ell. Es queda molt quiet mentre es posa les ulleres de visió nocturna. Escolta, cap soroll, avança fins a trobar l'escala que porta als pisos superiors.

De cop se senten unes veus a fora, potser els policies volen entrar, potser de tant en tant fan una ronda per la casa, si és així està perdut! Puja els graons gairebé corrent. Falsa alarma, no han entrat, s'han refugiat a la llinda de la porta. Respira profundament, immediatament connecta el detector d'intrusos. Continua pel passadís fins a

l'habitació, tanca la porta. Unes cortines opaques tapen la finestra, es treu les ulleres i es posa la mini llanterna ajustada al front. Separa l'armari, té sort que està buit, apareix la caixa forta encastada a la paret, és l'hora de la veritat, la podrà obrir? Es posa al davant i fa córrer la roda a dreta i esquerra marcant els números. El cor li batega de pressa.

Sí! S'ha obert! Hi ha els documents i més coses, un sobre gruixut amb diners, milers de lliures potser, dos rellotges de luxe, un braçalet i un anell d'or i diamants. Ara té un dubte, s'ho ha d'emportar tot? Però les instruccions d'en Carles són molt clares, que agafi els documents, no li ha parlat de res més. A part que si la policia troba aquests objectes dins la caixa no sospitarà que hi falti res. Agafa els documents, els guarda al maletí i marca el codi. Tanca la caixa forta i torna a col·locar l'armari.

Es treu el llum del front i es posa el passamuntanyes i les ulleres, mira que no es deixi res, ningú ha de saber que ha estat aquí. Just en aquest moment s'encén la llumeta de l'aparell que avisa d'intrusos, algú ha entrat a la casa, té un ensurt però manté la calma.

Obre amb precaució la porta de l'habitació, se senten unes veus al vestíbul. Espera uns moments, s'amagarà a l'armari. Escolta, no pugen. Va cap a l'escala molt a poc a poc, les veus s'han desplaçat al centre de la planta baixa, parlen que necessiten un cafè calent, van a la cuina, manipulen la cafetera mentre parlen. Ha d'aprofitar el moment, baixa sense fer soroll, va cap al darrere, per on ha entrat, en passar veu el resplendor de la llum a la cuina. S'acosta a la finestra, passa el maletí i després ell, no es pot entretenir en col·locar el vidre, faria massa soroll. Salta la tanca amb tan mala sort que el peu li queda capgirat i sent una estrebada al turmell, li fa mal però no es pot quedar aquí, va cap a la furgoneta aguantant el dolor.

L'ha deixat una mica lluny, li costa d'arribar-hi amb el turmell inflammat. Hi puja i connecta el GPS. Es toca el peu, el mou bé, sembla que podrà conduir. S'allunya tan de pressa com pot. Passats uns instants es tranquil·litza. Han estat uns moments viscuts al màxim. Està salvat i ha complert l'encàrrec, està eufòric!

Poc després, pel retrovisor veu un cotxe negre darrere seu, no hi ha trànsit, no pot ser casualitat, el segueixen. Qui pot ser? No és la poli-

cia, l'avisarien amb els llums. Li ha semblat que el condueix una dona, no n'està segur, ha estat una imatge d'un instant. Ha de fugir abans que no li barri el pas. Accelera, els carrers estan deserts, l'ha de despistar, fa un gir brusc a l'esquerra, és un carreró estret, hi ha caps de cartró a la vorera, corre molt i dona cops a les capses, algunes queden escampades al mig del carrer, el cotxe negre hi passa per sobre però li fan alentir la marxa. Ara torna a girar a l'esquerra, s'ha pogut distanciar perquè el cotxe negre ha passat de llarg i ha hagut de tornar enrere, augmenta l'avantatge, ja no el veu. S'ha perdut pels carrers de Glasgow, para amagat darrere un camió aparcant i el GPS recalcula la ruta. Continua la marxa, sembla que ha despistat el seu perseguidor. Entra al pàrquing. Sospira alleugerit, se n'ha sortit!

Treu el maletí del cotxe i de cop i volta sent com si un objecte pesat li caigués al damunt, trontolla, queda estirat a terra, perd el món de vista. Un home s'ha acostat pel darrere i li ha donat un fort cop al cap amb la culata d'una pistola. La dona que conduïa el cotxe entra i s'endú el maletí, marxa sense dir res. L'home s'ajup al costat d'en Baldiri, se'l mira, comprova que respiri. No li ha fet cap trau, no perd sang, només està estabornit. Li deixa a prop un maletí idèntic al d'en Carles, però aquest conté documents falsos. Li agafa la cartera i s'embutxaca els bitllets, vol que sembli un robatori. Marxa ràpidament.

En Baldiri es queda sol, està al pàrquing.

Capítol 19

El retorn dels documents

En Conor porta moltes hores de guàrdia, té ordres d'estar pendent d'en Tom tota la nit. Està en contacte amb en José, li comunica cada pas que fa. Quan ha marxat, a la 1:35, ha enviat el primer missatge: "L'operació està en marxa". Mentrestant espera, ja va pel tercer cafè. Sent el soroll d'un vehicle, mira per la finestra, és la furgoneta blanca, i al cap de poc un cotxe negre para a la vorera, en baixa una dona i entra al pàrquing. Surt de seguida amb un maletí a la mà, puja al cotxe i marxa de pressa. Tot seguit surt un home, el coneix, és un company seu, en Wallace Wallis, puja a una motocicleta i se'n va. Envia el segon missatge: "Fase 1 finalitzada amb èxit".

Ara és el seu torn. Agafa l'ascensor, quan s'obre la porta ja el veu, està estirat a terra, no es mou. Es fixa en la respiració, és normal.

L'ha de fer tornar en si, el sacseja. En Baldiri obre els ulls i veu en Conor al seu costat. Prova d'aixecar-se, però es mareja. En Conor l'ajuda a asseure's.

—Calma... a poc a poc. —Intenta tranquil·litzar-lo.

—Què m'ha passat?

Es frega el cap, s'hi troba un bony però no sagna. Té un mal de cap horrorós.

—Em temo que t'han donat un bon cop. —Li assenyala la cartera buida—. I t'han atracat. Portaves molts diners?

En Baldiri s'esglaia, pensa en el maletí, però és allí, no l'han robat, anaven pels diners. Ignora la pregunta.

—Ajuda'm. —La veu li surt dèbil.

En Conor l'agafa per les aixelles i el posa dret, cull de terra el maletí i la cartera.

—Dona-m'ho, ho porto jo. —El seu to és autoritari. No ho vol perdre de vista.

Prova de caminar, es mira el turmell, el té molt inflat. Ara li fa més mal. Ranquejant arriba a l'ascensor.

En Conor l'acompanya fins a la porta del pis.

—Vols que entri?

—No, no, estic bé. Gràcies.

—Bona feina! —li diu picant l'ullet.

Ha de reconèixer que és un actiu molt valuós.

En Baldiri ja no s'estranya de res, el vigilen, saben tot el que fa, es pensava que era un encàrrec que li feia personalment en Carles, però ja no n'està tan segur. Entra al pis i va a l'habitació, guarda el maletí a l'armari, darrere de la roba. Ha estat de sort, el lladre només buscava diners.

Mira la cartera, està buida, ni rastre de les cinc-centes lliures, es maleeix per haver-se deixat robar d'aquesta manera, tanmateix, l'operació ha estat un èxit. N'està orgullós.

Va a la cuina, busca un analgèsic i un antiinflamatori, agafa un iogurt de la nevera i un got d'aigua. Ho deixa tot a la tauleta de nit. No té ànims de treure's la roba, s'asseu al llit i es pren les medicines. S'estira, li costarà de dormir, el mareig ja li ha passat però el dolor no.

Una imatge no el deixa en pau, quan sortia de la casa d'en Carles un cotxe el perseguia, el conduïa una dona? Per què li ha semblat que era la Molly? Es pensava que l'havia despistat, però ara es pregunta si és ella qui l'ha robat, o potser un còmplice. Passen els minuts, a poc a poc l'analgèsic li fa efecte i per fi s'adorm.

És molt tard, quasi les tres de la matinada. L'Eileen roman a la seva mansió, no està tranquil·la, espera notícies. Asseguda al sofà, té una novel·la a les mans, però no llegeix.

Està pendent del resultat de l'operació. El temps se li fa llarg, mentre espera rememora tota la història d'en Carles. Feia temps que donava signes d'estar incòmode amb l'organització, possiblement estava buscant una sortida. En l'última operació va veure l'oportunitat i la va aprofitar.

Fa uns anys, en Carles va endegar un negoci de canvi de divises i enviament de diners a l'estranger. Amb la pandèmia, els ingressos van baixar molt, fins al punt d'haver de tancar. Amb el temps van venir els deutes, estava desesperat i a través de l'Eileen va contactar amb l'organització. Se'n van aprofitar. Li van oferir els diners a canvi de fer negocis amb ells. Ell, obligat per les circumstàncies, ho va acceptar.

A poc a poc, els negocis es van convertir en encàrrecs poc legals. Ell procurava ser fidel a les seves demandes, però sense saber com, es va trobar atrapat per l'organització i no en podia escapar.

Tenia tot el que volia, cotxes cars, una casa luxosa i una vida nocturna activa. Però volia ser lliure. Estava disposat a perdre el que tenia a canvi de la seva llibertat. Deixar els deutes enrere i començar de nou. Ho havia demanat molts cops. La resposta sempre era la mateixa: "Saldo negatiu. És necessari completar una missió més".

Fart d'aquesta situació, es va anar guanyant la confiança dels responsables de l'organització, per mirar de fer-los xantatge. Un dia li van encomanar una feina interna. Havia de portar uns documents a la caixa forta del Bank of Scotland. Estaven protegits per una combinació secreta, en un maletí de color negre.

El dia abans va comprar un aparell que permetia desxifrar la combinació d'un maletí. Va estar practicant un cop i un altre, fins que en va ser un expert. El dia de l'operació va obrir el maletí. Va ser una tasca delicada, ho va aconseguir en el tercer intent, just abans del bloqueig de les sivelles.

Es va apressar a llegir els documents, no volia aixecar sospites. Un paràgraf li va cridar l'atenció, sostenia que els caps de l'organització estaven involucrats en la requalificació d'uns terrenys protegits, als afores de Glasgow. Es tractava d'una pràctica il·legal que podia esquixar dirigents i polítics.

Ràpidament es va guardar el grapat de fulls sota la camisa. Va tancar el maletí i el va ficar dins del compartiment de seguretat que li havien

assignat. El va tancar en clau i va sortir. Fora de la cambra l'esperaven l'empleat del banc i un agent de seguretat. Va deixar les claus sobre una safata platejada i educadament es va acomiadar. Ningú va sospitar res.

Va anar ràpidament cap a casa i va desar els documents a la seva caixa forta. Per curar-se en salut, va fer contactes amb un periodista del diari Scotsman, i li va fer a les mans una còpia dels documents que va robar a l'organització. Li va demanar que retingués la informació i la publicués en cas que li passés alguna cosa.

Dies més tard, l'organització es va assabentar que en Carles havia robat els documents. Li van parlar una trampa, deixant-lo sol davant la policia en una entrega de droga. El detenen i el fiquen al calabós. Ara s'enfronta a una pena de presó llarga.

L'organització li va deixar clara l'única manera que tenia de sortir de la presó. Havia de convèncer en Baldiri perquè vingués i pagués la fiança. També, i el més important, havia de retornar els documents. En Baldiri no n'és conscient, però està duent a terme una operació de vital importància per a l'organització, i l'Eileen n'està molt pendent. Se senten passos al passadís, és en José. Obre la porta i apareix somrient.

—Digues, la Molly té el maletí? —pregunta, impacient.

—Sí! Tot ha sortit com estava previst, en Tom ens ha fet la feina i ella té els documents.

L'Eileen, alleugerida, deixa escapar un sospir.

Capítol 20

Caient al buit

La Molly arriba a casa. És un edifici al mig de Glasgow, ella és l'única inquilina. Es treu les sabates, deixa l'abric i el mocador vermell al penjador del rebedor.

Té el maletí, el guarda a la caixa forta. Pobre innocent! Ni s'imagina que li han fet la troca.

Ha estat tan fàcil. —Riu per dins.

Té un diari personal on va anotant les seves actuacions, les emocions que sent i els perills a què s'enfronta. Ho fa per ordenar els seus pensaments. No escriu res que la pugui incriminar, és molt prudent. Tanmateix, vigila que no acabi a mans de tercers, el va començar a escriure de ben petita i ja té una bona col·lecció de llibrets. Els guarda en una paret de fusta que té un doble fons, rere la porta de l'habitació. Avui és la seva missió número 228. En tots aquests anys s'ha guanyat una reputació de dona eficient, que no falla mai. Ho celebra amb una copa de «Cabernet Sauvignon» del 2016, i una mica de formatge sec. Al tocadiscos sona música d'acompanyament, bandes de jazz locals. La Molly té una cara inquietant, uns ulls clars que quan et miren sembla que t'examinin fins al moll de l'os, uns cabells rossos ondulats que porta tallats molt curts, amb uns rínxols entremaliats que li emmar-

quen el rostre. És atractiva, vesteix bé, gasta molts diners en la roba, al seu armari hi ha molt de tot. Li agrada el color vermell, sempre porta algun detall d'aquest color.

Es cuida molt en el menjar, té un petit gimnàs a casa i cada dia hi passa almenys una hora.

És una dona forta, valenta, gairebé implacable. No s'arronsa per res. Porta una vida austera i solitària, només es relaciona amb els seus guardaespalles. És una relació professional.

Va tenir una infantesa difícil, el pare maltractava la mare i ella, morta de por, es tancava a l'armari per no sentir els crits. Això li va endurir el caràcter, i li va crear una animadversió cap als homes. La mena de feina que fa no li permet tenir una parella estable, de tant en tant té contactes esporàdics amb dones que busca en pàgines de cites.

Als seus caps no els veu mai, quan li encomanen una missió, ho fan a través de missatges que li envien per l'aplicació del mòbil. Planeja molt bé les operacions, no deixa res a la improvisació.

Avui està contenta, ha aconseguit el maletí d'en Baldiri. Està cansada, però encara ha de registrar l'operació, no ho pot deixar per l'endemà, les normes són molt estrictes.

Cadascú té un codi per accedir a l'aplicació de l'organització, allà han de fer un informe sobre l'última operació realitzada i a canvi reben crèdits que poden bescanviar pel que vulguin: béns, diners, vacances, noies o nois, drogues, etc. L'última operació ha estat un èxit i rebrà una bona compensació.

Un cop ha registrat l'operació ja pot plegar. Està tan cansada que s'estira a la chaise longue i s'adorm en pocs minuts.

Quan dorm sol tenir malsons, de maltractaments del seu pare, de discussions i cops de porta. De passar por. Acaben convertint-se en escenes dantesques, de sèries policíaqes amb morts violentes, de l'estil de «Bones» i CSI.

Té un somni recurrent, la persegueix un home amb un ganivet de cuina, gran, brillant. Entren en un edifici, ella puja escales amunt, ell la segueix. Està cada cop més cansada, respira a fons, mira avall i veu l'home, amb el ganivet esmolat, la cara desencaixada. Té por.

Arriba a l'últim pis, obre la porta i travessa el terrat fins a arribar al racó. L'home se li acosta, amenaça amb matar-la. Ella ho vol evitar. Es gira i salta al buit.

Mentre cau, es desperta. Sempre té la mateixa sensació. Tan real, ho sent al cos. Nota com cau a gran velocitat, el vent a la cara i el cos flotant. Viu una experiència extracorpòria.

Aquesta nit, però, dorm d'una tirada i no recorda el que ha somiat. Es lleva d'hora, el sofà és molt còmode, tanmateix normalment dorm al llit. Es prepara unes torrades i un suc de fruites per esmorzar. Fa els matiners exercicis de ioga i surt a córrer. Avui fa bon dia. És molt gratificant. Se sent viva. Aprofita les estones que pot per gaudir la vida, entre missió i missió.

Capítol 21

Operació #2

En Baldiri es desperta, el mal de cap encara hi és, mira el rellotge, són les dotze del migdia, ha dormit massa.

Tan bé que havia anat tot i el robatori ho va esguerrar. Sort que no es van endur el maletí! Potser el lladre era un drogoaddicte amb síndrome d'abstinència, que buscava desesperadament diners per comprar droga. Si el tingués al davant, li posaria la pistola a la cara i l'amenaçaria de disparar, només per espantar-lo, li donaria un cop i marxaria. Són fantasies que li passen pel cap. Li deixaria clar que amb ell no s'hi juga. Ara es mira el peu, la inflamació ha baixat, busca als calaixos i troba una bena elàstica, l'enrotlla al voltant del turmell i quan posa el peu a terra ja no li fa mal, pot caminar bé.

Quan pensa en la missió l'envaeix una onada d'optimisme, li podrà dir a en Carles que té els documents ben guardats. Ha d'esperar que es comuniqui amb ell.

I l'organització, l'acceptaran ja com un d'ells? Ja ha complert dues missions amb èxit, desfer-se del cos va ser una prova, ara ho veu clar, i se sent orgullós de com ho va resoldre.

El sorprèn descobrir les ganes que té d'encarregar-se d'una nova missió. Sap que pot fer qualsevol cosa, gaudeix amb tots els passos de

l'operació, preparar el pla, proveir-se de tot el necessari, executar-la acuradament, sortir victoriós. L'antic Baldiri ja no hi és, en Tom ha ocupat el seu lloc.

Avui li toca descansar, recuperar-se, amb l'esmorzar es pren un altre analgèsic i un antiinflamatori. L'organització li va deixar una farmaciola ben equipada per a emergències.

De cop se senten uns sorolls a la porta i a continuació sona el timbre. Hi va tan ràpid com pot, obre, és en Conor.

—Com estàs? Millor? —li pregunta.

En Baldiri fa que sí amb el cap. No se sent còmode quan el té a prop, no hi confia. En Conor li allarga dues cartes.

—Té, són per a tu, no porten remitent.

—D'acord.

—Avisa'm si necessites quelcom.

En una carta hi ha un codi QR. A l'altra les instruccions per entrar a l'aplicació de l'organització.

En Baldiri respira profundament. És emocionant. Confien en ell, l'han acceptat.

Impacient, obre l'ordinador i escaneja el codi QR que el porta al lloc web. Li demana l'usuari i la contrasenya.

Ja és dins, li apareix un entorn fosc, sobri, amb un logotip que el fa esgarriar en veure'l, és la serp, la cobra, mirant de cara amb els ulls fixos, la mateixa imatge que va veure a la noia morta a la banyera. És molt fort, tanca els ulls instintivament.

Quan els obre apareix la seva foto amb la perruca, i el seu nom fals: Tom Lloyd, les operacions que té pendants de registrar i els crèdits que té acumulats, cap per ara.

Clica a l'operació #1, "Desfer-se del cos" la registra amb el seu codi, el 111. A l'instant el nombre de crèdits canvia, ara en té 1.500.

Expectant, busca la informació de la propera missió. Operació #2: "El repartiment".

Llegeix.

"Anar fins a Edimburg. Trobada amb usuari al moll de River Clyde, accés número 13. Repartir begudes energètiques als locals marcats pel GPS. Tindràs preparada una furgoneta amb el material. Hauràs d'anar amb la indumentària

adient, a la furgoneta trobaràs l'equipació que t'hauràs de posar per passar desapercebut.

Rebràs més informació quan et diguem dia i hora d'inici de la missió”.

És un transport de Coca-Coles i begudes energètiques de dos litres. Hi ha droga camuflada dins les ampolles per sota de l'etiqueta, queda inadvertida si s'inspecciona, si es miren les ampolles i es mouen no-més es veu la beguda. A més a més porten uns inhibidors d'olors que els fa indetectables per als gossos policia.

Es queda pensant, va tenir un malson on conduïa un camió, es posava en perill, va ser angoixant. Altra vegada és un somni que fa el pas a la realitat? Ja li ha passat abans, i no entén per què. Però ara ell és un altre home, més segur, més fort, un home dur, els malsons no l'han de pertorbar.

No li diuen quin dia serà, ha de preparar-se una motxilla, roba i calçat còmode. I estar sempre a punt.

Capítol 22

Intercanvi de maletins

Es prepara un dinar lleuger, quan pren el cafè sona el mòbil, l'agafa, és en Carles!

—Hola, Tom, hem de parlar.

—Hola, què vols?

—He sortit de la presó, el meu advocat m'ha aconseguit uns dies de permís. Necessito el maletí.

—Què dius!!! Estàs fora?

—Sí, escolta, vindré a recollir-lo d'aquí a una hora. El tens, oi?

—Sí, i tant! Aquí, ben guardat.

—Doncs espera'm. Ara vinc.

—D'acord.

Quina sorpresa, en Carles està lliure i li deu moltes explicacions. Espera, encara no arriba i ja fa una hora i mitja que ha trucat. Potser se li han torçat les coses. Finalment sona el timbre, és ell. En veure's es fan una abraçada.

En Carles va per feina, està nerviós, només pregunta:

—On el tens?

—A l'armari, vine.

Busca darrere la roba i li dona, en Carles l'agafa d'una estrebada i el posa sobre el llit.

—Digues, quina és la combinació?

—3, 2, 8, 5.

El maletí s'obre, en Carles remena els documents, s'asseu al llit i els revisa un per un. Al final té un somriure de satisfacció.

—Hi és tot, perfecte, et dec la vida!

—Ara explica'm què és tot això. —En Baldiri sona una mica molest. Cap dels dos sap que aquests documents són un engany. La trampa va estar tan ben feta que no tenen manera de saber que van canviar el maletí.

—Gràcies per tot, amic. Me'n vaig.

—No et quedes aquí? On aniràs?

—Ja puc tornar a casa, la policia ha acabat la investigació, m'han tornat les claus.

Té mil preguntes per fer-li, però en Carles té pressa, li diu que ja el trucarà i quedaran per parlar.

En Baldiri el veu marxar amb recança. Es queda sol a l'apartament. Ha estat tot tan ràpid i tan inesperat, esperava un agraïment més efusiu, al cap i a la fi té els documents gràcies a ell. Sempre el sorprèn.

En Carles està exultant, creu que té els documents autèntics, no sap que li han fet el canvi, l'empresa que va requalificar els terrenys no existeix i els noms dels dirigents són inventats, l'organització en queda al marge.

Mentrestant, la Molly rep un missatge d'en José que diu, "Trobada al Kimpton, Blythswood Square Hotel, a les onze. Habitació 304, demana pel senyor Smith. Porta el maletí".

Obre el Google Maps per buscar l'hotel. És al centre. Entra a la web, és un hotel de categoria superior, l'organització sempre fa les coses bé. Les imatges mostren el luxe de les habitacions. Hi ha una sala de reunions, s'hi allotgen executius d'empreses importants. Un gimnàs molt complet i una sauna, ideal per a persones adinerades de la tercera edat, que vulguin unes vacances tranquil·les.

El maletí és molt valuós, farà que l'acompanyi el seu guardià, en Wallace Wallis, l'esperarà al vestíbul o al bar de l'hotel mentre ella puja a l'habitació. En Wallace és gal·lès, té trenta-dos anys. És un xicot alt i musculat, fruit d'hores de gimnàs. Fa anys que treballa amb ella i és de tota confiança, però no sap res de la seva vida personal, són

normes de l'organització, tracte estrictament professional.

En Wallace l'avisava que ja té el cotxe a punt, baixa al pàrquing, condueix el xofer personal, en Malcolm. És un home sorrut però eficient. De poques paraules. El cotxe para davant de l'hotel, baixen la Molly i el seu guardià, atent a l'entorn.

L'entrada és gran i espaiosa, al centre hi ha una font clàssica, d'on brolla aigua que cau sobre unes plantes de cintes. Les llums indirectes i els miralls repartits per la sala li aporten un toc modern. La Molly s'hi troba com peix a l'aigua, camina amb suficiència, segura de si mateixa, decidida.

Al taulell, demana per l'habitació 304, el senyor Smith l'espera. El recepcionista truca a l'habitació, rep l'ok. Li comunica que ja pot pujar. A la tercera planta, en José l'espera amb la porta mig oberta, la fa entrar. Ella li dona el maletí i ell li agafa sense pensar. La tensió de l'ambient es dilueix. Comenten com va anar la recuperació del maletí. Tot va anar perfecte, un treball molt ràpid —diu ella—. En José dona la conversa per acabada. Encaixen les mans i la Molly surt alleugerida, ha acabat la missió, el maletí ja no és responsabilitat seva.

Amb la documentació al seu poder, en Carles es cita amb l'Eileen. Li demana deixar l'organització. A canvi de no publicar res. Ella s'hi nega, sap que els documents que posseeix són paper mullat. Ja no el necessiten. També li tanca la porta a ajudar-lo a sortir de la presó. Ell no entén res, té els documents que incriminen els seus dirigents, però no fan res per evitar-ho? Hi ha quelcom que li passa per alt.

Apuja el to, amenaça de publicar-ho tot, però torna a rebre la mateixa resposta. Per l'organització ja no és ningú. Ell, desesperat, vol arreglar les coses. Però ella li diu que ja és massa tard. Rep ordres dels de dalt. Volen eliminar-lo.

Aquell vespre rep la visita de l'home de les sabates blaves. En Carles suplica per la seva vida, però el sicari el tortura fins a la mort. És un missatge per als altres participants, ningú juga amb l'organització.

Capítol 23

Carregament de ketamina

En Baldiri fa repàs de com han anat les missions, està neguitós, espera que l'avisin per dur a terme la següent. Es veu capaç de fer qualsevol cosa que li demanin. Sap que s'ha passat al bàndol dolent i això l'estimula. Ara, necessita acció!

A mig matí rep una notificació de l'organització. Es treu el mòbil de la butxaca i accedeix a l'aplicació. Allà troba tota mena d'informació sobre l'operació. Ja sap el dia i l'hora. Serà l'endemà a trenc d'alba.

La informació que li han donat només fa referència al repartiment de begudes energètiques. Però no s'ho acaba de creure. Massa secretisme. Massa normes.

De sobte, nota una sensació desagradable a l'estómac. Sap que, tard o d'hora, descobrirà què transporta realment. Sent una barreja d'emoció i de por. Aquella seguretat que tenia, ara trontolla. Ho podrà fer? Se'n sortirà?

Nerviós, fa unes quantes passes per la sala amb el cap ben alt. Estira els braços amunt i avall. Gira el coll a la dreta i a l'esquerra. Fa petar els dits.

De cop s'atura. Ja n'hi ha prou! Ho he de fer! exclama agressiu.

A l'hora prevista, en Baldiri agafa un taxi cap al moll. Allà l'espera en

Julià, és un home de món, grassonet i una mica barroer. Tanmateix, sempre està de bon humor, desprèn una felicitat que s'encomana. Són quarts de sis del matí, el món comença a despertar. La sortida del sol és espectacular. Les gavines volen i grallen. Els estibadors es miren el mar abans d'una jornada de feina que preveuen que serà llarga. Alguns fan el primer cigarret del dia mentre comenten el partit del cap de setmana.

En Baldiri paga la carrera i surt del taxi, agafa el mòbil i obre el GPS, té l'accés 13 a pocs metres. Veu en Julià de lluny, intueix que és ell. Està recolzat en una furgoneta. És blanca i gran, sense cap inscripció que la identifiqui. En Baldiri es presenta.

—Soc en Tom, codi #111, m'han dit que ens trobéssim aquí.

—Sí, soc en Julià, número 21, —Endinsa la mà a la butxaca i treu un dispositiu identificador, li acosta, en Baldiri fa la mateixa operació, ambdós aparells es comuniquen fins que s'encén un llum de color verd. Ja està, ja poden continuar.

En Julià, mogut per la curiositat, pregunta:

—Ets d'aquí?

—No, estic de pas, negocis. —Contesta, evasiu.

—Perfecte, ja t'ho havia notat. —Fa petar els dits.

—Sí, ja m'ho diuen.

—Al seient tens l'equipació i tot el necessari, aquí dins trobaràs una clau extra i diners per a qualsevol imprevist. Ves amb compte!

—Sí, ho faré.

En Julià no li ha tret els ulls de sobre.

—Què, nano! Vols veure el material?

—Sí, tinc curiositat.

—És pols de la bona! eh! Jo ja vaig una mica col·locat, hehehe!

—Són begudes energètiques, no?

—Sí, això semblen, però tenen un doble fons amb bosses de ketamina. Els de la «pasma» no la descobriran mai de la vida. Porten inhibidors d'olors per evitar gossos policia. I són del tot invisibles. És una feina segura. —Li pica l'ullet.

—Ja ho veig, ja ho veig. —Es frega la galta.

Ja sabia que no seria una feina innocent.

—Vinga! La vols provar?

—Bé, és molt aviat, no?

—Va! No et facis l'estret.

Mentrestant, amb la navalla talla una ampolla pel mig, treu una bossa blanca de dins i prepara una ratlla. Algun cop en Baldiri havia consumit cocaïna, per evadir-se, així que no s'ho pensa dues vegades. Després d'ensumar-la, es mira la clenxa i l'esnifa de cop. El cor li fa un salt, dels ulls li brollen unes llàgrimes grosses, sent una picor al nas. En pocs minuts ja nota una lleugeresa al cos, es pregunta si ara serà capaç de conduir.

—Molt bé, Tom! Així es fa! I ara, a fer la ruta! —L'encoratja mentre li dona un copet a l'espatlla.

En Baldiri està sorprès pel carregament que haurà de transportar. Tot i que ja ho sospitava, això ho canvia tot. Traficar amb droga és arriscat, si el pesca la policia pot anar a la garjola, igual que en Carles. Haurà d'anar amb compte.

L'efecte de la droga minva i ja està a punt per iniciar la missió. S'acomiada d'en Julià, i ell li respon amb un gest militar, mentre s'encén un cigar. En Baldiri puja a la furgoneta, engega el motor i se'n va, ja es canviarà de roba més endavant.

Comença l'acció; el risc i el perill el fan sentir viu. Té una sensació de benestar, la droga i el xut d'adrenalina l'embriaguen. Ha deixat enrere els problemes i només mira endavant. Ha salvat en Carles i ha transformat la seva vida. Ara se sent important, capaç de fer coses valuoses. Forma part d'una comunitat, és la peça d'un engranatge que funciona a la perfecció. Només té una idea al cap. No decebre l'organització. S'obsessiona en fer-ho tot perfecte.

Capítol 24

En ruta

Para en una àrea de descans i es canvia a l'interior de la cabina, li han deixat una granota de treball de color blau fosc. No s'hi sent gaire còmode, però no pot triar.

Abans de continuar fa una ullada a la càrrega, comprova que tot està ben assegurat. L'interior sembla normal. La droga és del tot indetectable. Les ampolles estan posades en caixes de plàstic negre.

Sospira, serà una experiència al·lucinant. Mai hauria imaginat que estaria en aquesta situació.

La ruta està programada al GPS. L'organització li va dir que seguís al peu de la lletra les instruccions. Si es desvia, que sigui perquè el navegador ho indica. El sistema està connectat a fonts pròpies que detecten presència policial, controls i anomalies en la ruta. En aquest cas rebrà un avís immediatament i se li indicarà un canvi de ruta.

Recorrerà Escòcia d'oest a est. La primera parada és un polígon industrial prop d'Ayr. Para davant d'un local força gran, sense rètols. Un jove, alt i prim, amb dessuadora negra, l'espera a la porta amb els auriculars posats, no diu res. S'acosta al vehicle, obre la porta lateral, descarrega dues caixes i marxa. Cap paraula. Només una mirada ràpida al conductor i un gest amb el cap. En Baldiri ha seguit els seus

moviments sense moure's de la cabina. Saluda amb la mà, engega i torna a la carretera.

Segueix la ruta. Sense sobresalts. Fa diverses aturades, a la sortida d'un «after» a Kilmarnock, on punxen música electrònica, també en un pàrquing a l'aire lliure, al sud-oest de Glasgow, a prop d'una nau plena de gent. I en un local d'ambient on s'escolta música tecno.

Les entregues són ràpides. El ritual és sempre el mateix: ell arriba, aparca, baixa una caixa, la deixa en un punt acordat, algú l'agafa i se'n va. Tot en menys de dos minuts. Ningú parla, ni saluda. Ell tampoc.

Conduir durant hores amb aquell carregament el posa tens. La carretera sembla no acabar-se mai. A banda i banda només hi ha boscos, turons i algun poble petit que apareix i desapareix en pocs minuts. Té les mans enganxades al volant. No escolta música. No fa servir la ràdio. Només el GPS. I els seus pensaments. En silenci. Mira sovint pel retrovisor. Té la sensació que en qualsevol moment apareixerà un cotxe al darrere, que algú el segueix.

Però no hi ha ningú.

Només la carretera, la pluja fina contra el parabrisa i aquella sensació constant que cada vegada està més lluny de casa.

A prop del camp de futbol Celtic Park, el GPS vibra. A la pantalla apareix un missatge d'alerta:

“Policia detectada. Ruta alternativa activada.”

Segueix les indicacions noves. Passa a dos carrers d'un control on estan escorcollant cotxes a joves que van de festa. Se n'escapa per poc.

Quan torna a la ruta principal, comença a notar el cansament. Porta moltes hores al volant. Necessita un cafè, però no pot aturar-se a qualsevol lloc. L'ordre és clara: no contactes, no locals privats, no riscos. Només àrees de servei.

Ruta del repartiment de la droga

Capítol 25

Noa

A l'alçada d'Holytown, en una carretera secundària, veu una figura solitària al voral. Una noia amb el cabell llarg, roig, vesteix un jersei curt, texans trencats. Està dreta, i mostra un cartell de cartró, mig doblegat, que diu: "Costa est", escrit amb retolador vermell. Fa autostop. No sembla espantada. La seva mirada és innocent. Somriu. Saluda.

En Baldiri alenteix la marxa, dubta un moment, però li agradaria poder parlar amb algú, porta tot el dia sol. Frena. Obre la finestra.

—On vas?

—A l'est.

—Estàs de sort, jo també. Puja!

La noia agafa la bossa de viatge, d'aquelles grans amb el sac de dormir a la part de dalt. Puja a la furgoneta. S'asseu còmodament. Desprèn olor de fruites i herba acabada de tallar. El perfum omple la cabina. Somriu tímidament mentre es corda el cinturó.

—Com et dius? —pregunta ella.

—Tom Lloyd.

—Jo, Noa.

—Un nom molt bonic.

—Gràcies! El teu sembla inventat.

—Podria ser. —Respon evasivament.

—Què hi portes a la furgoneta?

—Begudes energètiques.

—I d'on ets?

—Mmm! Preguntes massa, tu.

—Sí, ho sé. L'àvia diu que no callo ni sota l'aigua. —Se li escapa una rialla.

En Baldiri no sap ben bé per què, però la seva presència el tranquil·litza. Potser perquè fa dies que no parla amb ningú amb normalitat. Potser perquè, enmig de tot aquell caos, la Noa sembla una de les poques coses autèntiques que li han passat darrerament.

La Noa és una noia jove, però amb la mirada gastada. Són uns ulls que han vist massa, i massa aviat. És una dona forta malgrat el seu aspecte fràgil. No ha rebut cap comoditat i s'hi ha acostumat. Els seus pares li van donar molt amor, però una vida complicada. Eren artistes, comedians, sempre voltant pel món, entre circs i teatres, actuant. Ella va créixer en aquest món, auster i complicat.

El dia del seu tretzè aniversari, els seus pares tenien funció, ella es va quedar al camerino. Un empleat del teatre la va veure sola i se'n va aprofitar. Ella ho va callar, per por. Encara no ho ha pogut explicar a ningú. Intenta oblidar, però no pot.

El GPS marca la següent parada a una hora i mitja de distància. Va bé de temps.

Durant una bona estona, en Baldiri condueix en silenci. Només se sent el rugit del motor, el soroll del vent, i el «ding-dong» del GPS guiant-lo per carreteres estretes.

La Noa l'observa mentre condueix. Ell també la mira de reüll. Ell no diu res, ella tampoc.

L'última parada d'aquesta primera etapa és a Whitburn, prop d'uns camps de cultiu. Allà ha de descarregar les darreres dues caixes del dia. Després podrà descansar i dormir una mica.

La missió ha començat com estava previst, i sense cap entrebanc. Però ara té dubtes, viatjar amb una noia no entrava en els plans, i si l'organització se n'assabenta? Ho pot pagar car.

Quan faci l'entrega li haurà de dir que s'amagui, no l'han de veure. No

sap com s'ho prendrà ella, què pensarà? Per altra banda no la pot fer baixar, són enmig del no-res. Rumia. Correrà el risc. Ja ho té decidit, la mira i li somriu.

La Noa, per la seva banda, no es creu que en Tom faci simples entregues de begudes. Porten una hora per carreteres secundàries i amb prou feines s'han trobat amb una camioneta plena de farratge i una moto petita. Sembla que s'amagui d'alguna cosa. Però no li diu res, no té por, aquest home li inspira confiança. Amb el temps ha desenvolupat un sisè sentit per identificar les bones persones.

Capítol 26

El destí

Ja fa més d'una hora que condueix. El paisatge canvia lentament: muntanyes suaus, arbres dispersos, camps verds. De cop el GPS l'adverteix que està a punt d'arribar a la propera parada. Li diu a la Noa que s'amagui, ella no fa preguntes, ja fa temps que ha endevinat de què va això. Una figura està plantada al costat de la carretera, en Baldiri atura el motor, l'home, sense dir res, treu dues caixes de la furgoneta i se'n va cap a una mena de barraca de fusta. En Baldiri engega, respira fondo, tot ha anat bé. La Noa surt del seu amagatall. Es miren, primer seriosos, després somriuen.

La Noa observa per la finestra. No diu res durant una bona estona. En Baldiri tampoc. Però el silenci entre ells no pesa, al contrari, sembla haver trobat un punt d'equilibri.

—Creus en el destí? —pregunta ell, tot d'una.

La Noa es gira cap a ell, sorpresa. Se'l mira amb una mitja rialla a la boca, com si li agradés el tema.

—No. Jo faig el meu. —Contesta molt segura.

—Mai? —insisteix ell.

—No. Si deixes que la vida decideixi per tu, t'acaba menjant. Jo trio el camí, encara que m'equivoqui. I m'he equivocat moltes vegades, ja t'ho dic ara.

En Baldiri pensa en la resposta uns segons.

—Jo no ho tinc tan clar. Hi ha coses que passen, massa ben col·locades, massa precises per ser casualitat. —Respon pensatiu.

—Com què? —vol saber ella.

—Com trobar-te a tu, aquí, per exemple.

Ella riu.

—Això no és destí. És casualitat. —Contesta ella.

En Baldiri ha aconseguit interessar-la, fa temps que no té converses profundes.

—Potser sí. O potser no. —No es dona per vençut.

La Noa gira la mirada endavant. El GPS avisa d'una desviació, i ell agafa una sortida a l'esquerra, la carretera continua deserta.

En Baldiri ha notat l'interès d'ella i vol continuar debatent la qüestió. Parla, i la Noa escolta amb atenció.

—Fa anys vaig llegir una història. —Fa una pausa— Un violinista tenia un concert important, potser el més important de la seva vida. Si aquell dia tot sortia bé, podia canviar el seu futur.

—Ahà!

—Arriba a l'estació. Té temps just d'agafar el tren. Però mentre baixa les escales, una dona gran transporta una maleta grossa. En un mal pas, la maleta li fuig de les mans. Tot rodola escales avall: la roba, els llibres, papers. Ell la veu i dubta. Ajudar-la, o fer com si res per no perdre el tren. Ningú l'obliga, hi ha més gent al lloc.

—I?

—No pot fer com si no ho hagués vist, fa mitja volta. L'ajuda. Altres persones també l'ajuden a recollir-ho tot. Ella els dona les gràcies. Ell li puja la maleta fins a dalt. Ella li ho agraeix. Quan arriba a l'andana, el tren ja ha marxat.

—Uff!

—El concert es fa igual. El substitueix un noi jove. I triomfa. El violinista perd l'oportunitat de la seva vida.

La Noa no diu res, es queda pensant en la història. Mira per la finestra.

—Però el relat no s'acaba aquí. —Continua ell—. Té una segona part:

—Ah! Digues.

—Tres mesos més tard el violinista rep una trucada. Una dona

li pregunta si vol actuar al concert més important de Viena. És una oportunitat que no havia ni somiat. Accedeix emocionat. Quan arriba a la cita, descobreix que la dona que l'ha convidat és la mateixa de l'estació de tren.

En Baldiri fa una pausa, després li diu:

—Què t'ha semblat, què en penses?

Ella gira el cap a poc a poc, amb una mitja rialla.

—Sort que la va ajudar, eh?

—Potser sí. O potser va ser el destí.

Es fa un silenci incòmode. Ella es mossega el llavi. Es nota que la història l'ha afectada, però no ho vol mostrar.

—No crec que res estigui escrit. —Fa una pausa—. Però entenc el que vols dir.

Ell assenteix. Tots dos tornen a mirar al davant. Cadascú amb els seus pensaments.

—Em puc fer un porro? —pregunta ella de sobte, com si acabés de recordar-ho.

—Només si el comparteixes —contesta ell.

Riuen. Ella l'encén, fa una calada i li passa. Ell s'ho repensa, vol estar atent al volant, recorda la missió que té entre mans. El refusa.

Quan ja és fosc, aturen la furgoneta en una àrea de servei mig deserta, tan sols hi ha un camió parat, el conductor deu estar dormint. Aparquen allunyats d'ell.

Han fet més de mig país. No poden més.

Estiren els seients, es tapen amb una manta de l'organització i dormen allà mateix. La Noa de costat, en Baldiri mirant el sostre. No s'han tocat, però la distància entre ells s'ha reduït.

—Bona nit, Tom. —Xiuxiueja.

—Bona nit, Noa.

Ell es queda despert una estona més, pensant en la dona de la maleta, en els trens que passen, les oportunitats perdudes i en tot allò que encara no entén.

Capítol 27

Perdut al bosc

A trenc d'alba, la Noa encara dorm, amb el cabell mig desordenat i tapada fins al nas. En Baldiri s'asseu al seient del conductor amb un termo amb cafè a la mà, no gaire calent, sense sucre.

Quan ella es desperta, es miren i somriuen.

—T'has mogut molt, aquesta nit —diu ella.

—Ja. No és gaire còmode dormir en una furgoneta. Prefereixo un bon llit! —diu amb sorna.

Reprenen la ruta. El navegador indica que la propera parada és a poc més d'una hora. Tornen a circular per carreteres estretes i humides, envoltats de camps, boira i silenci.

La Noa posa la ràdio. Música suau. Al cap de poc ell se la mira i diu amb to ferm:

—Vols saber una cosa que no he explicat gairebé a ningú?

Ella l'observa, encuriosida.

—Quan era petit, un dia de tardor jugava al bosc darrere de casa. Em vaig allunyar més del compte. Tenia... set anys, crec. Em pensava que sabia tornar. Però no.

La Noa fa un petit gest d'atenció, callada, ell parla amb una mica d'emoció.

—Vaig caminar hores. El cel s'anava enfosquant i em començava a fer por. Feia fred. Vaig acabar arraulit entre dues roques. Feia vent i començaven a caure gotes. Em vaig tapar amb unes branques de pi. Plorava en silenci. Recordo que només volia tornar a casa. Amb la meva mare. A la meva habitació. Acariciar el gat.

—I què va passar?

—Van organitzar una batuda, tot el veïnat i la policia local. Després de diverses hores, el meu pare em va trobar. Ell em va veure allà, enroscat, tremolant de fred. Va cridar el meu nom. Jo vaig sortir corrents. Em va abraçar. No va dir res, però vaig veure la seva cara, era d'alleujament i d'enuig a la vegada. No ho oblidaré mai.

Mentre ho explica, en Baldiri torna a sentir aquella mateixa por. Els arbres eren enormes. El bosc semblava no tenir final. Recorda perfectament aquella sensació. La de ser petit. La de sentir-se sol. La de pensar que ningú el trobaria.

Potser, en el fons, encara continua perdut en algun lloc.

La Noa el mira en silenci, el seu patiment l'ha entendrit. Ell continua.

—Aquella nit em vaig prometre una cosa: mai més m'arriscaria. Res de fer-me el valent, ni d'allunyar-me, ni de sortir del camí. Sempre segur. Sempre previsible. I és el que he fet tota la meva vida.

—N'estàs segur? Ara ets aquí, creuant el país amb droga i acompanyat d'una desconeguda. —Somriu—. No pots estar més lluny del teu propòsit.

—Tens raó. I no sé ni com hi he arribat. —El seu to és seriós.

Llavors se n'adona, ella sap que transporta droga. Ostres! Ho ha descobert. Era massa evident, pensa.

El temps s'atura per un instant, ningú diu res. Es fa un silenci incòmode.

—I el teu pare, va ser molt dur?

—Sí, sort en vaig tenir de la mare. El meu pare era un home ferm i estricte. Va morir fa un any, va patir un infart. I la meva mare va morir d'Alzheimer un any abans, es va adormir un dia i ja no es va despertar mai. Estic sol. No tinc ningú. Només records. I una feina que ara també he perdut.

La Noa abaixa la mirada.

—Deuries passar molta por, aquell dia al bosc.

—Sí. Però la por real és la que tinc ara. La por de saber que ja no hi ha ningú que m'esperï.

Ella fa que no amb el cap.

—T'equivoques. Sempre hi ha algú a prop, que t'escolta. A vegades apareix on menys t'ho esperes.

En Baldiri se la mira sorprès. No diu res. A ella se li escapa un somriure nerviós.

—Perdona, ja t'estic explicant batalletes —diu ell.

—No, no. M'ha agradat.

—I tu, com has arribat fins aquí? —pregunta, encuriós.

—En realitat no ho sé. Soc un esperit lliure. Visc al dia. Treballo una temporada en un pub o en una botiga de roba, i quan arreplego uns quants diners em dedico a viatjar, gratis, sempre que puc. —Pica l'ullet.

—I ara on vas exactament?

—Vaig a Edimburg, hi tinc unes amigues d'Erasmus i hem quedat de veure'ns.

—L'amistat, quin tresor més gran!

Arriben a una benzinera. Fan una pausa per estirar les cames. Ella va al lavabo. Ell compra begudes i unes patates.

Quan tornen a la furgoneta, l'ambient és més relaxat. Aquella conversa els ha reconfortat i ara se senten una mica més a prop l'un de l'altre.

Capítol 28

L'emboscada

Reprenen la marxa, són les cinc de la tarda i es troben en un polígon industrial a mig camí entre Livingston i Edimburg. És una zona mig abandonada, amb naus buides, contenidors rovellats i de fons, gossos bordant.

En Baldiri aparca la furgoneta a prop d'una nau. Té les instruccions clares: arribar, esperar, entregar. Ni preguntes, ni converses. Ho té tot indicat: la ubicació, l'hora, la quantitat. Només ha d'esperar el senyal i fer la descàrrega.

Però, avui té la sensació que alguna cosa no encaixa. El silenci que envolta l'operació és sospitos. No hi ha ningú pels voltants, cap treballador, cap negoci en funcionament. Nota una punxada a l'estómac. Té la sensació que hauria de tornar a pujar al vehicle i marxar. Que encara és a temps.

—Què fem aquí? —pregunta la Noa, inquieta. A ella tampoc li agrada la situació, és un lloc massa solitari.

—Una entrega ràpida. Em van dir que no cal baixar del vehicle, però... —dubta.— Serà més prudent que et quedis amagada al seient del darrere.

La Noa assenteix. No ho veu clar, però confia en ell. Es col·loca esti-

rada darrere dels seients, tapada amb una manta, no li agrada gens aquesta situació. De seguida acabarà l'entrega i tornarem a la carretera, es diu a si mateixa.

Tres minuts després, un cotxe negre s'apropa. Dues persones vestides de negre, en surten. En Tom els observa des de la cabina. No hi ha salutació, ni senyals. Res. Només mirades gelades.

—Tens la droga? —pregunta un dels homes. No espera resposta.

—Obre la furgoneta! —diu l'altre, enèrgicament.

En Baldiri veu que allò no és una entrega normal. Parlen directament. Hi ha tensió. Massa. Quan posa un peu a terra, abans de poder reaccionar, nota una pistola al clatell. Un dels homes l'encanona, l'altre l'agafa pel braç i li gira l'espatlla amb violència.

Li etziben un cop sec al cap, amb el mànec de la pistola. Cau a terra marejat. Tot li dona voltes.

El lliguen amb unes brides i l'arrosseguen dins d'una nau abandonada. Fa fortor de gasoil i humitat. El deixen allà, ajagut a terra.

Mentrestant, la Noa ho ha vist tot amagada entre els seients. Està aterrida, el cor li batega a cent per hora. Amb les mans tremoloses busca la pistola a la guantera. Nerviosa, l'agafa. Torna a mirar fora amb cura de no ser descoberta.

Quan els dos homes obren la porta del darrere de la furgoneta, la Noa els espera subjectant l'arma amb les dues mans, preparada per prémer el gallet. El primer que puja no té temps ni de veure-la. Rep un tret directe a l'estómac. Cau enrere gemegant de dolor. El segon, sorprès, fuig entre els contenidors d'escombraries. El seu company jau al carrer immòbil, retorçant-se de dolor.

Els atacants no s'ho esperaven. Creien que en Baldiri viatjava sol.

La Noa surt de la furgoneta. Li costa respirar. Corre cap a la nau, amb els ulls plorosos, el cor en un puny. Entra cridant:

—Tom! On ets?

A poc a poc, en Baldiri recupera la visió i la consciència. Respon amb un fil de veu. —Aquí! Ella el veu recolzat en un taulell. Li treu les brides amb una navalla rovellada que ha trobat en una prestatgeria.

Ell s'incorpora com pot i pregunta :

—Has disparat?

—Sí, estava espantada. No sabia què fer.

- L'has mort?
—No, està malferit.
—Anem!

Surten del local. L'home ferit està estirat a l'asfalt. Sagna abundantment. Es recargola de dolor i quasi no es mou. La Noa, sense pensar-s'ho dues vegades, agafa la seva jaqueta i la prem contra la ferida. Les mans se li omplen de sang ràpidament.

—Baldiri! L'hem de portar a un hospital!

—No podem. —Nega amb el cap—. Ens descobririen i acabaríem a la presó.

—Però si el deixem aquí, es morirà. —Plora.

—Tranquil·la. Conec una persona que ens ajudarà. —En Conor, pensa.

—Truca'! Ràpid!

En Conor no contesta. Li deixa un missatge al contestador i li passa la ubicació.

—Estic en un mal pas. M'han parat una trampa. Hi ha un ferit. Molta sang. Necessito ajuda urgentment.

Al cap de poc en Conor li respon:

—Marxa immediatament! Jo me n'ocupo.

Entre tots dos traslladen l'home dins la nau, ell l'agafa per les espatlles i ella pels peus. Li taponen la ferida tan bé com poden. Tanquen la porta, deixen el ferit cobert amb mantes.

Ell condueix amb la mirada fixa en la carretera. No es diuen res. Li han parat una trampa i li han manipulat el GPS. El cor encara li batega de pressa. Segurament algú s'ha assabentat del carregament i han intentat quedar-se la droga. O potser ha estat cosa de l'organització, una altra prova de mal gust. No sap què pensar. No s'ho pot treure del cap.

Ella pensa en l'home ferit, en la por que ha passat. Mai s'hauria imaginat ser capaç de disparar a una persona, però li anava la vida. Busca una justificació. Desitja que l'home salvi la vida, però sempre li quedarà el dubte. —Millor així—, pensa.

El sol comença a amagar-se entre les muntanyes. El silenci és total, només trencat pel brunzit del motor. Condueixen més d'una hora. La carretera és fosca. El món sembla llunyà. A poc a poc, torna la calma.

Ja és de nit quan arriben. Estan esgotats. No volen parlar del que acaben de viure, és massa dur, ho han de pair.

Aquesta nit no tenen pressa. No hi ha entrega. I ningú els ha seguit. En Conor tampoc no ha dit res. El GPS l'ha portat a un refugi improvisat a la costa, prop de Cramond Beach, envoltat de pins grisos i silenci absolut. Brisa suau. Olor d'herba mollà.

En Baldiri aparca bé la furgoneta i baixa. La Noa estén una manta a terra, encén una espelma petita. La minsa llum balla dins un pot de vidre, mentre els projecta ombres suaus a les galtes. Els seus ulls brillen, però no per por. Aquesta vegada és per la calma.

—Ens mereixem un descans.

Ell assenteix. Sense preguntar. Sense condicions. Sopen poc. Uns entrepans tous i patates de bossa.

Ella treu una ampolla petita de whisky, de les que fan oblidar. Beuen a glops petits. La lluna es reflecteix i oneja a l'aigua. Rodona, perfecta, indiferent. El vent mou les branques suaument.

Tot sembla estar en pau.

—Has estat enamorat, Tom? —pregunta ella de sobte.

Ell pensa. Fa un esforç per recordar.

—Sí, algun cop. Però sempre a destemps.

Ella somriu.

—Jo també. Sempre faig tard. L'amor ve quan l'altre ja ha marxat, i a l'inrevés.

Fan un silenci. Va bé per escoltar el mar.

La Noa s'apropa. El toca. Primer l'avantbraç. Després la galta.

—No ho pensem gaire, d'acord? —xiuxiueja.

Ell assenteix.

Es besen als llavis, lentament. Amb desig. Amb suavitat. Ells dos sols, en una nit perfecta, l'un per l'altre. S'exploren com si fos la primera vegada que algú els toca de veritat. Fan l'amor a poc a poc. Sense pressa. Sense urgència. El fred de fora contrasta amb la calor que els envolta.

Després, estirats, comparteixen un cigarret mirant la lluna.

—No vull que marxis, Noa.

—Ho sé, però ho he de fer.

—Et trobaré a faltar.

—I jo a tu. —Somriu lleument, amb una mirada encisadora.
A la matinada, abans que surti el sol, ella dorm recolzada al seu pit.
I ell pensa que potser no tornarà a sentir això mai més. Ni aquesta calma. Ni aquesta felicitat. Però aquella nit ha estat real. I per a ell, això significa molt.

Capítol 29

Separació de camins

El sol surt lentament, però amb força. El cel es tenyeix de tons vermellors i groguencs. El mar està en calma. Les gavines ronden la vora del mar. Tot sembla saber que aquella és l'última hora que la Noa passarà amb ell.

Han passat quatre dies junts, per a ell, una eternitat. Tot ho viu molt intensament, ho gaudeix al màxim. Només es queda amb les coses bones. És un home nou. S'imaginava vivint amb ella tota una vida, corrent riscos, aventures i recurrent món.

Tot això no podrà ser, la Noa té la seva vida, les seves amistats i ell l'acaba de conèixer. És un intrús. Se sent perdut de nou. No sap què li té reservat el futur. Només té clar que ha de seguir la missió, acabar-la. Després en vindran d'altres i, qui sap, potser tornarà a conèixer “una Noa” pel camí.

La Noa es vesteix a poc a poc. Cap dels dos diu res. Té el fred de la nit dins del cos, però els ulls són serens. Té decidit marxar.

—Ho tens clar? —pregunta ell.

Ella gira el cap, li somriu amb pena i assenteix.

—No puc continuar el teu camí, Tom. Potser en un altre moment. Ell no hi pot fer res i ho sap. Només se la mira amb cura. No sap si la

tornarà a veure. Però en el fons ho sabia. Des de l'instant en què la va fer pujar a la furgoneta, sabia que aquest moment arribaria.

La Noa té una idea, se'l mira amb picardia, prepara el mòbil i li demana fer-se una «selfi». Ell, no sap si pot, però no s'hi pot negar. Apropen les cares i somriuen a càmera. Ella treu un pal extensible i fa la foto.

—Ha quedat perfecte! —Li envia pel mòbil.

La Noa carrega la motxilla, pesa, tot i que només porta l'essencial. Es posa la jaqueta que li va deixar en Baldiri, es col·loca bé el jersei. I abans de marxar, s'atura. Es dirigeix cap a on és ell. El besa als llavis i li xiuxiueja a cau d'orella:

—Ens tornarem a trobar. No ho dubtis.

Ell se la mira. Sap que s'han unit d'una manera especial. I que la trobarà a faltar.

—Em quedo aquí. Les amigues m'esperen. —Acota el cap.

—D'acord, ves amb compte.

Ella assenteix. Es miren. S'apropa i li fa un petó tendre a la galta. Gira cua i marxa. Ell la segueix amb la mirada fins que està a punt de tornar la cantonada. Ella s'atura, li fa adeu amb la mà i se'n va.

En Baldiri tanca els ulls, es frega la cara amb les dues mans. Sap que això havia de passar. De sobte nota un fort dolor al cap, com si la separació amb la Noa la sentís físicament. Torna a pujar a la furgoneta, tot sembla més fred que abans. Ha connectat com mai ho havia fet amb ningú. Potser s'ha enamorat. Serà dur continuar sense ella.

Les amigues de la Noa l'esperen a la plaça. Són dues germanes besones i una veïna d'elles. Es van conèixer en un concert de Coldplay, i cada cert temps queden per posar-se al dia. La Noa es reuneix amb elles, s'abracen i es fan petons, els hi diu que té un munt de coses per explicar. Fent rotllana, riuen, salten i criden. Han espantat uns coloms que tenen a prop. Van a un pub a prendre alguna cosa i a xerrar.

Capítol 30

L'agent Harrow

Ho recull tot, la manta, les restes de menjar i es posa al volant. Encara li queda una última entrega. No ha rebut instruccions de cap canvi, la farà i donarà la missió per acabada.

Engega el motor, però abans que es posi en marxa, pel retrovisor veu un agent de policia que s'apropa cap a ell, Ve caminant des de la moto aparcada a la vorera. Li fa senyals perquè aturi el motor.

Dona dos tocs seguits al vidre. En Baldiri acciona el botó per baixar la finestreta. El policia el mira fixament. Ell aguanta la respiració.

—Bon dia. Em deixa el seu document d'identitat, si us plau? I els papers del vehicle?

L'agent camina al voltant de la furgoneta sense pressa. Mira les rodes, les portes del darrere, els papers.

Està preparat per a aquest moment, però el cor li bateja tan fort que gairebé es pot escoltar. Intenta mantenir la calma. Però té les mans humides. Només pensa en una cosa. Si obre la part del darrere, tot s'haurà acabat.

—Pot obrir el darrere?

—Sí, és clar.

El policia inspecciona l'interior de la furgoneta. sense pressa, revisant cada racó.

—Què transporta?

—Begudes energètiques. —Empassa saliva.

L'agent agafa una ampolla de beguda. La sacseja, l'obre, l'olora. Fa un glop i fa una ganyota.

—Buf! Que dolent! Què és això? —fa cara de pomes agres.

—El jovent, ja se sap... —Somriu amb nervis, traient-hi importància.

El policia riu. No insisteix, el moment es torna amable.

Però no ha acabat. Fa una volta amb parsimònia, després mira a sota la furgoneta amb una llanterna. Al cap d'una estona es dirigeix cap a ell. Sembla que ha quedat satisfet.

—Tot en ordre, senyor Lloyd. Pot continuar.

—Gràcies, agent. Bon dia.

El policia puja a la moto i se'n va.

Quan es queda sol, en Baldiri engega el motor i reprèn el camí. El cor encara li ressona dins el pit. Ha estat molt a prop. Massa.

Quan la furgoneta ja és a quilòmetres del policia, en Baldiri frena en una àrea de descans i s'agafa al volant amb les dues mans. Ja no tremola, però encara ho nota per dins, ha estat molt a prop del desastre. El cos li demana aturar-se. El cap li demana respostes. Està enutjat. Carrega el seu mal humor contra l'organització.

—Què dimonis estic fent? Són conscients del que se'm demana? Els riscos pels que passo? En definitiva, què volen de mi? Qui són ells, realment?

Se n'adona que no en sap res. No coneix cap nom real, només sobrenoms. Tothom parla per codis. Els números, els noms inventats. Ha perdut el seu, ara és Tom Lloyd. No sap ben bé quan va deixar de ser Baldiri.

—I tot això, per què? Per diners? Per fugir de la rutina? En què estava pensant?

Ha estat una fugida endavant, sense mirar res, sense reflexionar, es va deixar portar per l'eufòria de tenir una vida diferent, amb riscs, amb reptes impossibles! Fins ara se'n sortia prou bé, n'estava orgullós! Ara que ha vist el perill de prop pensa que ha arribat massa lluny.

Els pensaments no paren, se sent manipulat. Primer amb la hipnosi. Després amb la pèrdua de la feina. I del pis. Ara amb les operacions,

totes difícils, aquesta la més perillosa. Està tot relacionat? Ha de començar a buscar respostes, es troba enmig d'un entramat que no entén i que potser no té sortida. Vol saber més. Necessita saber qui són. Qui hi ha darrere de tot plegat. I sobretot: per què l'han triat a ell?

Mentrestant, en un despatx de la comissaria d'Edimburg, el policia de trànsit que l'ha aturat, l'agent Dale M. Harrow, obre l'ordinador. Té la matrícula del vehicle escrita a mà en un full petit. Hi pensa des de fa hores. El conductor estava massa nerviós, massa correcte, la furgoneta massa neta per fer aquell tipus de transport. No ha vist res sospitos, però el seu instint li diu que alguna cosa no quadra.

Es connecta al sistema i comprova les dades.

Primer introdueix el nom del conductor: Tom Douglas Lloyd. El sistema li retorna cinc persones. Un d'ells correspon amb el permís de conduir fals que duu en Baldiri, tanmateix no apareix més informació relacionada com ara lloguers, feines, o transaccions econòmiques.

Això el fa desconfiar. Continua amb la documentació de la furgoneta: Està registrada a nom d'una empresa desconeguda. Adreça incorrecta. Telèfon desactivat. Això no és normal. Sembla que l'instint no li ha fallat, ha topat amb alguna activitat il·legal. L'olfacte el porta a creure que pot estar relacionat amb tràfic de droga i continua investigant.

Poc després, Harrow truca directament al departament d'estupefaents. Parla amb una agent del DEA britànic i li explica el cas.

—Vull que li feu seguiment a una furgoneta blanca. —Fa una pausa—. L'he parat a la carretera i m'ha fet sospitar. He investigat. Tinc la ruta de GPS que ha fet, les hores, els llocs on ha parat; només locals nocturns i festes clandestines. I una cosa més —afegeix—, he creuat les parades amb dades d'urgències mèdiques. Hi ha hagut tres casos de sobredosi de ketamina exactament a les localitats per on ha passat en les últimes quaranta-vuit hores.

El seu interlocutor el felicita per la feina tan acurada que ha fet. Diu que ara el cas és a les seves mans, la investigació queda oberta.

Objectiu: Furgoneta blanca. Monitoritzaran càmeres de trànsit, radars, sensors de matrícula. No li perdran la pista.

L'agent Harrow està exultant. Creu que aquesta investigació li pot servir per pujar de categoria i fer més feina de despatx, està cansat de patricular les carreteres.

En Baldiri condueix sol. La Noa ja no hi és. No l'espera ningú. No té clar que hagi despistat la policia.

La missió no ha acabat, li queda l'última entrega. És a prop de la costa. L'intercanvi es realitza sense problemes, sense paranys. Quan tot acaba s'atura en un mirador vora la carretera. És un lloc solitari, sense vehicles ni gent. Fa molt vent, s'encén un cigarret, surt de la furgoneta i es recolza en un lateral. Mira a l'horitzó amb la ment distreta en les seves cabòries.

És moment de reflexionar. L'operació ha acabat amb èxit, ha repartit tota la droga i continua sa i estalvi. Ha passat per tota mena de perills i emocions, també ha trobat l'amistat i l'amor. El balanç és positiu. Hauria d'estar exultant, com en acabar les altres missions. Però no se sent satisfet. Sabia el risc que corria. Això és el que buscava.

Però la trobada amb la Noa i ara l'incident amb la policia l'han fet canviar d'actitud. Té ganes de saber. Té ganes de desobeir. I per primer cop, té ganes de fugir.

Tanmateix no s'imagina que, en aquell precís instant, agents de policia, des d'una oficina plena de monitors, l'estan observant atentament.

Capítol 31

El cos al clavegueram

L'endemà camina sol per un carrer estret. No sap quan ha sortit de casa. L'asfalt brilla, encara està mullat per la rosada de la nit.

Arrossega una bossa de plàstic voluminosa de color negre. No pesa tant com sembla. Emet un soroll sec, constant, pel fregament amb les llambordes del terra. A la bossa sap què hi ha, però no pot posar-li nom.

Arriba a una reixa rovellada. L'obre amb una barra de ferro acabada en un ganxo. El metall grinyola. Mira cap avall, hi ha unes escales enganxades a la paret. No semblen tenir final. Fa basarda, però ha de baixar.

De seguida, una forta pudor li arriba al nas: olor d'aigua bruta, d'àcid i de ferro antic. Però no l'afecta. Com si fos normal. Com si ja hi hagués estat abans.

L'aigua bruta baixa lentament pel clavegueram. En Baldiri arrossega la bossa negra amb dificultat. Pesa molt. L'olor és cada cop més insuportable.

Mira al seu voltant. Tot és fosc, humit, brut. Té la sensació que algú l'observa des de l'altra punta del túnel.

Però no veu ningú.

Porta un casc groc, amb una llum al mig que projecta una claror pàl·lida i intermitent. Enfoca la bossa. Abaixa la cremallera per la part superior. S'hi veu una cara, és la d'una noia morta, no s'immuta, ja ho sabia. Els ulls entreoberts, la boca torçada, la pell d'un blanc malaltís. El cos no es mou, però sembla que se'l miri. Li porta records.

Decidit, empeny la bossa d'una puntada de peu. S'enfonsa a l'aigua. Mentre desapareix deixa cercles concèntrics a la superfície, que triguen a esvair-se.

S'ho mira una estona i gira cua.

Alguna cosa li puja pel camal. Una altra li frega la sabata. Són rates. Li corren entre els peus. No crida. Però li fan angúnia. Les envia lluny amb una sacsejada. La llum del casc es va apagant lentament. Quasi no hi veu. Finalment s'apaga del tot. Només hi ha foscor, silenci, humitat.

Treu la llanterna de mà que duu al camal. L'encén. El món torna i es mira els peus. Porta unes sabates blaves, lluent i perfectes. Molt nítides, com retallades d'una foto perfectament enfocada.

S'espanta. Fuig escales amunt, són més altes del que recordava. L'asfalt de fora és més fosc que abans. L'aire, més dens.

Per fi és a casa seva. Però està canviada. Tot és més estret. Més asfixiant.

S'asseu a terra. Està fred. Obre el mòbil. Només veu la pantalla negra. Ara se n'adona, no és casa seva, és a l'escenari del crim.

En Baldiri es desperta de cop, xop de suor. El pit li puja i baixa com si acabés de córrer. Mira al voltant. És al pis franc. Fa calor. La llum que entra per la finestra no és de claveguera. És la del sol del matí. Ha estat un malson. Però ha semblat molt real. Massa precís.

S'aixeca d'una revolada. Fa una volta per la cuina. Esbufega. Dona cops a la taula. N'està fart.

—Què m'està passant? Qui m'ha ficat aquestes imatges al cap?

Realment soc un assassí? De qui són les sabates blaves?

Massa preguntes i cap resposta. En fa responsable l'organització, creu que l'han manipulat d'alguna manera, que les sessions d'hipnosi han estat una tapadora per ficar-li imatges al cap. Està espantat. Algú el controla, li manipulen la ment. Està sol i ha de descobrir qui hi ha al darrere de tot plegat.

De cop sent un fort dolor al cap. Es pren un analgèsic i es fica al llit, necessita seguir dormint.

Mentrestant, el canal STV informa de la tràgica mort d'en Carles. El periodista del diari Scotsman es fa ressò de la notícia i es disposa a publicar la documentació. S'arrisca a córrer la mateixa sort, així que ho fa des de l'anonimat.

Capítol 32

Els secrets de l'organització

La nit ha estat llarga. L'endemà del malson es desperta amb una angoixa terrible. Recorda el foc, l'incendi, els nens morts, records que no sap si ho són o no. En Baldiri es nota cansat, amb l'estómac regirat, el cap pesat. S'aixeca com pot, encén el portàtil.

Decidit a descobrir la veritat, a trobar respostes, agafa el mòbil d'una revolada, el connecta al portàtil. Instal·la aplicacions prohibides, per entrar a llocs inaccessibles.

Accedeix remotament al portal de l'organització. Després de molt d'esforç, aconsegueix entrar al sistema. Al principi la pantalla es queda en negre un o dos segons. Però després apareix un menú ocult, un d'aquells que només algú amb coneixements tècnics, com ell, podria trobar. S'emociona. Les mans li tremolen.

S'endinsa per les carpetes. Navega pels arxius ocults. Veu documents plens de línies de codi. Noms, llocs, transcripcions de converses. Passen hores.

Veu el seu nom i el d'en Carles. Arxius antics. Fitxes escolars. Informes psiquiàtrics. Seguiments. Algú els ha observat des de petits. Ha recopilat dades, anotacions, perfils psicològics. Tota la seva vida, desglossada, analitzada, intervinguda.

El cor li batega molt fort. No són simples coincidències. Tot ha estat preparat.

Troba captures de pantalla dels seus ordinadors de la feina, correus manipulats, informes que l'acusen de negligència. Una frase es repeteix més d'un cop: "Subjecte apte per a la incorporació".

No s'ho pot creure. Té els ulls irritats, vermells. Ploren. Se'ls frega, descansa una estona. Beu aigua, respira fondo. Està a punt de plorar. Ho sabia. —Les coses no passen perquè sí—, pensa.

Torna a la pantalla. Una altra carpeta conté fotografies de l'edifici on vivia. Una, en concret, li talla l'alè: tres dies abans de l'incendi, una dona amb vestit vermell llarg entra a la finca amb una maleta. I en surt al cap de pocs minuts sense ella. El seu pis. La ràbia i la por se li barregen a l'estómac. La Molly li ha cremat la casa. No va ser cap accident. Segueix explorant. Localitza els registres del centre d'hipnosi. Els noms canvien cada any. Però l'adreça és la mateixa. L'administrador és sempre el mateix: un tal Xavier Xirinacs conegut com a Dr. X. Tot condueix a una societat opaca amb seu a Liechtenstein. Un entramat impenetrable. Una tela d'aranya.

Hi ha més. Un arxiu anònim, sense remitent, amb el nom: Sala de programació audiovisual. A sota, un responsable: Conor M. I una imatge borrosa, l'amplia, és ell mateix assegut en una cadira a primera fila d'un cinema. A la pantalla, imatges amb foc, un cos en un clavegueram, nens morts.

No recorda haver-hi estat mai. Però sap que hi ha estat.

Finalment, troba el nom del seu suposat terapeuta. El doctor Yang. Però també conegut com a Dr. Y. Relacionat amb una empresa farmacèutica d'experimentació clínica i amb una agència de seguretat. Tot està connectat. Tot forma part del mateix engranatge. El centre. La hipnosi. Els malsons. Les missions. Els deliris.

Ell, des de l'inici, era una peça al servei d'una organització anomenada: Theta Vision Corporation. El seu màxim responsable es fa dir el senyor «Zeta», és un home poderós, implacable, fora de l'abast de qualsevol mortal. Ara, tot encaixa, la sigla XYZ, que apareix en molts documents correspon a les inicials dels seus socis fundadors.

S'aparta lentament de la pantalla. El pit se li contrau. No és només desorientació. És una sensació de traïció profunda. De manipulació.

Tota la seva vida resumida en carpetes i documents. Nota un nus a la gola. Sempre havia pensat que les coses li passaven perquè sí. Mala sort. Casualitats.

Ara descobreix que potser no.

Potser algú havia decidit per ell molt abans que pogués fer-ho ell mateix.

Fa una còpia de seguretat de tot. Navega pel sistema. Descarrega tot el que pot. Converses, localitzacions, noms, perfils. No és per por, és per deixar rastre. Per si desapareix. Ho guarda tot en una targeta de memòria. No sap quan ho pot necessitar.

De sobte, un missatge li apareix a la pantalla, sense avís previ:

—Propera missió disponible. Voleu acceptar?

Baldiri tanca el portàtil amb un cop sec. Mira per la finestra. Les ombres de la ciutat es projecten contra els vidres dels edificis del davant. El món segueix rodant. Però ell ja no és el mateix.

Ara ho sap tot. I també sap que és massa tard per tornar enrere.

Mentrestant, a la mansió de l'Eileen, un cotxe patrulla s'atura davant de la porta. En José ho veu per la finestra i avisa l'Eileen pel mòbil. Ella no s'altera.

La parella de policies truca al timbre. En José els rep amb un somriure, com si esperés convidats.

Els agents li expliquen que estan fent una investigació sobre un carregament de drogues. Han de fer una inspecció visual de les immediacions de la casa.

L'Eileen apareix al fons del passadís, elegant i serena. Els deixa fer una ullada ràpida pels voltants. Observen la grava, el garatge, la piscina i el magatzem del darrere, però no troben res compromès. Al cap d'uns minuts marxen.

En José tanca la porta i perd el somriure.

—Ja ens tenen al punt de mira.

L'Eileen es queda pensativa uns segons.

—Llavors haurem d'actuar ràpid.

Capítol 33

La família Wilson

En Baldiri torna a l'ordinador, malgrat tot no pot ignorar la nova missió que li han fet arribar.

A la pantalla, el missatge roman immòbil. En Baldiri no pot apartar-ne la mirada. Està tens. Ha de prendre una decisió: La pot refusar? O li convé més acceptar-la? Només sabrà els detalls de la missió si l'accepta. No es pot treure del cap l'entrega trampa que quasi li costa la vida. Ara li marquen una nova missió sense explicacions. Sembla que el vulguin posar a prova, saber si continua estant amb ells, saber si està disposat a fer qualsevol cosa que li demanin, sense dubtes.

S'aixeca i va a la cuina a omplir-se un got d'aigua, té la boca seca. Beu a poc a poc, mentre hi pensa.

Es queda uns segons en silenci. El missatge mostra un comptador enrere. Queden 4 hores i 53 minuts. Finalment es decideix i accepta.

No ho fa per submissió, ja no. Ara és una necessitat, vol saber com funciona tot des de dins. Vol veure fins on estan disposats a arribar. I l'única manera és continuar com fins ara.

Llegeix la descripció de la missió:

Objectiu: Família Wilson

Motiu: Reclamar deute pendent per inversions fallides.

Missió: Segrestar el fill si no paguen.

Data: Immediata

Recurs: Codi #111

Es queda pensant. Es tracta d'una família, volen que segrestis un nen? Què s'han cregut? No soc mala persona. Això és massa. Pensa fredament, no en sap res de la família. Poden ser delinqüents. No ho sabrà si no accedeix a fer-ho. Es prepara per a qualsevol escenari. Busca l'adreça a Internet i puja a la furgoneta. Deixa la pistola al seient del costat, carregada.

Viatja fins a una zona residencial discreta als afores de Dunbar. Se sorprèn, són carrers tranquils, amb fileres d'arbres pelats per l'hivern. No es veu ningú, fa molt fred, i és molt d'hora, les sis del matí. A la casa indicada hi ha un jardí a la part del davant, està mal cuidat, hi ha un arbre mig mort en un cantó, plantes amb flors pansides que ningú s'ha ocupat de treure, herbes per tot arreu que han envaït el caminet d'entrada. Una bicicleta rovellada recolzada a la reixa, unes caixes velles de fusta, buides, amuntegades en un racó. De sobte un gos comença a bordar dins de la casa, ha notat la presència de l'intrús. Això no sembla una casa de mafiosos ni de milionaris, pensa, tan sols veig pobresa i deixadesa.

Sense fer cas dels lladrucs del gos s'acosta a la porta i toca el timbre. Obre una dona d'uns cinquanta anys, cara esgotada, porta unes ulleres sense muntura. Se la veu valenta però trencada. Obre només una escletxa i aguanta la porta amb força. Fa callar el gos.

—Bon dia! —saluda en Baldiri.

—I vostè és...? —pregunta la dona, vol aparentar seguretat.

—Em dic Tom Lloyd. Vinc a parlar del préstec.

El silenci és immediat, la dona ha empal·lidit. No pregunta res, només obre més la porta i li fa senyal que entri. El marit i un fill petit estan asseguts, esmorzant a la taula. Tots tenen els ulls durs i cansats, no sembla que sigui la primera vegada que reben una visita com aquesta. Se'l miren sense dir res.

En Baldiri es presenta amb calma. Fa el que li han indicat: els diu que si no tornen els diners, hi haurà conseqüències. Que s'haurà d'endur el nen si no paguen el que deuen. Ho diu amb una veu dura, marcant bé les paraules, han d'entendre que és una amenaça seriosa. Ells escolten, resignats, saben que aquest dia arribaria. El pare agafa el nen ben

fort amb els braços, la dona exclama: —El nen no!, si us plau —plora. En Baldiri observa el nen. Té un peluix als braços, sense entendre res del que passa. Mira els seus pares amb por.

Ell aparta la mirada. No pot fer-ho. Pot transportar droga. Pot mentir. Pot fer veure que és una altra persona. Però allò és diferent. S'ha de rebel·lar. Aquest és el moment.

—Escolteu... quina mena d'inversió vau fer exactament? —pregunta, sortint-se del guió.

La dona no diu res. El pare s'hi acosta amb precaució. El gos aixeca les orelles, però l'home el té ben subjecte.

—Ens van oferir un negoci de paquets d'importació des d'Àsia. —Explica l'home amb veu insegura—. Ens van prometre beneficis ràpids. Estàvem amb l'aigua al coll, a punt de perdre la casa, i ho vam acceptar. Ens van fer signar, pagar per avançat i mai no vam veure ni un penic. Ni mercaderia. Res.

En Baldiri ho entén. Aquesta família va ser enganyada i estafada per la mateixa gent que ara el fa servir a ell per amenaçar-los.

En Baldiri ho té clar. Ha dit prou! Es nega a seguir aquesta ordre.

—Escolteu-me bé, us faré guanyar temps, però heu de seguir les meves instruccions. Simularem que m'enduc el nen. Sortireu al jardí, heu de cridar i plorar. Després el deixaré anar, diré que s'ha escapat, però heu de marxar de casa. Fugiu ràpid, ben lluny, o us mataran.

Estan espantats, però veuen una sortida, l'única que tenen. Saben que no poden triar. Surten al jardí i escenifiquen la funció a la perfecció.

Aquella nit, des del seu portàtil, escriu: “Missió fallida. El nen va aconseguir escapar i la família ha fugit. Ni rastre dels diners”.

No obté resposta. Durant hores en Baldiri no dorm. Té els ulls ben oberts. Avui s'ha jugat la vida per salvar una família indefensa. No ha volgut dur a terme la missió com estava prevista, no ha volgut ser un monstre.

No sap si el vigilen. No sap si l'han descobert. Però ha fet el que li dictava la consciència i això el fa sentir més viu que mai des que va començar tot.

Capítol 34

Missió d'alt risc

El silenci de la matinada no li aporta pau, en Baldiri fa hores que mira el sostre. Està a l'aguait. Cada vegada que sent un soroll es gira de cop. Quan passa un cotxe pel carrer, es congela, té la sensació que l'observen.

Ja no pot enganyar-se a si mateix, coneixen el seu acte de desobediència. I la prova és que després de l'incident amb la família Wilson, han passat hores i no ha rebut cap nova missió. Tampoc cap notificació, cap senyal. Només silenci, un silenci que li resulta molt més incòmode que qualsevol ordre violenta. Segurament s'han adonat que la família ha fugit i el culpen a ell.

En Baldiri mira el mòbil una vegada i una altra. Torna a provar d'entrar a la intranet. Res. A la pantalla li apareix sempre el mateix missatge: "Participant #111: Perfil desconegut". Nota una suor freda a l'esquena. Mira per la finestra.

Un cotxe negre està aparcant a l'altra banda del carrer. Potser no és res. O potser sí.

Estan tramant alguna cosa. Per moments se li accelera el pols, té por de les represàlies. Sap del que són capaços i això l'espanta. Per primera vegada des que va arribar a Escòcia té clar que ara és ell qui està en perill.

Necessita aire fresc. Decideix sortir a caminar, fixa un petit cartró a la porta, li farà de testimoni. Es dirigeix a una zona comercial de Stirling, és un lloc molt concorregut, se sent segur, hi ha molta gent sortint de la feina i entrant a les botigues, però de cop i volta, nota una presència al seu darrere. No s'atreveix a tombar-se, no vol córrer, però accelera el pas. S'atura davant un aparador i mira el reflex del vidre. El cor li fa un tomb.

És l'home de les sabates blaves. Està dret, a pocs passos d'ell. Imper-tèrrit. Ulleres fosques, ulls invisibles. Presència imponent. No el pot ignorar, ha de fugir.

Quan tomba la cantonada es posa a córrer.

Travessa un pas de zebra sense mirar, alguns cotxes fan sonar el clàxon, no en fa cas. Un portal estret té la porta oberta, s'hi fica, baixa per unes escales al pis de sota, surt i es troba davant l'entrada d'una cafeteria. Mira enrere, l'home de les sabates blaves no hi és. Entra, es tanca al lavabo. El cor li batega fort, massa fort. —Ja està. Estan decidits a eliminar-me. N'estic segur.

Passats uns minuts surt de la cafeteria.

No s'atreveix a tornar al pis, encara no. Dona voltes pels carrers, sempre alerta, mirant enrere de tant en tant, canviant de direcció bruscament, no veu ningú que el segueixi. Aquesta vegada s'ha pogut escapar, però hi tornaran.

Menja un entrepà en un pub, sempre de cara a la porta. A mitjanit torna al seu pis franc. Se'l mira de lluny, no veu ningú, el carrer està desert. Obre el portal procurant no fer soroll, no encén cap llum, no agafa l'ascensor, puja les escales a les palpentes, resseguint la paret. Es para davant la porta, comprova que hi sigui el testimoni. A la cantonada no hi és, però sí a terra, ara sap que han entrat quan no hi era. Està espantat. Però la qüestió és si encara són a dins. Probablement en Conor revisa el pis cada cop que entra i surt. Deu ser una operació habitual. Tot i així no se'n pot refiar, molt probablement el vulguin eliminar i ha d'actuar amb precaució.

La porta està tancada amb clau, l'obre. Empunya l'arma. Amb la llanterna del mòbil il·lumina les portes, revisa totes les habitacions, a poc a poc, silenciosament. Ho comprova tot. No hi ha ningú. Està sol. Per fi torna a estar segur, es deixa caure al sofà. Sense voler s'adorm,

passa gairebé mitja hora. Es desperta. Para l'orella, cap soroll. Agafa la pistola i comprova la càrrega. Tot a punt. Prepara la motxilla per si ha de fugir, hi posa roba i documents. La deixa sota el llit, la pistola la deixa a prop. Es prepara un cafè, segurament no dormirà aquesta nit. Passa la nit en blanc, se li fa molt llarga, pensa en la seva situació, com pot sortir del mal pas.

Però a l'alba, el so d'una notificació al mòbil el posa en guàrdia. Es queda astorat. El codi #111 torna a estar actiu. Rep una nova convocatòria, una suposada "Nova missió d'alt risc". El punt de trobada: un magatzem de càrrega i descàrrega als afores de Perth.

Es pren una estona llarga per rumiar-hi. Posa el mòbil a carregar. El missatge al seu mòbil es manté en pantalla:

—Propera missió disponible. Voleu acceptar?

En Baldiri es mira el missatge amb deteniment, se'l llegeix un cop i un altre, com si amb el pas dels minuts hagués de canviar. No té clar què li depara aquesta missió, però sap que l'observen, que estan esperant la seva reacció. Volen saber si encara obeeix, d'ençà de la fugida de la família Wilson dubten de la seva fidelitat.

Arriba a una conclusió, no és una missió qualsevol, el volen eliminar. Finalment es decideix i accepta la missió. No li queda més remei si vol combatre l'organització.

El text de l'encàrrec és clar:

"Has de fer un intercanvi amb una banda de l'Est d'Europa. Rebràs diners a canvi d'un carregament d'armes. No facis preguntes. No t'enduguis res. No miris enrere".

En Baldiri revisa cada paraula del missatge, busca algun error, alguna pista. L'encàrrec sembla escrit per algú que el coneix massa bé. Fins i tot la tria del lloc i el material sembla feta a mida.

Això no és una missió més. És una trampa —es diu a si mateix. Estarà alerta.

Es dirigeix al magatzem. Carrega la furgoneta sense dir res a ningú. És una nit freda. Només creua una salutació amb l'operador que li fa l'entrega de l'arsenal. Tot està preparat. Caixes de munició, armilles, pistoles automàtiques. Granades.

Prova el GPS, funciona amb precisió suïssa, sospita que està modificat per enviar la seva localització als alts càrrecs.

Condueix tota la nit cap a Perth. El cel està lleugerament tapat i la lluna apareix i desapareix entre els núvols. L'acompanyen dos cotxes més, són de l'organització. En cadascun hi ha dos guàrdies. Van armats. Necessitarà ajuda.

Posa la ràdio. A les notícies parlen de la mort d'en Carles a mans de l'organització, de les filtracions que poden fer caure la màfia més important del país. Hi ha tres homes implicats, responen a les inicials: X, Y, i Z.

En Carles, mort? No pot ser! La màfia, les sigles. Són ells. No hi ha dubte. Han assassinat en Carles. En Baldiri està desolat. I molt enrabiat.

Quan arriba a Perth es dirigeix a l'oficina de correus més propera. Té la targeta de memòria que va omplir aquella nit. L'envia al diari Scotsman, amb l'esperança de fer saltar tota l'organització pels aires. A l'interior hi ha prou informació per desmantellar tota la banda i portar a la justícia tothom involucrat en actes criminals. En Baldiri sap que està fent el correcte. Està eufòric.

Ara vol acabar l'última missió, enfrontar-se a l'home de les sabates blaves i derrotar-lo.

El punt de trobada és un magatzem abandonat als afores de Perth. Les parets estan cobertes de grafitis mig esborrats i els fanals propers enlluernen les arnes i mosquits que s'hi apropen per instint. En Baldiri aparca la furgoneta a la zona central, sota un focus que projecta una llum blanca i freda. Al costat els dos cotxes acompanyants. No hi ha ningú més.

Durant uns minuts llarguíssims només se sent el tic-tac del rellotge de mà. Llavors, tres cotxes llueix, de color negre, se li apropen lentament. Duen els vidres tintats. Un s'atura davant seu. Baixen tres homes amb jaquetes de cuir i ulleres fosques.

Baixa tothom dels cotxes. En Baldiri i els guàrdies també.

El cap d'operacions, de la banda de l'Est, s'acosta amb un maletí a la mà. L'obre i li mostra un farcell de bitllets.

—Hem portat el que havíem pactat. I vosaltres?

En Baldiri assenteix amb el cap. Obre la furgoneta. Mostra l'interior, està ple fins a d'alt de municions i armes de tota mena.

Tot sembla anar segons el guió, fins que al fons, darrere de tot, recol-

zat en un cotxe negre, dret i inexpressiu hi ha l'home de les sabates blaves. El veu. S'espanta. Tanmateix sabia que vindria.

Ara sap que l'intercanvi no serà l'únic que passarà avui. Procura que l'operació acabi bé. Evita pensar en ell. Tot i que la tensió ho fa impossible. L'home no ha vingut per observar, n'està segur. Ha vingut per executar-lo.

Quan estan a punt de tancar el tracte, se senten sirenes de policia. S'apropen a gran velocitat. Han rebut una trucada que alerta de l'operació que s'hi duu a terme. Tanmateix, ja el tenien en el punt de mira arran de l'operació de la furgoneta blanca i la droga.

En pocs segons, la zona de l'intercanvi es converteix en una ratera. La policia escocesa arriba des de diversos punts i encercla el magatzem. Els homes de la banda de l'Est comencen a disparar. Intercanvien trets amb la policia. Un cau. L'altre fuig.

En Baldiri sabia que això acabaria passant: La seva pròpia organització l'ha traït.

Corre cap a la furgoneta. Li tremolen les mans, però introdueix la clau a la primera. Engega el motor. Surt esperitat.

Un tret li forada el vidre del darrere. La bala li frega la galta. S'ha salvat pels pèls. Una altra bala s'encasta al sostre. Mira pel retrovisor i veu l'home de les sabates blaves amb un fusell de llarg abast. L'apunta directament. Dispara. El projectil li passa pel costat.

Li han declarat la guerra. Ara és una presa. I sap que no tornarà a rebre ordres. Només trets.

Prem l'accelerador, fa xisclar les rodes. La furgoneta salta pel voral i s'endinsa per una carretera lateral. Fuig. Avui no el podrà derrotar. Però, no l'hauria d'afectar gaire, al cap i a la fi, qui no té unes sabates blaves a la seva vida?

Capítol 35

Déjà-vu

Condueix sense mirar enrere. El motor de la furgoneta rugeix amb força i cada revolt sembla l'últim. Va a gran velocitat. Les mans li tremolen lleugerament. La ferida de la galta continua sagnant. L'adrenalina ha anestesiat el dolor.

Sota el seient, nota una cosa rodolant pels peus. Una forma esfèrica. Fosca. Li resulta familiar.

—És una granada.

El cor li fa un salt. Una bossa plena de granades s'ha obert amb un dels sotracs. Una d'elles ha rodolat per sota del seient i està just al costat dels pedals. La veu col·locar-se, a càmera lenta, sota el pedal del fre, com una bola de billar fent carambola.

Intenta frenar, però el pedal no respon. Ho intenta amb més força. Res. La granada ha quedat encaixada i per bé que ho intenta, etzibant-li cops de peu, el pedal no cedeix.

L'home de les sabates blaves l'empaita amb una pickup. De tant en tant, es treu l'arma i dispara a la furgoneta. Vol punxar-li les rodes. Ell continua la lluita particular amb la granada. Mira la carretera. El carril esquerre va ple de cotxes. A la dreta hi té el voral, i al davant, un camió de gran tonatge, a menys velocitat.

—Aparta, aparta! —crida histèric.

Prova de treure la granada amb la mà. Massa tard. El vehicle va massa ràpid. Gira lleugerament el volant per esquivar el camió. El pneumàtic toca la vorera. El cotxe rebota.

La granada fa un salt i s'escapa de sota el fre, la sort li concedeix una nova oportunitat. Prova de fer una frenada d'emergència. El pedal cedeix un moment, però la granada es recol·loca, bloquejant, encara més, el fre.

Les llums vermelles del camió l'eneguen momentàniament. Està massa a prop. Ja és massa tard. El xoc és inevitable. Serà terrible.

Prem el clàxon amb totes les seves forces. Mentre recorda la frase del seu pare: "Hi ha moments que ja no es pot fer marxa enrere."

Finalment, la furgoneta col·lisiona amb el camió. L'impacte és brutal. Es queda inconscient al volant.

Minuts més tard, els bombers el treuen del cotxe. Ell pateix per la granada. Podria explotar en qualsevol moment!

—El cotxe explotarà! —exclama.

Capítol 36

Estat de semiinconsciència

A poc a poc, en Baldiri recupera els sentits. Passa d'un silenci total a un soroll eixordador, fressa de fons i moltes veus. Amb una mica d'esforç obre els ulls, una llum engegadora de color blanc l'obliga a tancar-los de nou. Finalment, els obre del tot. Hi veu un sostre d'hospital. Un monitor que emet un so intermitent. Tot flota com en una peixera. Baldiri no sap què hi fa allà. Tot és difús. L'impacte del xoc encara ressona dins seu.

Entra i surt de la consciència. Els records s'enganxen com fragments desordenats: el bosc de petit, la cara d'en Carles, la mirada penetrant del doctor Yang, la veu dolça de la Noa, les sabates blaves.

Veu una sala amb una cadira, sembla un cinema. Sent una veu que li xiuxiueja coses a l'orella. Unes imatges que es projecten en una pantalla gegant: Nens cridant, pisos en flames, un cos que cau en un clavegueram, persones disparant.

No pot moure's. Només mirar. Només sentir. La cadira vibra, com si ell fos el protagonista.

En Baldiri ho està passant malament estirat al llit de l'hospital, però les imatges li continuen apareixent. No ho pot evitar.

Visualitza imatges d'informes classificats on apareix ell de petit. Do-

cuments signats amb les inicials: X, Y i Z. Comença a recordar: Xavier Xirinacs, Dr. Yang, Sr. Zeta. Els fundadors de l'organització. Els que van manipular-lo des de l'ombra.

Es veu, a si mateix, a la consulta. El dia de la hipnosi. El doctor Yang li deia: "Tanca els ulls, Baldiri. Deixa't portar". Però ara hi veu algú més. És en Conor, esperant.

Ho va entenent tot. El centre. Les missions. Els malsons. Tot és part del mateix. Una organització criminal que el va vigilar des de petit, fins que el va reclutar per als seus interessos.

Ara veu el seu pis. Cremant. Uns informes a la taula que indiquen l'origen del curtcircuit: sabotatge. Amb el seu codi de participant: #111.

En Baldiri obre els ulls, mira els llums del sostre. Ja no sap si somia o recorda. Si és real o un malson terrible. La confusió es torna angoixa. Tanca els ulls. Està desolat, perdut.

Respira a fons. Descansa una mica. Mira al seu voltant. Veu una habitació blanca, amb molts aparells i cables connectats.

De fons, veu passar una persona vestida de blanc. Es fixa en les sabates. Són de color blau.

—No pot ser! M'ha seguit fins a l'hospital!

Està aterrat. Tremola. Perd de nou el coneixement.

En Baldiri està processant tot el que ha viscut. Té flaixos de vivències traumàtiques. Lliga caps. Està fos. Necessita descansar. Dorm una estona llarga.

Capítol 37

El pacient número 111

Dues setmanes després de l'accident, present. Barcelona.

La màquina de monitoratge sona seguint el ritme del seu pols. Alguna cosa ha canviat. El cor li batega més fort. Algú s'acosta. Sent de lluny una veu femenina, dolça, familiar.

—Baldiri? Em sents?

Obre els ulls. Una infermera el mira amb un somriure encantador. Cabell recollit. Ulls clars. És la Noa. Cap d'Infermeria de la unitat de semicrítics.

—No pot ser!

Baldiri intenta parlar, però només emet un so ronc. Ella li agafa la mà amb suavitat.

—Estàs a l'hospital, t'estàs recuperant d'un accident de cotxe. Has estat en coma, dues setmanes.

Ell no respon, li costa parlar. Ella el deixa sol. Tornarà més tard.

Ell mira per la finestra. Pel passadís hi passa algú. Una dona amb un vestit vermell. Aixeca el cap bruscament. Li clava la mirada. No li veu la cara. És la Molly, n'està segur! O potser no. Té dubtes. Tanca els ulls, està esgotat. Necessita descansar.

Una metgessa entra a l'habitació. El desperta. Li explica que ha estat

en coma induït durant tretze dies. Que va tenir un accident de trànsit. Que ha estat en observació tot aquest temps. I que a poc a poc anirà tornant a la normalitat.

El braç li tremola lleugerament. Se'l mira. No té ferides greus. Una contusió costal i un hematoma a la cama esquerra. Res més, a banda del fort cop al cap. El metge diu que va tenir sort. Que els danys podrien haver estat fatals.

Quan la metgessa marxa, la infermera torna. La mateixa noia, la Noa. Amb el mateix somriure. Amb la mateixa veu suau.

—Com has dormit, Baldiri?

—Bé. He somiat amb tu, o potser no.

Ella el mira sorpresa. No diu res. Li posa la safata amb l'esmorzar sobre la tauleta i es limita a respondre:

—T'has de recuperar a poc a poc. No forçis la memòria.

Quan ella marxa, es queda en silenci. Mira el sostre. Recorda cada detall. Cada instant. Cada moment de patiment. L'organització, la traïció. L'acomiadament. El foc al pis. L'home de les sabates blaves. Tot. Però són records o somnis? Ha creat tot aquest món, mentre estava en coma? Va ser fruit de la hipnosi?

Una estona després entren dos zeladors. Li diuen que el traslladaran d'habitació. El posen en una cadira de rodes i el porten per un passadís llarg i blanc.

Pel camí li sembla veure el doctor Yang entre els metges. També hi és en Conor, està esperant al taulell d'informació. Però, no n'està segur. Podria ser ell o potser no. Probablement és ell mateix qui els hi posa els noms.

Mentre van pels passadissos es fixa en els papers que duu el zelador: És una ordre de trasllat del pacient 111. De la planta 1, habitació 11 a planta general. Un calfred li recorre l'espinada.

—El meu codi de participant. Soc jo! El número 111.

Com és possible? Tot ho ha recreat mentre estava en coma. Ha barrejat la realitat que l'envolta amb una història fantàstica, aparentment real. Però veritablement falsa.

A poc a poc, es va trobant millor. Quan el deixen sortir de la nova habitació, camina amb un bastó. El metge diu que en pocs dies ja no el necessitarà si tot evoluciona com fins ara.

El passadís està tranquil. A la sala d'espera, que està al costat de recepció, veu una persona coneguda. El cor li fa un tomb. És ell!

—Carles?

L'home s'aixeca. Somriu.

—Baldiri! Per fi et veig. Fa dies que t'espero. M'han deixat veure't ara que ets a planta.

—Però, però, jo... et vaig somiar. Et van posar a la presó. Em demanaves ajuda. Et vaig venir a buscar. Et van matar!

En Carles li posa la mà a l'espatlla.

—Ho sé. Ja m'ho han dit, t'has passat dies parlant en veu alta mentre estaves inconscient. Em mencionaves. A mi. A la Gladys. A Glasgow.

—La Gladys?

—Sí. T'envia petons. No ha pogut venir, et trucarà quan surtis. En Baldiri s'asseu a poc a poc. Mira al seu voltant. Els colors. Les cares. Tot és real. Ara sí.

—Carles, jo he viscut una altra vida aquestes setmanes. Em perseguien. Em desfeia de morts. Hi havia una organització secreta. Em van manipular amb hipnosi.

Carles somriu amb condescendència.

—Ja t'ho han explicat els metges. Vas tenir un accident molt greu. Et van induir el coma per protegir el cervell. La doctora Eileen diu que les invencions poden ser molt realistes. Que el cervell ho construeix tot com si fos veritat.

—Eileen?

—Sí. És la doctora especialista.

—Però tot, el centre d'hipnosi, els documents, la Noa, era tan real.

—La Noa és una infermera d'aquí, molt maca. Et cuidava dia i nit. Potser d'aquí... tot plegat.

Baldiri tanca els ulls. Una llàgrima li rellisca galta avall. No sap si de tristesa o de felicitat.

En Carles se li asseu al costat.

—Ara estàs despert, amic meu. Jo estic sa i estalvi, i tu també. No t'hi capfiquis, tot està bé.

En Baldiri assenteix amb el cap. Mira la porta d'entrada. Veu passar unes sabates de taló, altes, un vestit vermell, se'l mira. Tot torna a remoure's dins seu.

—És la dona d'un bomber que va caure d'un segon pis en un rescat.
No se separa d'ell en cap moment. —Explica en Carles.
I, de cop, recorda una cosa més. L'emboscada i la Noa.

Capítol 38

Cafè amb pinya

Aquella tarda, en Baldiri es queda una estona sol a l'habitació, pensatiu. Quan veu la Noa passar pel passadís, li fa un gest perquè entri. Ella somriu i s'hi apropa.

—Vols fer un cafè? Necessito parlar amb tu.

La Noa s'ho pensa un segon, es mira el rellotge i li diu que sí amb el cap.

—Anem a la cafeteria de l'entrada. Tinc cinc minuts justos.

—Genial! Tens sort, avui han tornat a posar les magdalenes bones. S'asseuen prop d'una finestra. La llum del sol entra tímidament. L'aroma del cafè els reconforta. La Noa aixeca el cap, se'l mira fixament.

—Baldiri, tot el que has dit mentre estaves en coma. Et sentíem parlar d'una organització, d'un incendi, d'una persecució, de mi. Semblava molt real.

—Era molt real, per a mi ho era.

—Has de saber que et van trobar inconscient al cotxe. Vas xocar contra un camió.

En Baldiri tanca els ulls.

—Ho recordo. Un objecte m'impedia prémer el pedal del fre. Era una granada.

La Noa aixeca una cella, sorpresa.

—Una granada? —riu—, no. Quan et van treure els bombers, a terra del cotxe, sota el pedal, hi havia una pinya. Una pinya petita. La policia va dir que hauria caigut de la bossa de la compra.

En Baldiri deixa anar una rialla crua. Gesticula, fa que no amb el cap.

—Una pinya? La meva granada era una pinya? —Se'n fa creus.

—A vegades el cervell transforma la realitat per fer-la suportable. O per fer-la entendre. En el teu cas, la pinya et va portar a viure aventures en un món diferent, atrevit, estimulants.

—Només volia deixar enrere el passat. Estar viu. Suposo. —Abaixa la mirada.

Es miren. El cafè s'ha refredat. Les magdalenes ja no fumegen.

—I ara què faràs? —pregunta ella.

—No ho sé. Tinc una nova vida per endavant. Una nova oportunitat que he d'aprofitar. Potser... qui sap? Començant per prendre un altre cafè, amb tu.

La Noa se sent afalagada.

—Si el proper cafè no té pinya, potser ho accepto.

Ambdós surten de la cafeteria. Riuen.

Per primer cop en molt temps, no sent la necessitat de dubtar de tot. Avui comença una nova etapa amb la Noa, que desitja que sigui per sempre. Somriu per primer cop en dies. I pensa: De vegades, sí que podem fer marxa enrere.

Mentrestant, per la televisió estan donant les notícies, parlen de la desarticulació d'una organització criminal a Escòcia. Destaquen la valentia d'un dels seus participants. Sense ell, diuen, l'operació hauria fracassat. Avui s'ha fet un pas endavant en la lluita contra el crim organitzat.

Quan la vida d'en Baldiri Williams comença a trontollar, res sembla tenir sentit.

Té una bona feina, diners i benestar, però fa temps que se sent atrapat en una vida buida i monòtona.

L'estrès, l'insomni i l'ansietat l'empenyen a buscar ajuda en un centre d'hipnosi que promet fer-li recuperar el control.

Però, a partir d'aquell moment, tot es complica: malsons cada cop més intensos, un amic del passat que reapareix des d'una presó d'Escòcia, una antiga veïna que torna de manera inquietant i una sensació constant que alguna cosa no encaixa.

Envoltat de misteris, neguit i confusió, en Baldiri s'haurà d'enfrontar a perills inesperats que marcaran el seu destí.

Un thriller psicològic que ens atrapa des del primer moment i que ens fa plantejar-nos els límits de la por, la identitat i la ment.

Sabates Blaves

Kai Serra

9 788409 866380